

AZ.

BIBLIOTECA NAZ.

Vittorio Emanuele III

XL

A

37

NAPOLI

XL

a

59 37

Γ Ν Ω Μ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ι
Θ Ε Ο Γ Ν Ι Δ Ο Σ

ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ποίημα νεφέλην.
ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ χρυσά ἔπη.
ΣΟΛΩΝΟΣ γνώμαι.

THEOGNIDIS,
PHOCYLIDIS, PY-
THAGORÆ SOLONIS & aliorum
POEMATA GNOMICA.

*Græcis ex adverso Latina interpretatio appo-
sita multis in locis correctæ, additaque va-
riantis scripturæ notatio.*

OPERA FREDERICI SYLBURGIJ,

ULTRAJECTI.
Ex Officina Johannis à Waesberge
Anno clc 1761

LIBELLO HOC CON-
TINENTUR GNOMÆ

Theognidis

Pythagoræ

Phocylidis

Solonis

Naumachii

Callimachi

Eveni

Rhiani

Eratosthenis

Panyasidis

Lini

Menecratis

Posidippi

Metrodori

Simonidis

Antimachi.

HIERONYMUS COM-
MELINUS DAVIDI

HOESCHELIO S.P.D.

Habe, mi Hæscheli, Theognidem reliquosque Poëtas gnomographos, una cum Variis lectionibus emendationibusque Fr. Sylburgii nostri in tyronum ac rudiorum gratiam à nobis, ne opera, dum majora paramus, cessarent, expressos, quibus, si in me situm fuisset, & illa quæ abs te animadversa olim ad illum misisti, libens addidissem: sed in alienas devenere manus. retexes aliquando, spero. idque partim in causa est quod cum mss. conferendi diligentiusque singula examinandi laborem hoc tempore non susceperim; ne actum agere viderer. Paucula interea hæc, quæ, dum cursim & obiter lego, occurrerunt, de quibus Sylburgianas Notas frustra consului, subindicare libuit.

V. 156. χρημοσύνη pro paupertate accipi, patet ex versu 670. ubi conqueritur Theognis, εἰ μὴ οὐκ ἄφανος χρημοσύνη, quod in versu, pro opibus, non dubitavi paupertatis reponere.

V. 175. Quam utique &c. male hæc reddita hoc enim vult Poëta, Paupertatem qui fugere cupit, non est quod detrectet terra marique vitæ adire pericula, hu-

jus versus optimus interpres Solon , quem
vide vers. 43. & seqq. item Aphithonium
in Progym.

V. 203. Palat. ms. & γδ' ἔτ' αὐτὰς τίνονται,
& quidam editi , atque id ipsum est de quo
conqueritur Solon v. 25 : & seqq. quid sibi
hoc loco interpres velit, nescio.

V. 253. Palat. σεῦ & τυχαίνω αἰδοῖς.

V. 311. q. εἰς δὲ φέρειν. Pal. εἰς δὲ φέροις:

V. 516. Ζεῦ, φίλος ὦν. sic & H. Steph. e-
ditio. Σεῦ vero legendum esse nemo infi-
ciabitur.

V. 583. Sic Phocylides : Οὐκ ἐπὶ γδ' δυνά-
σῃ θ' πετυσμένον εἶναι ἄτυκτον.

V. 809. *Morte quidem indigna non dete-
riorem.*

V. 841. alii sic distinguunt : Ἀλλ' ὥσπερ
κατ' ὤψθεν, ἐὼν ὑπὲρ θεῶν, γλῆται. *Verum quando
superius existens ego , inferiusque fuerit vi-
num , Tum domum &c.* Hoc ego existimo
præcipere poetam : Dum adhuc superio-
res, vinum vero inferius, recipe te domum,
neque exspecta donec ab illo superere.

V. 851. Notat Sylburgius in quibusdam
legi λῶνα δὴ νῦν. recte hoc quidem : sed
quod præcipuum, ab eo præteritum ; nem-
pe pro ἡδέα, ἡδεα reponendum, i. ἡδεῖν, ut
est apud Homerum, εἰ γδ' ἐγὼ πᾶδε ἡδεα, eo-
dem modo corrige & versum 1033. ubi
idem error commissus. ibi pro λῶνα δὴ νῦν.
scribitur, λῶιον ἤδη.

V. 983.

V. 983. ὅταν πὶ θυμὸν ἀσιθῇ, Μηδεὶς, &c.
verterim, postquam desideria satiasti, i. post-
quam satur es.

V. 993. quidam cum Camerario interp.
G. legunt, δείπῃ δὲ θίγῃ. *Tum cœnam at-*
tingamus quo quemque desiderium impellit,
C. ms. P. cum edito consentit.

V. 995: σεφάνωματ' ὅλ' εἶσι] Richardus
Hemelius nosler legit, σεφάνω ὅλ' ἀναδήτοι,
legerim cum Palat. σεφάνωματ' ὀήτοι.

V. 1039. μελήσῃ Ἀστυφελῆς, unica dictio-
ne, demptaque interpunctione, *custodibus*
curæ erit Minime asperæ amabilisque pã-
triæ r. ostræ.

V. 1054. alii legunt, σὺ καὶ ἐμοὶ ἡμετέρω ἀμ-
φιπεικτύοσι. lacuna est in Palat.

V. 1081. ὅλ' ἀξιοί, ita interpres: nec secus
ms. P. quod admitti potest per συνίησιν,

V. 1188. *Nisi fatum finem imponat.*

Hæc sunt, doctissime Hæscheli, quæ raptim
notavi. Quæris in tuis literis quid excu-
dam, quid porro moliar: quærunt idem
alii non pauci. En indicem Græcorum,
qui te cum aliis certiolem faciet: Lati-
norum verò, brevi cum Tertulliano exspe-
cta. Vale.

EX SUIDÆ LEXICO,

ΘΕΟΓΝΙΣ.

Θεογνίς Μεγαροῦς, ὃς ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεννητὸς ἐν τῇ νθ' Ολυμπιάδι ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τὰς σωζόμενας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ γνώμας δὲ εἰς ἑπταβίᾳ. Ἐπεὶ δὲ Κύρνον τὸν αἰνῶς ἐρώμενον γνωμολογίων δι' ἐλεγείων, ἔτετρας ὑποθήκας παραινέσας· τὰ πάντῃ ἐπικῶς. Ἐπαραινέσας μὲν ἔγραψε Θεογνίς ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν παρεπαραμένων εἰς τὴν μισθολογίαν καὶ παιδικῶν ἔρωτες, ἔτι ἄλλα ὅσα οὐκ ἀρετῇ ἀποσφραγίσθαι βίβλιν.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

Πυθαγόρας Σάμιος συνέγραψε μόνολογία βιβλία, παιδευτικόν, Πολιτικόν, Φυσικόν. Ἄνεις δὲ ἀναλκίτας αὐτῷ καὶ τὰ Χρυσῶν ἔπη ἠκμῶσε (inquit Diogenes Laërtius) καὶ τὴν ἐξηγεσθαι

THEOGNIS.

Theognis Megarensis, ex Sicilia Megaris; vixit 111 Olympiade. Scripsit Elegiam in eos qui è Syracusarum obsidione servati sunt in columnas; Sententiasque elegiacas, ad versus 2800. & ad Cyrnum amasium suum Gnomologiam elegiacis versibus, aliaque Præcepta adhortatoria; carmine omnia. Et adhortationes quidem scripsit Theognis: sed interpetæ ejus sunt impuri atque & puerorum amores, & alia quæ virtutem sequens vita averfatur.

PYTHAGORAS.

Pythagoras Samius conscripsit tres tantum libros, Institutivum, Politicum, Physicum. Quidam vero ei tribuunt etiam Aurea carmina. Floruit autem (inquit Diogenes Laërtius) circa sexagesimam Olympiadem:

EX SUIDÆ LEXICO.

Ὀλυμπιάδα· ἢ αὐτὸ τὸ
σύστημα διέμεινε μέχρι
γενεῶν ἐννεακαίδεκα.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ.

Φωκυλίδης Μιλήσιος
φιλόσοφος, σύγχρο-
νος Θεόγνιδος· ὡς ἢ
κάπερ μὲν χμζ' ἐπὶ
τῇ Τρωικῇ· Ολυμπιάδῃ
γεννότες νθ'. ἔγραψεν
ἐπηὶ καὶ ἐλεγείας παραι-
νήσεως ἡτοιγώμας· αἵ πε-
ρὶ Κεφάλαια, ἐπιγρά-
φουσιν, εἰς τὴν ἐκ τῆς Σιβυλ-
λιακῇ κεκλεμμένα.

ΣΟΛΩΝ.

Σολῶν Ἀθηναῖος φι-
λόσοφος, νομοθέτης
καὶ δημογωγός, γεννέσθαι
ἐπὶ τῇ μζ' Ολυμπιάδῃ.
οἱ ἢ νθ' ἔγραψε νόμους, οἱ
ἄλλοι ἄξοντες νόμομαθε-
σαν· ποίημα ἢ δὲ ἐλεγεί-
ων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγρά-
φεται· ὑποθήκας ἢ δὲ
ἐλεγείας, ὡς ἄλλα. ἔστι ἢ καὶ
ἕτ' εἰς τὴν ἐπὶ τὰ νόμους
ζομείων σφῶν.

piadem : & collegium
ab eo institutum perdu-
ravit usque ad xix ge-
nerationes.

PHOCYLIDES.

Phocylides, Philoso-
phus Milesius, eodem
cum Theognide vixit
tempore : uterque oc-
xlviii annis post res ad
Trojam gestas; Olympi-
ade lxx. Scripsit Carmē-
na hexametra & Elegias,
Adhortationes sive Sen-
tentias : quæ Capita in-
scribunt : Surrepta au-
tem sunt è Sibyllinis.

SOLON.

Solon, Philosophus A-
theniensis, legislator
& actor popularis. Vixit
Olympiade xlviii : ut
alii tradunt, lvi. Scri-
psit Leges : qui Ἀκονες
nominati sunt : Carmen
item versibus elegiacis,
quod SALAMIS in-scri-
bitur : Tractata quoque
versibus elegiacis, &
alia. Est vero & hic unus
è Septem qui nominan-
tur Sapientibus.

Θ Ε Ο Γ Ν Ι Δ Ο Σ

Τῷ Μεγαρέως γνῶμαι.

THEOGNIDIS
MEGARENSIS
SENTENTIÆ

T H E O G N I D I S
M E G A R E N S I S
S E N T E N T I Æ.

Rex Latonæ fili, Jovis proles, nunquam
tu

Obliviscar exordiens, neque finiens :
sed semper primumque, & ultimum,
inque mediis

Canam : tu autem me audi & bona da.

Phœbe Rex, quando equidem te Dea peperit vene-
randa Latona,

Palnam agilibus manibus amplexata,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,

Tota quidem impleta est Delus ingens

Odore divino : risit vero terra prodigiosa ;

Gavisusque est profundus pontus maris albican-
tis.

Diana fericida filia Jovis ; quam Agamemnon

Statua honoravit, cum in Trojam navigaret na-
vibus velocibus ;

Precantem me audi, mala autem fata expelle :

Tibi quidem hoc, Dea, parvum ; mihi vero ma-
gnum E S T.

Musæ & Gratiæ filiz Jovis, quondam Cadmi

Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis car-
men :

N A M quod pulchrum, amicum est ; quod non pul-
chrum, non amicum est.

Hoc carmen immortalia venit per ora,

Cyrne, docenti quidem mihi sigillum imponatur

His carminibus, latebit enim nunquam si surri-
piatur :

Neque quisquam mutabit pejus, bono præfente :

Sic vero quisque dicet: Theognidis sunt carmina
Mega-

Θ Ε Ο Γ Ν Ι Δ Ο Σ

Τῷ Μεγαρέως γνῶμαι.

Ἄνα, Ληθεὺς ἤε, Διὸς τέκετο,
ἔποτε σείο

Λήσομαι ἀρχόμενον, ἔδῃ
ἀποπαυόμενον.

Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, κῆρύστατοι,
ἐν τε μέσοισιν

Λείσω, σὺ δ' ἐμὸν κλῦθι, ἐξέσθ' ἀδίδου. ΔΕΙΔΟ
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τσοχρείδει λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλόν ἀπ' ἄρεσιν.
Οἰμῆς ἀμβροσίης ἐγέλ' αἶσσε δ' ἡ γαῖα πλώρη,
Γῆθησεν δ' βαθυὸς πόντος αἰλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνῃ, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀχαμέμενων
Εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπώλεε νηυσὶ θοαῖς.
Εὐχομένη μὲν κλῦθι, κακὰς δ' ἄνδρ' κῆρας ἀλάλκε
Σοὶ μὲν τέλει, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δ' ἐμεγα.
Μῦσας κῆ Χάριτες, κῆραι Διὸς, αἵ ποτε Κᾶδμω
Ες γάμον ἐλθούσας, καλὸν αἰείσατ' ἔπος.
Ὅππ' καλὸν, φίλον ἐστὶ τὸ δ' ἔ' καλὸν, ἔ' φίλον ἐστὶ.
Τῶν δ' ἔσθ' ἀθανάτων ἦλθε Διὸς τεμάτων.
Κύρνε, σφριζομένη μὲν ἐμὲ σφρηγὶς ἐπικεῖσθαι
Τοῖς δ' ἔπεισιν, λήσσει δ' οὐ ποτε κλεπτομένη.
Οὐδέ τις ἀλλ' ἄξει κάκιον ἢ ὅλοσ' παρεόντ'.

Ἦδ' ἐν πάσῃ ἐρεί, Θεόγνιδόν ἐστιν ἔπη.

Megarensis, omnes quidem inter homines celebris ;

Civibus vero nondum omnibus placere possum.

Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Jupiter

Neque pluens omnibus placet, neque sustinens.

Tibi vero ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,

Cyrne, a bonis VIRIS puer adhuc existens, didici.

Sapito: neque turpibus ex factis, neque injustis,

Honores, neque potentiam trahere, neque divitias.

Hæc quidem sic scito. cum malis vero ne versare

Viris, sed semper cum bonis conversare;

Et cum eis bibe & comede, & cum eis

Sede: & place illis, quorum magna potestas est:

A bonis enim VIRIS bona discēs: si vero malis

Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.

Hæc cum didiceris: cum bonis conversare: & aliquid
quando dices,

Bene consulere amicis me,

Cyrne, utrum fert civitas hæc: timeo autem ne
pariat virum

Correctorem malæ insolentiæ vestræ.

Cives enim adhuc illi sunt modesti: præfecti vero

Versi sunt multam in nequitiam ut cadant.

Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdidere
viri:

Sed quando contumeliosus esse malis placuerit,

Populumque corruerint, judiciâque injustis de-
derint,

Propriorum lucrorum causa, & potentia:

Spera non diu illam civitatem quietam fore.

Etsi nunc manet multa in quiete;

Cum malis amica viris hæc fuerint,

Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim seditio est, & intestinæ cades viro-
rum,

Rex vero civitati nunquam illi placeat,

THEOGNIDIS.

9

Τὸ Μεγαρέως, πάντας ἢ κατ' ἀνθρώπων ὀνομασθεῖ.

Ἀσπίσιν δ' ἔγω παῖσι δαΐν δυνάμει,

Οὐδὲν θαυμάσιον Πελυπαίδῃ· ἐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς

Οὐτ' ὕων πάντας ἀνδάνει, ἔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὐφρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς

Κύρην, δόποϊ ἄγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.

Πίπνυσσ'· μεθ' αἰχροῖσιν ἐφ' ἔργμασι, μεθ' ἀδίκησι,

Τεμαῖς· μεθ' ὄρεταῖς ἔλκεο, μεθ' ἄφενθ'.

Ταῦτα μὲν ἔγως ἴοι. κακῶσι ἢ μὴ παροσμύλει

Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τ' ἄγαθῶν ἔχειο.

Καὶ μὲν τοῖσιν πῖν' καὶ ἔοιε, καὶ μὲν βῆσι

Ἴζε, ἐν ἀνδανέπῃς, ὧν μεγάλη δύναμις,

Εὐθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐὼν ἀμαθήσεαι. ἦν ἢ κακῶσι

Συμμιχθῆς, δαπλεῖς καὶ τ' ἐόντα νόον.

Ταῦτα μεθ' ὧν, ἀγαθοῖσιν ὀμύλεε, καὶ ποτε φήσας

Εὐ συμβαλεῖν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρην κύει πόλις ἡδε· δέδοικα ἢ μὴ τέκη ἄνδρα

Εὐθιωτῆρα κακῆς ὑβριθ' ὑμπερήσ.

Ἀσπί μὲν γὰρ ἔσθ' οἷδε σπασφρονες· ἡγεμόνες ἢ

Τετράφαται πολλῶν ἐς κακότητα περσύν.

Οὐδεμίαν πω Κύρην· ἀγαθοὶ πόλιν ὥλεσαν ἄνδρες·

Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακῶσι αἰδῇ,

Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκησι διδῶσιν,

Οἰκείων κερδῶν ἐίνεκα, ἐκράτεθ'.

Ἐλπομὴ δὴρὸν κείνῳ πόλιι ἀτρεμέεσθ',

Μηδ' εἰ νῦν καὶ παλῇ ἐν ἡσυχίῃ,

Εὐτ' ἂν τοῖσι κακῶσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γήρῃ,

Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.

Ἐκ τ' γὰρ γαστρίσιν ἐστὶ, ἐν ἔμφθοι φόνοι ἀνδρῶν.

Μοῦν' ἀρχος ἢ πόλει μὴ ποτε τῇ δεῖ αἰδοῖ.

Cyrne civitas quidem adhuc hæc civitas EST : populi autem alii

Qui prius fuere neque jura noverant, neque leges :
Sed circum latera pellem caprarum atterebant :

Foris autem , et nunquam cervi, hanc depascebantur civitatem

Et nunc sunt boni ô Polypæda. at qui prius boni erant ,

Nunc mali sunt . quisnam hæc ferret inspiciens ?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes.

Neque malorum rationes cognoscentes , neque bonorum.

Neminem horum amicum fac ô Polypæda civium
Ex animo, utilitatis causa alicujus :

Sed videaris quidem omnibus lingua amicus esse,

Rem vero communices nemini ullam

Seriam, cognosces enim improborum mentes virorum.

Quod ipsis in factis fides est nulla:

Sed dolos, deceptionesque versutiasque dilexerunt
Sic ut viri non amplius servandi.

Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,

Quando seriam rem volueris facere:

Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,

Et longum pedibus Cyrne iter peragens.

Rem vero ne amicis omnino communica cum omnibus :

Pauci sane è multis fidelem habent mentem,

Paucis viris fidens magnas res aggredere :

Ne forte insanabilem Cyrne accipias dolorem,

Fidelis vir auroque & argento rependi

Dignus EST in molesta Cyrne seditione..

Faucos invenies ô Polypæda viros amicos

Fideles in difficilibus rebus persistentes,

Qui ausint, concordem animum habentes.

Æque bonorum malorumque participes esse.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔσθ' ἡ δὲ πόλις· λαοὶ δὲ ἄλλοι
 Οἱ παρ' αὐτῆς, ἔπειθ' ὅπως ἠδύσαντο ἔπειθ' ἰόμους·
 Ἀλλ' ἀμφὶ πλοῦρῃσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον·
 Ἐξω δ' ὥς τ' ἔλαφοι, τῷ δ' ἐνέμενον πόλιν·
 Καὶ νῦν εἴσ' ἀγροῖ, Πολυπαῖδ' οἱ δὲ πρὶν ἐσθλῶι,
 Νῦν δὲ λῶι, τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτο ἑσπορῶν;
 Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι μελῶντες,
 Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, ἔτ' ἀγροῶν.
 Μηδὲνα γὰρ φίλον ποιεῖ Πολυπαῖδ' αἰσῶν
 Ἐκ θυμῷ χρεῖης ἔινεκα μηδεμιῆς.
 Ἀλλὰ δόκη μὲν πῦσιν ἀπὲ γλώσσης φίλον εἶναι·
 Χρῆμα δὲ συμμίζης μηδενὶ μηδοῦναι
 Σπουδαῖον, γνώση γὰρ οἷζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
 Ὡς σφιν ἐπ' ἐργαζίν πίστις ἔτ' ἔδεμια,
 Ἀλλὰ δόλος ἀπατᾷ τε πολυτοκίας τ' ἐφίλησεν
 Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
 Μὴ ποτε Κύρνε κακῶ πίσει· βέλους σὺν ἀνδρῶν,
 Εὐτ' ἂν παρδαῖον περὶ γῆμ' ἐθέλης τελέσαι·
 Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν, βελεύεις πολλὰ μογήσας,
 Καὶ μακρῶν ποσσὶν Κύρνην ὁδὸν ἐκτελέσας.
 Πρῆξιν μὲν φίλοισιν ὅλως ἀναγκάσεις πᾶσι·
 Παῦροι τοὶ πολλῶν πιστὸν ἔχουσιν νόον.
 Παῦροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἐργ' ἐπιχείρει,
 Μὴ ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λαβὴς ἀνίστω.
 Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε ἔδρυρος ἀντιρύσσει·
 Ἄξιόν ἐστι χαλεπῇ Κύρνε διχόστασιν.
 Παῦρος ἐυρήσεις Πολυπαῖδ' ἀνδρας ἐταῖρος
 Πιστὸς ἐν χαλεποῖς περὶ γῆμασι γινωμένους,
 Οἵπινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἴσον ἔσθ' ἀγροῶν γὰρ τε κακῶν μετέχουσιν.

Hos vero non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat.

Quibus in lingua & oculis inest

Pudor: neque ad turpem rem quæstus agit.

Ne me verbis quidem cole, mentem autem habe &
præcordia alibi;

Si me amas, & tibi fidelis inest mens.

Aut me ama, puram afferens mentem: aut me a-
versatus

(piens,

Odio prosequere, manifeste contentionem susci-

Qui vero una lingua dupliciter habet mentem, hic
amicus.

(sistens,

Gravis Cyrne, inimicus melior quam amicus ex-

Si quis laudabit te, tanto tempore quâto viderit te,

Separatus vero a te alio linguam mittit malam.

Talis profecto sodalis vir, amicus es te non valde bo-
nus,

Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.

Sed sit talis mihi amicus, qui sodalem

Cognoscens ingenium, etiam gravem existentem
ferat

Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo

Considera, & aliquando mei meminèris in posterum.

Nullus hominum persuadeat, improbum virum amare,

Cyrne, quæ enim erit utilitas, ille vir amicus si sit?

Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento:

Neque bonum habens, illius te participem facere
voluerit.

Improbis vero beneficienti vanissima gratia est:

Perinde es te ac seminare pontum maris albi.

Neque enim pontum seminans, profundam segetem
metas:

(cipias,

Neque malis beneficiens, beneficium vicissim ac-

Inexpleam enim habent improbi mentem. sique u-
num deliqueris,

Superiorum omnium effusa perit amicitia:

At probi plurimum fruentur beneficio accepto:

Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam postea.

Nun-

Τὰς δ' ἔχ' εὐρήσεις διζήμενοι, οὐδ' ἐπὶ πάντας
 Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄρει·
 Οἷζιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπειν
 Αἰδώς, οὐδ' αἰχρὸν χρεῖμ' ἐπὶ κέρδ' ἄγει.
 Μὴ μ' ἔπεισιν μὲν σέργε, νόον δ' ἔχει φρένας ἄλλη.
 Εἴ με φιλεῖς, καὶ σὺ πρὸς ἔννεσι νότ'.
 Ἢ με φίλει, χατάρων θέμεν νόον, ἢ μ' ἀπραιπὼν
 Ἐχθαίρ', ἀμφαδίλω νεῖκος κείρεά μιν.
 Ὃς ἢ μὴ γλώσση δὶχ' ἔχει νόον, οὗτ' ἐπαῖρ'
 Δεινός, Κύρην, ἐχθρὸς βέλτερ' ἢ φίλ' ὢν,
 Εἴ τις ἐπαινέσσει σε ὅσων χρονον ὅσον ὀρώη,
 Νορφιδεὶς δ' ἄλλη γλώσσαν ἴησι κακῶ·
 Τοιοῦτος τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὐκ ἐμὸν μέγ' ἐοτλός.
 Ὃς κ' εἴπῃ γλώσση λῶται, φρενεὶ δ' ἔτερε.
 Ἀλλ' εἴη πιούτ' ἐμὸν φίλ', ὃς τ' ἑταῖρον
 Γινώσκων, ὀργῶν ἐβαρύνοντα φέρει
 Ἀνὴρ κασιγνήτης, σὺ δ' ἐμὸν φίλος ταῦτ' ἐκ θυμῷ
 Φράζεις, καὶ ποτὲ μοι μνήται ἐξοπίσω.
 Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλήσει,
 Κύρνε. τί δ' ἔσ' ὀφελ' κείνος ἀνὴρ φίλ' ὢν;
 Οὗτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πότις ῥύσαστο ἑστίης,
 Οὔτε κεν ἐοτλὸν ἔχων, ἔμεταδδὺν ἔθελος.
 Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι μεταμοιότηι χάρις ἐστίν.
 Ἴσον ἐσπεύρειν πότιν ἀλὸς πολιῆς.
 Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήιον ἀμῶς·
 Οὔτε χαμῶς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀνπλαστοίς.
 Ἀπληστον γὰρ ἔχουσι κακὸν νόον. ἴω δ' ἐν αἰμάρτης,
 Τῶν παρόθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
 Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαρέσκοιτο παθόντες,
 Μνήμῃ δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χόρον ἐξοπίσω.

Nunquam malum virum, amicum fac sodalem :

Sed semper fuge, tanquam malum portum,

Multi sane potus & cibi sunt amici :

In seria autem re pauciores sunt amici :

Fucato vero viro cognitu difficilius nihil est

Cyrne, neque cautionis est majoris :

Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum

Cyrne, & invenire facile est viro sapienti :

Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit

Tenuis existens, dolosumque in præcordiis cor
habeat :

Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus,

Et cognitu omnium hoc difficillimum :

Non enim poteris cognoscere viri mentem neque
fœminæ,

Priusquam tentaveris ceu jumentum,

Neque poteris conjectare, tanquam aliquando tem-
pestive profectus :

Sæpe enim animum fallunt species,

Neque potentiâ opta ô Polypæda eximius esse,

Neque facultatibus : duntaxat autem viro adsit
fortuna,

Nihil in humanis patre & matre melius

Est, quibus sanctum Cyrne curæ est jus :

Nemo Cyrne damni & lucri causa ipse sibi est :

Sed Dii horum datores amborum

Néque quispiam hominum facit, in præcordiis sci-
ens

Finem, sive bonum sit, sive malum,

Sæpe enim putans se facturum malum, bonum fecit :

Et, putans se facturum bonum, fecit malum :

Neque cuiquam hominum adveniunt quæ volue-
rit :

Impediunt enim gravis fines impossibilitatis,

Nos homines aut vana existimamus, scientes ni-
hil :

Dii vero secundum suam omnia perficiunt men-
tem,

Nemo

Μὴ ποτε τὸ κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῶσθ' ἱχθῆρον,
 Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥς τε κακὸν λιμένα.
 Πολλοὶ τοι πόσις καὶ βρώσις εἰσιν ἐπαῖροι,
 Ἐν τῷ παρθενίῳ πρήγμῳ παυρότεροι.
 Κιβδήλας δ' ἄνδρες γυναικας χαλεπώτερον οὐδέν,
 Κύρν', οὐδ' ὀλαβίης ἐπὶ πλεονέχει.
 Χρυσὸν κιβδήλοισι ἐδρυγυρᾷ αἶψα;
 Κύρνε, ἐξιδρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
 Εἰ τὸ φίλος νόστος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
 Ψεδνὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἔητορ ἔχει.
 Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον πόησε βροτῆσι,
 Καὶ γυναικας πάντων τ' ἀνιηρότατον.
 Οὐ γὰρ αὖ εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὔτε γυναικὸς,
 Πρὶν περαοδείης ἄσπερ ὑπεζυγίς.
 Οὐδέ κεν εἰκάσας, ὥς περ ποτ' ἐς ὤλεον ἔλθων.
 Πολλάκι γὰρ γνώμῳ ἐξεπατάσ' ἰδέα.
 Μή τ' ὄρετ' ἔνυχον, Πολυπαίδη, ἐξέχου εἶναι.
 Μή τ' ἄφενος μῦθον δ' ἀνδρὶ γήϊστο τύχη.
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἀμεινον
 ἔωλετο, τοῖς ὅσιν, Κύρνε, μέμνηλε δίκη.
 Οἵδεῖς, Κύρν', αἴτης ἐκέρδεσσι αἰετῶν αὐτὸς,
 Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτερες ἀμφοτέρων.
 Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδώς
 Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴ τε κακόν.
 Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσιν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
 Καί τε δεκάων θήσιν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
 Οὐδέ τις ἀνθρώπων παρὰ γίγνεται ὅσ' ἔθελον.
 Ἴχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμνηχανίης.
 Ἀνθρώποι τὸ μάτμα νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν.
 Θεοὶ τὸ καὶ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Nemo unquam, hospitem ô Polypæda qui sefellerit,
 Atque supplicem mortalium, immortales latuit,
 Malis autem iuste paucis cum facultatibus vivere,
 Quam dives esse, iniuste opes adeptus :

In iustitia autem comprehensim omnis virtus inest:
 Omnisque vir bonus EST Cyrne, iustus qui est,
 Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro
 dat :

Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
 Injuriam Cyrne Deus primum malum dedit viro ,
 Cujus est locum nullum positurus.
 Parit sane satietas injuriam , cum improbum opes
 sequuntur

Hominem, & cui non mens sana sit,
 Nunquam mihi paupertatem perniciosam , viro ira-
 tus,

Neque egestatem Cyrne malam objice:
 Jupiter enim sane libram inclinat aliâs alii ,
 Aliâs quidem ditescere, aliâs vero nihil habere.
 Nunquam Cyrne loquere verbum magnum : novit
 enim nemo

Hominum quid nox & dies vero perficiat.
 Multi quidem utuntur malis consiliis; numine autem
 dextro ,

Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum,
 Sunt vero ALII qui & consilio bono & numine
 sinistro

Res gerunt, finis autem rebus non succedit,
 Nemo hominum neque dives, neque pauper,
 Neque malus sine numine, neque bonus EST.
 Aliud alii malum est , revera autem beatus nemo
 EST

Hominum, quotquot sol intuetur.
 Quem autem dii amant, & invidus laudat ;
 Viri vero studium est nullum.
 Deos ora , quibus est magna potestas. nihil si-
 ne Diis

Est hominibus, neque bona, neque mala.

Virum

Οὐδείς πω ξείνον, Πολυπάρδη, ἐξαπατήσας,
 Οὐδ' ἰκέτλω θνητῶν, ἀθανάτης ἔλαθε.
 Βάλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγῃς σὺν χρεῖματι οἰκεῖν,
 Ἥ πλῆττειν, ἀδίκως χρεῖματι πρὸς ἀμύμῳ.
 Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶς δρετὴ' ἐστί.
 Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἰών.
 Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκράτω ἀνδρὶ δίδωμι,
 Ἥ δὲ ἀρετὴ τῇ ὀλίγῃς ἀνδράσι, Κόρον, ἐπιταί.
 Ὑβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
 Οὗ μέλλει χάρις μηδεμίας θέμεναι.
 Τίκτηται γὰρ ὕβριν, ὅταν κακῶ ὀλβῶ ἐπιή
 Ἀνθρώπων, καὶ ὅτῳ μὴ νόῳ ἀρῇ ἦ.
 Μήποτε μοι πενίλῳ θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς,
 Μηδὲ ἀχρημοσύνῳ Κύρνε κακῶ πᾶσιν ᾤσεται.
 Ζῴης γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
 Ἄλλοτε μὲν πλῆττειν, ἄλλοτε δ' ἔδδεν ἔχειν.
 Μήποτε Κύρον ἀγροῦ ἔπος μέγα· οἷδε γὰρ ἔδδεις
 Ἀνθρώπων ὅ πινυξ καὶ ἡμέρας ἀνδρὶ τελεῖ.
 Πολλοὶ τοι χρεῶν δειλῶς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῶ,
 Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται ἀγαθόν.
 Εἰσὶν δὲ οἱ βελῆται ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
 Μοχθίζουσι, τέλει δὲ ἔργμασιν ἔχ' ἐπιταί.
 Οὐδείς ἀνθρώπων ἔτ' ὀλβιῶν, ἔτε πνιχρὸς,
 Οὔτε κακός, νόσφιν δαίμονος, ἔτ' ἀγαθός.
 Ἀλλ' ἄλλῳ κακὸν ἐστὶ καὶ δ' ἀτρεκέως ὀλβιῶν ἔδδεις
 Ἀνθρώπων, ὅ πόσους ἠέλει καθορεῖ.
 Ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσιν ὅ καὶ μωμεύμεθ' ἀνέει.
 Ἀνδρὸς δὲ σωστὴ γίγνεται ἐδεμία.
 Θεοῖς εὐχὰς ἐστὶ μέγα κράτος. ἢ ἄτερ θεῶν
 Γίγνεται ἀνθρώποις ἔτ' ἀγαθόν, ἔτε κακόν.
 Ἄνδρ'

Virum bonum paupertas omnium domat maxime,
Et senectute cana. Cyrne, & febri MAGIS :

Quam utique oportet fugere & in immensum mare
Projicere. & petras, Cyrne, contra altas.

Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam dicere,

Neque facere potest: lingua vero ei ligata est.
Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris

Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.

Mori & amice Cyrne pauperi melius est viro,

Quam vivere dura afflictum paupertate,
Arietes quidem & asinos quærimus. Cyrne, & equos
Generosos, & quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali FILIAM
non renuit

Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:
Nulla femina mali viri recusat esse uxor
Divitis: sed divitem vult pro bono,
Opes quidem æstimant: & ex malo NATAM bonus
duxit,

Et malus ex bono ORTAM. divitiarum miscent genus.

Iraque ne mirare genus & Polypæda civium
Labefactari. cum malis enim miscentur bona.
Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam
esse,

In ædes suas ducit opibus ILLUS inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessitas

Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opus vero cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integre semper ac stabile permanent:

Si vero injuste præter tempus vir lucri cupido animo
Acquiret, si ve jurejurando præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in finem vero
Rursum est damnum, Deorum enim superior est
mens, Sed

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, ἐὶ ἡπιάλα·

Ἦν δὲ χρεὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεζακήτεα πόντον
ῥιπίειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάταιν.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένῳ, ὅτε ἴεῖσθαι,
οὐδ' ἐρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Χρεὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γλῶττι ἐὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δίξεαλ' χαλεπῆς Κύρνε λύπην πενίης.

Τεθναῖναί φιλὲ Κύρνε πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ,
ἢ ζῶειν χαλεπῇ τέρρορμον πενίῃ.

Κεῖς μὲν καὶ ὄντις διζήμεθα Κύρνε, ἐῖωπας
Εὐχρύεας, καί τις βέλε' ἐξ ἀγαθῶν

Βήσεαλ' : γῆμαι ἧ κακίῳ κακῶ δ' ἐμελεδαίνει
Εὐθλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλά διδά.

Οὐδέ μιν κακῶ ἀνδρὸς ἀναίνε' εἶναι ἀχρεῖς
Πλυσίς, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλε' ἀντ' ἀγαθοῦ.

Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακῶ εὐθλὸς ἔγχευε,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλεῖστον ἔμιξε γένε'.

Οὕτω μὲν θαύμαζε γένε', Πολυπαῖδη, αἰσῶν
Μαυρῶν σὺν γὰρ μίσγε' εὐθλὰ κακῶς.

Αὐτὸς τοι ταύτῳ εἰδὼς κακὸ πάτερ' ἐξοσαν
Εἰς οἶκον ἄγε', χρήμασι πητόμορ'.

Ἐνδοξὸν κακὸ δουξον; ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Εὐτύνει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον

Χρήματα δ' αὖ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
καὶ κατὰρως, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.

Εἰ δ' ἀδίκως πλεῖστον αἶμα φιλοκερδεῖ θυμῷ
Κτήσεται, εἴτ' ὅρκῳ παρ' ἐπὶ δίκαιον ἐλάν.

Αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδ' ὁδοῖ, εἰς ἧν τελευτῶν
Αὐτίκα ἔλκετο κακὸν, θεῶν δ' ὑπερέχε νόον.

Ἀλλὰ

Sed hæc hominum fallunt mentem, non enim ob ea
Fiunt beati, vel errore:

Sed hic quidem ipse solvit malum debitum, ille vero caris

Noxam postea liberis appendit,
Alium vero non apprehendit vindicta: mors enim
impudens

Prius super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profecto exsuli amicus & fidelis sodalis est:
Exsilio autem est hoc acerbius.

Vinum sane potare multum, malum est: si vero
quis ipsum

Potarit prudenter, non malum, sed bonum est.
Cyrne, amicos secundum omnes, commuta varios
mores

Ingenium attemperans, quod quisque habet,
Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hac sequere, aliquando alius colore
fias.

Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cum perturbantur cives,
Cyrne: media autem perge via, quomodo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,

Sed se solum varia consilia habere:
Ille sane amens est, mente privatus bona:
Æque enim omnes varia scimus.
Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:
Alteri vero, doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus est finis certis hominibus

Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant, quisnam saturaverit omnes?

Ope quidem mortalibus sunt amentia,

Ἀλλὰ πᾶδ' ἀνθρώπων ἀπαίᾳ νόον. ἔ· γδ' ἐπ' αὐ-
τοῖς

Γίγνονται μάκαρες πρῆγματος ἀμπαλκίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔισε κακὸν χρεῖος, ὃς ἢ φιλοισιν
Ἄτλω ἐξοπίσω πασι ν' ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ' ἔ· κατέμαρψε δίκη· θάνατος γδ' ἀναγ-
δῆς

Πρόθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔξετο, κῆρα φέρων.
Οὐδείς τ' ἐφείρει φίλος κῆ πῖτος ἐχθίρος.
Τῆς ἢ φυγῆς εἰν' ἔτ' ἀνιηρότερον.
Οἷνόν τ' ἐπίνειν πούλῳ, κακὸν ἢ δέ π' αὐτῷ
Πίνῃ ἐπισταμνίῳς, ἔ· κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλος κ' πᾶν τ' ἐπίσχεψε ποικίλον ἦθος,
Οργῶν συμμίζων ἢ π' ἑκάστος ἔχῃ.
Παλὺ π' ὀργὴν ἔχει πολυπλόκον, ὃς πῶν πέτῃ,
Τῇ περ σμιλῇ σφ. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τηλ' ἐφίετο, ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρεὼς γίγνετο.
Κραιπνὸν τοι σέφει γίγνεται δ' ἐξοπίης.
Μηδὲ ἄγαν ἄχαλτε ταρασομνῶν πολητῶν.
Κύρνε, μέσσω δ' ἔρχου τῶν ὁδῶν, ὥσπερ ἐγώ.
Ὅς π' τοι δοκέει τὸν πλεῖστον ἰδμεναι ἔδεν,
Ἀλλ' αὐ' ἔ· μούνος ποικίλα δῆν' ἔχειν,
Κεῖνος γ' ἀφρων ἐστὶ, νόος βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
Ἴσως γδ' πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὅσ' ἐθέλει κακοκερδείησιν ἔπειθε·
Τῷ ἢ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπεισι ἄδαν.
Πλούτ' δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν
Ὅι γδ' νῦν ἡμῶν πλείστον ἔχουσι βίον,
Δί' ὧν λάσιον ἀπ' ὁδοῖσι, πῶς αὖ' ἡγορέσθην ἄπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

Καὶ μάλα πῶς πινυτ' ἔτ' ὑπὲρ μέτρων ἤρρετο πί-
νων,

Ὡς τε κραιχῦναι καὶ πρὶν εἶναι σοφόν·
Οἶνοβαρῶ κεφαλῶν Ονομάκετε, καὶ με βιῆται
Οἶνον· ἀτὰρ γνώμης σὺκ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δ' ὧμα παρ' ἐξέχει· ἀλλὰ γ' ἀν-
ταῖς

Πειρήσω, μή πως καὶ πόδας οἶνον ἔχη,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δ' μή τι μάταιον
Ἐρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδ' ἔχω.
Οἶνον πινόμεν· πουλὺς, κακὸς· ὡς δὲ τις αὐ-
τὸν

Πίνῃ ἐπισταμένως, ἢ κακῶς, ὡς δ' ἀγαθῶς.
Ἥλθες δὴ Κλεάεισε, βαθεῖα δ' αὖ πόντον ἀνύσας,
Εὐχάδ', ἐπ' ἔδεν ἔχοντ'· ὦ τήλιν, ἔδεν ἔχων.
Νηὸς τοὶ πολυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάειοι, οἳ ἔχομεν, καὶ οἷα διδοῖσι θεοὶ.
Τῶν δ' ὄντων πέ' αἰεταὶ παρέξομεν, ὡς δὲ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ φίλον ὦν, καὶ κεῖσ', ὡς Φιλότητος ἔχεις.
Οὔτε τι τ' ὄντων ἀποθήτομαι, ἔτε τι μεῖζον
Ζῆς ἕνεκα ξενίης· ἀλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἦν δὲ τις εἰρωτᾷ τ' ἐμὸν βίον, ὦ δὲ αἰετῶν,
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δ', μελ-
εῖ.

Ὡς δ' ἔνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον σὺν ὑπολείπειν,
Ξείνισ' ὃ πλεόνεος· ἢ δυνάτος παρ' ἔχειν·
Οὐ σὲ μάλιστα, ὦ πλεῖστε, βροτοὶ πλεῖσι μάλιστα·
Ἡ γὰρ ῥηιδίως τὴν κακὴν τήν φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πολὺ μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ὅσκειν·
Ἡ πίνῃ δ' κακῶν σύμφορον· ἀνδρὶ φέρειν·

Heu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem ,
Hanc quidem imminentem , illam vero disceden-
tem.

Neque quenquam prodidi amicum & fidelem so-
cium.

Neque in meo animo servile quidquam inest.
Semper mihi carum cor exultat quando audiero
Tibias sonantes deusabilem sonum.

Lætor vero bene bibens & BENE canentem tibici-
nem audiens :

Lætor vero & benefonam manibus lyram mode-
rans.

Nunquam servile caput rectum natum est ,
Sed semper obliquum , & cervicem obliquam
habet.

Neque enim ex scilla rosæ nascuntur , neque hyacin-
thus ,

Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir , amice Cyrne , compedes fabricat si-
bi .

Si non meam mentem decipiunt Dii.
Timeo ne hanc civitatem, o Polypæda injuria
Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet me ad amissam & rectam rationem hanc ju-
dicare

Cyrne causam : æquumque utrisque dare ,
Vatibus, avibusque & ardentibus sacrificiis ;

Ut non erroris turpe probrum habeam.
Neminem unquam malo urge; sed justo
Beneficentia nihil EST melius.

Nuncius mutus bellum multilacrymum exci-
tat.

Cyrne , ex procul conspicua apparens specu-
la.

Quin equis injice velocibus fræna;
Hostilibus enim ipsos viris occursum vi-
deo :

Οἱ μὲν ἐγὼν ἤβης καὶ γῆρας ἐλομύοιο ,
 Τῷ μὲν ἐπιχολύε , τῷ δὲ ἀπανισταμύε .
 Οὔτε ἔτι παρ' οὐδ' ὅπως φίλον καὶ πιστὸν ἐταῖρον ,
 Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δάλλιον ἔδεν' ἐνι .
 Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται , ἐκ πότ' ἀκέσσω
 Αὐτῶν φρεσμομύων ἱμερόεσσιν ὅπαι .
 Χαίρω δ' εὖ πίνων , καὶ ἔω' αὐλητῆρ' ἀκέων ,
 Χαίρω δὲ εὐφρογῶν χερσὶ λυρῶν ὀρχίων .
 Οὔποτε δαλείη κεφαλῇ εὐθείᾳ πέφυκεν ,
 Ἀλλ' αἰεὶ σκολιῇ , καὶ ἀνέχεται λοξὸν ἔχει .
 Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται , ἔθ' ὑάκιν-
 θου .

Οὐδὲ ποτ' ἐκ δάλλης τέκνον ἐλσύνεον .
 Οὔτις ἀνὴρ , φίλε Κύρνε , πέδας χαλκούεται
 αὐτῷ ,
 Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί .
 Δειμαίνω μὴ τλώδ' ἐ πόλιν , Πολυπαίδη , ὕβρις ,
 Ἥως κενταύρου ἀμφοφάγους , ὀλέσῃ .
 Χρή με παρ' ἐξ ὀφθαλμῶν ἐ γνώμην τλώδε δικήσ-
 σαι ,
 Κύρνε , δίκην , ἵππὸν τ' ἀμφοτέροισι δόμῳ ,
 Μένεσιν , δαινοῖς τε ἐ αἰθρομένοισι ἱεροῖσιν ,
 Ὅφρα μὴ ἀμωπλάκης αἰχρὸν ὄνειδος ἔχω .
 Μηδένα πω κακότητι βιάζω , τῷ δὲ δικαίῳ
 Τῆς εὐεργεσίας ἔδεν δρεϊότερον .
 Ἀγχιέσθ' ἀφρογῶ πόλεμον πολόδακρυον ἐγεί-
 ρει ,
 Κύρνε , δὲ τὴν τηλυγέσθ' φαινόμενον σκοπιῆς .
 Ἀλλ' ἵπποις ἐμβαλλέτασιν ὑπερύμνοσι χαλινῶς ,
 Διήϊον γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀνθρώπων δοκέω .

Non multo spatio pertransibunt semitam.

Nisi meam mentem fallunt Dii.

Oportet tolerare gravibus in doloribus constitutum
virum,

Aque Diis petere liberationem immortalibus.

Considera; periculum sane in novacula stat a-
cie.

Alias multa habebis, alias pauciora.

Ita ut neque valde abundans possessionibus fias,

Neque in multam opulentiam evadas.

Sit mihi alia quidem me habere, plerasque vero
largiri

Opes hostium amicis habendas.

Vocari vero ad convivium, sedere autem juxta bo-
num

Virum oportet, sapientiam omnem scientem,

CAUSA intelligendi, quando aliquid dixerit sapiens,
ut docearis,

Et hoc ad domum lucrum habens abeas.

Pubertate ME oblectans ludo: diu enim sub

Terra, amissa anima, jacebo sicut lapis

Mutus: linquam autem amabilem lucem Solis,

Quamvis vero bonus fuerim, videbo nihil am-
plius.

Opinio quidem hominibus malum magnum EST,
experientia autem optimum:

Multi inexpertam opinionem habent bono-
rum.

Bene habeo, bene habe, quid nuncium alium mit-
tis?

Beneficii facilis EST nuncius.

Amici me produnt; quoniam inimicum fugio,

Tanquam gubernator chæradas marinas.

Facile MAGIS ex bono facere malum, quam ex ma-
lo bonum.

Ne me doce; non id ætatis sum ut discam,

Οὐ πολλὸν ἔμμεσην Διὶ παρὲν ἔχουσιν κέλευθον,
 Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
 Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄν-
 ὄρω.

Πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
 Φράζεο· κινδυνὸς τοι ἐπὶ ξυρᾷ ἵσταται ἀκμῆς,
 Ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερος.
 Ὡς σε μήτε λίλυ ἀφνεὸν κτεάτεσι χυμέας,
 Μήτε σέ γ' εἰς πολλῶν χρηματύῳ ἐλάσαι
 Εἴη μοι τὰ μὲν ἁπλοῖα ἔχειν, τὰ δὲ πολλὰ ἐπιδύναμι
 Χρήματα δ' ἐχθρῶν τοῖσι φιλοῖσιν ἔχειν.
 Κεκληῶς δ' εἰς δαΐδα, παρέξεας δὲ παρ' ἐσθλόν
 Ἄνδρα χρεῶν, σοφίῳ πᾶσαι ἐπιστάμενον
 Τῷ στωϊεῖν, ὅπότε ἄν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα δι-
 δαχθῆς,

Καὶ οὔτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.
 Ἦβη τερπόμεναι παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνεργον
 Γῆς, ὀλίγαις ψυχῶν, κείσομαι, ὥςτε λίθος
 Ἀφροδίτῃ, λείψω δ' ἐρατὸν φάσμα ἡελίοιο.
 Ἐμψυγὸν δ' ἐσθλὸς εἶναι, ὅψομαι ἔθ' ἐν ἔπῃ.
 Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὴν μέγα, πείρα δ' ἄρι-
 στον.

Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 Εὖ ἔρδα, εὖ παρότι· ἢ καὶ ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
 Τῆς δ' ἐργασίης ῥηδὴν ἀγγελίην.
 Οἱ με φίλοι παρ' ἐσθλῶν ἐπὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦ-
 μαί,

Ὡς κυβερνήτης χειρὰς εἰναλίας
 Γῆδιον ἐξ ἀγαθῷ θείναι κακόν, ἢ ἐκ κακῷ ἐσθλόν,
 Μή με δίδασκ' ὅτι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Odi malum virum : obnupta vero adsum .

Parvæ avis levem habens mentem .

Odi vero mulierem circumcursantem , virumque
procacem .

Quicumque alienum vult arvom arare .

Sed quæ quidem præterierunt , impossibilia sunt fa-
ctu

Opera : quæ autem post erunt , cautioni sunt cu-
ræ .

Omnibus sane periculum in rebus : neque quis no-
vit

Quo appulsurus sit , re incipiente .

Sed hic quidem celebrari tentans , non providens ,

In magnum incommodum & grave cecidit .

Sed bene facienti Deus omnia circumponit .

Sucessum bonum , liberationem stultitiæ .

Tolerare oportet quæ dant Dii hominibus mortali-
bus ,

Facileque ferre utramque sortem ,

Neque malis ægrotans ange mentem , neque bo-
nis

Oblecteris repente , antequam finem extremum
videris .

O homo , inter nos deprocul simus amici :

Præter hanc , omnis rei est satietas .

Diu sane & amici simus : ceterum etiam aliis con-
versare

Viris , qui tuam magis norunt mentem ,

Non me fecellisti itans per viam quam & prius

Agebas , furans nostram amicitiam .

Peri Diisque inimice , & hominibus infidelis ,

Frigidum qui in sinu varium habebas anguem ,

Talia vero & Magnetæ perdiderunt facinora & in-
juria ,

Qualia nunc sacram hanc civitatem occupant ,

Multo sane plures , quam fames , satietas perdidit jam

Viros , quorum portione sua plus habere vole-
bant .

Εχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλεψαμένη ᾗ παίρειμι,
 Μικρῆς ὄρνιθος κυρτόν ἔχουσα νόον,
 Εχθαίρω ᾗ γυνῶκα παίδρομον· ἄνδρα τε μαρ-
 20ν,

Ὃς τινὲς ἀλλοτεῖν βέλετ' ἄρσεν ἀρσεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν παρβέβηκεν, ἀμείνων ἔνεσι θυεῶν
 Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῇ φυλακῇ μελέται.
 Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργματι, ὃ δέ τις οἶδε
 Ποῖ χήσειν μέλλει πενήματ' ἀρχομένῃ.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἰυδικιμῆν πειρώμενος, ὃ παροήσας,
 Εἰς μεγάλην ἄτλιν ἐκχαλεπὼν ἔπεισε.
 Τῷ ᾗ καλῶς ποιεῦντι θεὸς αἶε' πάντα ἔησσι,
 Σωτυχίην ἀγαθὴν, ἐκλυσιν ἀφροσύνης.
 Τολμαῖν χρεὶ τὰ διδούσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι·
 Ῥηιδίως ᾗ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λῆχος.
 Μήτε κακῶς νοσῶν λυπῶ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 Τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλει ἀκρον ἰδεῖν,
 Ἄνθρωπος, ἀλλήλοισιν ἀπέπαθεν εἶδον ἑταῖροι·
 Πλὴν τέττα, παντὸς χρήματος ἐστὶ κόρος,
 Διὸς δὲ φίλοι ὦμον· ἀπὲρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
 Ἄνδρῶσιν, εἰ τ' σὸν μάλλον ἴσωσι νόον.
 Οὐ μὲν ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμφοξίπιν, λὼ ἄρσι
 πρὶν

Ἠλέσρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
 Ἐρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρὸς ἐς ἀνθρώποισιν ἀπίστε,
 Ψυχρὸν ὅς ἐν κέλῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
 Τοῖάδε καὶ Μάγνητος ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρις,
 Οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τινὲς δὲ πόλιν κατέχει.
 Πολλῶ τοι πλέονας λιμὸς κήρ' ὦλεσεν ἤδη
 Ἄνδρας, ὅσοι μείρης πλεῖον ἔχουσιν ἔτελον.

In initio mendacii modica gratia, atque in fine.

Turpe sane lucrum & malum utrumque
Est: neque quidnam pulchrum est ei quem men-
daciū comitetur.

Viro, etsi exierit primum ex ore.
Non difficile est vituperare propinquum, neque
ipsum

Laudare: improbis viris hæc curæ sunt,
Tacere autem non volunt mali, mala garrientes;
Sed boni omnium modum sciunt habere.
Neminem prorsus bonum & moderatum vi-
rum,

Eorum qui nunc sunt hominum, Sol aspicit.
Non admodum hominibus ex animi sententia o-
mnia fiunt:

Multo enim mortalibus præstantiores sunt im-
mortales.

Multum in anxietatibus versor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurri-
mus.

Quilibet divitem virum colit, contemnit autem
pauperem:

Omnibus vero hominibus ea inest mens.
Omnigenæ nequitæ inter homines sunt;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.

Difficile est sapientem apud insipientes multa lo-
qui,

Et tacere semper: hoc enim non est possi-
bile.

Turpe sane est ebrium apud viros sobrios esse:

Turpe vero, si sobrius apud ebrios maneat.

Pubertas & juvenus allevat mentem viri;

Multorum vero effert animum in errorem.

Cui non animi libidine fortior est mens, semper
in noxis,

Cyrne, & magnis versatur in erroribus.

Αρχὴ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς τὴν πελώτιν.

Αἰχρὸν δὲ κέρδιον ἔστι κακὸν ἀμφοτέρων
Γίνεται· ὁ δὲ τι καλὸν, ὅτῳ ψεύδιον φασμαρ-
τῇ

Αἰθρὴ, κ' αὐτὸ ἐξέλθῃ περὶ τὸν πόματον.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸ πηλείον, ὁ δὲ κεν αὐτὸν

Ἀινῆσαι. δειλοῖς ἀνδράσι θαυτα μέλει.

Σιγᾶν δὲ σὺκ ἐθέλῃ κακῇ, κακὰ λεχάζοντες.

Οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπηδὺν ἀγαθὸν ἔστι μέτρον ἀνδρα,

Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡλῖος καθορᾷ.

Οὐ τι μάλ' ἀνθρώποις καθαγύμια πάντα πελῆ-
ται.

Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμνηχανίῃ κυλίνδομαι· αἰχινύμμος
κῆρ.

Ἀκρίῳ γὰρ πενίῳ ὅχ' ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς πρὸς πλεῖστον ἀνδρα ἔστι, αἶπει τὴν πενιχρόν.

Πᾶσιν δὲ ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποις ἔασι.

Παντοῖα δ' ὄρεται, καὶ βίοντα παλάμαι.

Αρχαλέον φρονέονται παρ' ἀφροσι πόλλ' ἀγυρᾶ-
ειν,

Καὶ σιγᾶν αἰεὶ· ἔστι γὰρ ὁ δωατόν.

Αἰχρὸν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφας εἶναι,

Αἰχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύοντι μένη.

Ἦβη ἔστι νεότης ἐπικυφίζει νόον ἀνδρός,

Πομπῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμωλακίῳ.

Ὡς μὴ θυμὸς κρέσων νόος, αἶεν ἐν αἷταις

Κύρνε τι ἔστι μεγάλας κεῖται ἐν ἀμωλακίῳ.

Consulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit;

Nocuus enim profecto præceptus vir est.

Viros bonos sequitur consilium & pudor,

Qui nunc inter multos revera sunt pauci.

Spes & periculum inter homines sunt similia:

Hæc enim gravia sunt nemina ambo.

Sæpe præter opinionem & spem contingit invenire

Res virorum: consiliis vero non respondit finis.

Non sane molestia afficit ullus neque amicum neque inimicum:

Nisi seriam rem consequaris.

Multa apud craterem amici fiunt sodales:

In seria autem re pauciores.

Paucos curatores si seles invenias, licet sodales:

Positus in magna animi anxietate

Jam nunc pudor quidem inter homines periit:

At impudentia terram obit.

Heu improba paupertas, cur meis insidens humeris

Corpus deturpas, & mentem nostram?

Turpia autem me non volentem vi, & multa doces:

Bona quippe ab hominibus & honesta edoctum.

Beatus sim, & Diis carus immortalibus.

Cyrne: virtutem vero aliam nullam amo.

Tecum Cyrne affecto male, mœremus omnes:

Sed sane alienus dolor diem unum durat tantum.

Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque bonis

Gaude: quoniam est viri omnia ferre boni.

Neque jurare oportet tale quid; Nunquam res hæc erit:

Dii etenim succensent, quibus adest finis.

Βελλύε δ' ἰς καὶ τῆς, ὃ τί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.

Ατὰρ οὐ γὰρ τοι λάβρ' ἀνὴρ τελέσει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπὶ γνώμη τε καὶ αἰδῶς,

Οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγῃ.

Ἐλπίς ἐ κίνδυν' ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.

Οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.

Πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὐ-
ρεῖν

Εργ' ἀνδρῶν, βελαῖς δ' ὅσ' ἐπέχλυτο τέλ'.

Οὔτι κῆδεϊ ὁ εἶς, ἔτ' εὐνοῶ, ἔτε τ' ἐχθρὸν,

Εἰ μὴ σπυδαίῃ πρήγματοι ἀνέτυχῃς.

Πολλοὶ παρ' κρητῆρ' φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,

Εν δ' σπυδαίῃ πρήγματοι παυρότεροι.

Παύρος κηδεμόνας πῖσ' εὐρεῖς κεν ἑταῖρος,

Κεῖμεν' ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμνηχανίῃ.

Ἦδη νῦν αἰδῶς μὴ ἐν ἀνθρώποισιν ὀλωλῇ,

Αὐτὰρ ἀναδείη γαῖαν ἐπιστρέφει.

Ἄδειν πινίη, ἢ ἐμοῖσι κρητῆρ' ὥμοις

Σῶμα καταχυνέεις ἐ νόον ἡμέτερον;

Αἰχρὰ δέ μ' ὅσ' ἐθέλοντα βίη ἐ πολλὰ διδάσκεις,

Εὐδαίμωνι εἴλω, καὶ θεοῖς φίλ' ἀθανάτοισι

Κύρην. ἀρετῆς δ' ἄλλης εὐδεμῆς ἔραμαι.

Σώσσι Κύρην παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες.

Ἀλλὰ τοι ἀλλότριον κῆδ' ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι

Χαῖρ'. εἰπεῖς ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθόν.

Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τέλει, μὴ ποτε πρήγματοι

ἔσται.

Θεοὶ γὰρ καὶ νεμεσῶσ', οἷζ' ἐπὶ τέλει.

Ita facere tamen aliquid oportet : & ex malo bonum
factum est.

Et malum ex bono. & pauper vir
Statim valdè dives evasit; & qui valdè multa acqui-
sivit.

Derepente omnia utique perdidit nocte una.
Et sapiens peccavit, & insipientem sæpè gloria
Secuta est : & honorem, etiam qui malus erat,
venit.

Si quidem opes haberem ô Simonide, quales noyi,
Non possem mœrere bonis congregiens :
Nunc autem me cognoscentem prætereunt ; sum
vero mutus

Paupertate, multis licet melius adhuc sciens.
Quare nunc serimur velis albis expassis,
Me dio ex ponto noctem per tenebrosam
Exhaurire autem sentinam non volunt, superat au-
tem mare

Utrumque navis parietem, unde valde quis dif-
ficile
Servatur, illi vero dormiunt : gubernatorem qui-
dem fecerunt quiescere

Bonum licet, qui custodiam habebat perire.
Opes autem rapiunt vi : decor vero perit ;
Divisio autem non amplius æqualiter fit in me-
dium.

Bajuli vero imperant, mali autem super bonos :
Timeo ne quo modo navem fluctus absorbeat.
Hæc mihi ænigmatice dicta sint, occulta probis :
Cognoscere autem potest quis etiam malum, si
sapiens sit.

Multi divitias habent imperiti : alii autem hone-
sta

Quærent, gravi oppressi paupertate,
Facere autem utrisque impotentia inest :
Prohibent enim hos quidem opes, illos vero
mens.

Non

Καὶ πρῆξαί μέντοι ἦ· καὶ ἐκ κακῶ ἐσθλὸν ἔχρησε,
 Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
 Αἵψα μάλ' ἐπώλετ' ἑσέ· ἔδ' οὐδ' ἄλλὰ πολλὰ πίπτα-
 σαι,

Εξαπίνης πάντ' οὐδ' ὅλεις νυκτὶ μιᾷ.
 Καὶ σὺ φρων ἤμαρτε, καὶ ἀφρονὶ πολλὰ κ' ὀδύα
 Ἔσπετο· καὶ ἡμῶ καὶ κακὸς ὦν, ἔλαχεν.
 Ἐὶ μὲν γάρ τ' ἐχρίμι Σιμωνίδῃ, οἷά περ ἦδεν,
 Οὐκ ἂν ἀνιήμεν ἱεὺς ἀγαθοῖσι συνών.
 Νῦν δ' ἐμὲ γινώσκοντε παρέρχεται· εἰμι δ' ἄφω·
 ☉

Χρημυσύνη, πολλῶν γνώσεως ἄμεινον ἔπι.
 Οὐνεχ' νῦν φερόμεσθα, καθ' ἰσία λυγρὰ βαλόν-
 τες,

Μηλίς ἐκ πόντος νύκτε διὰ δνοφερῶν·
 Ἀντλεῖν δ' ὅσῃ ἐθέλῃ, ὑπερβάλλει ἢ θάλασσαν
 Ἀμφοτέρων τοίχων· ἢ μάλ' αἰετὶ χαλεπῶς
 Σώζεται. οἱ δ' εὐδῶσι, κυβερνήτῃ μὲν ἔπαυσαν
 Ἐσθλόν γ', ὅς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταθμῶς.
 Χρήματα δ' αἰρπάζουσι βίῃ, κόσμῳ δ' ἀπὸ λῶλε
 Δακρυῶς δ' ὅσῃ τ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
 Φορτηγὸν δ' ἄρχουσι, κακῶν δ' ἀγαθῶν κατ' ὁρ-
 γην·

Δειμαίνω μήπως ναῦν καὶ κύμα πῆ.
 Ταῦτέ μοι ἡνίχτω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι.
 Γινώσκοι δ' αὖτις ἔκ κακόν, ἂν σφόδρ' ἦ.
 Πολλοὶ πωλεῖν ἔχουσιν αἰδοῖες· οἳ δ' ἐπὶ καλὰ
 Ζητοῦσιν χαλεπῇ τρέφονται πινίῃ·
 Ἐρδεν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμεινὴ παρὰ κείται.
 Ἐρεῖ γὰρ τὰς μὲν γὰρ γὰρ, τὰς δ' ἰνό·
 ☉

Non licet mortalibus adversus immortales pugna-
re ,

Neque dicam dicere : nemini hoc fas est .

Non oportet pascere quod non pascendum sit ;

Neque facere quod non melius sit perficere :

Gaudens bene perficias viam magnum per pon-
tum ,

Et te Neptunus gaudium amicis reducat.

Multos sane satietas viros perdidit insipientes :

Nosse enim difficile est modum quando bona
adsunt.

Non possum tibi ô anime præbere necessaria o-
mnia :

Tolera : nam pulchra non utique tu solus amas.

Bene quidem habente me , multi sunt amici : si
vero quid grave

Inciderit , pauci fidelem habent mentem.

Vulgo autem hominum virtus unica est hæc .

Ditescere : sed aliarum rerum nullus sane est u-
sus :

Næque si iustitiam quidem habeas Rhadamanthi i-
psius ,

Pluraque scias quam Æolides Sisyphus :

Qui etiam ex inferno multis scientiâ suâ rediit ,

Persuasa Proserpina blandis verbis ,

Quæ hominum probet oblivionem , lædens men-
tem :

Alius verò nondum quis hoc consideravit ,

Quemcunque sane mortis nigra nebula obtex-
rit ,

Veneritque in horridum locum mortuorum ,

Nigrasque portas transferit , quæ mortuorum

Animas cohibent , etsi recusantes :

Verum tamen & illinc Sisyphus rursus rediit he-
ros ,

Ad lucem solis sua multiplici peritia.

Næque si falsa quidem facis veris similia .

Linguam habens bonam Nestoris divini ;

Cele-

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχίστα,
Οὐδὲ δίκῳ εἴπειν· ὃ δὲν ἔστω ἡμῖς.

Οὐ γὰρ ποιμαίνειν ὅτι μὴ ποιμαίνεον εἴη.

Οὐδ' ἔρδειν ὅτι μὴ λώϊον ἢ τελέσται.

Χαίρων εὖ πελίσσας ὁδὸν μεγάλα δὶαΐοντες,

Καὶ σε Ποσειδάων χάρμα φίλῳις ἀγάγῃ.

Πολλὰς τοι κέρει ἀνδράς ἀπώλεσεν ἀφρονέοντάς·

Γνώων γὰρ χαλεπὸν μέτρον ὅτ' ἰοδλὰ παρῇ·

Οὐ δύναμαί σι θυμὲ πρὸς χεῖν ἄρῃσιν πάντα·

Τέτλαθι· τί γὰρ χαλῶν ἔπι σὺ μοῦντο ἱρᾶς.

Εὐμὴρ' ἔχοντο ἑμῶ, πολλοὶ φίλοι· καὶ δὲ ἦ δαι-
μόν

Εγκύρῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἡδὲ,

Παυτεῖν· τί δ' ἄλλων ὃ δὲν ἄρ' ὠφέλιμα.

Οὐδ' εἰ σωφροσύνη μὴ ἔχῃς Γαδαμάνθην
αὐτῇ,

Πλεῖονα δ' εἰδείης Αἰολίδας Σισύφου.

Ὅς ἐξ' αἰδέω πολυιδρίησιν ἀνῆλθεν,

Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις·

Ἦτε βροτοῖς παρέχῃ λήην, βλάβῃσιν νόημα·

Ἄλλα δ' ἔπῳπς ἔστω γ' ἐπεφράσατο,

Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφ' ἀμφιχθλύψοι,

Ἐλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,

Κυανέας τε πύλας πρὸς μέγ' αἵτε θανόντων·

Ψυχὰς εἴργουσιν, καὶ πρὸς ἀναιμόνους·

Ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν Σίσυφ' ἀπάλιν ἤλυθεν ἥρως

Ες φάος ἡελίος σφῆσι πολυφροσύναις,

Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὴ ποιεῖς ἐπὶ μῦθῳ ὁμοῖα,

Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορ' ἀνιήεις,

Celeriorque fueris pedes velocibus Harpyiis.

Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.

Ac certe oportet omnes sententiam hanc reponere,

Quod divitiarum plurimam in omnibus habent potestatem.

Æqualiter porro divites sunt, is cui multum argentum est.

Et aurum, & terræ farriferæ campi.

Equique mulique; & cui ea quibus opus est adsunt.

Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendam.

Ex puero & muliere, quando vero illorum venerit.

Tempus, & cum pubertate sit congruum;

Hæc sunt divitiarum hominibus, nam superfluas omnes.

Opes habens nemo venit in infernum:

Neque pretia dans, mortem fugerit, neque graves.

Morbos, neque malam senectutem instantem.

Ô Jupiter pater, utinam sit Diis libitum; scelestis quidem.

Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum,

Animo improba facinora; in mente autem quisquis immanis.

Fecerit, Deos nihil curans;

Ipsam postea rursus luere mala; neque postea.

Patris improbitas liberum sit malum:

Sed filii, qui cum sint injusti patris, iusta cognoscetes.

Faciunt, ô Saturnie, tuam iram reverentes,

Denuo iusta inter cives amantes.

Ne quam transgressionem luant parentum,

Hæc sint beatis Diis grata, nunc vero qui patras scelus.

Effugit; poenam autem alius postea fert.

Ωκύτερος δ' εἶηοθα πόδας ταχέων ἄρπηων ,
 Καὶ παίδων Βορέα , τ' ἄφαρ ἴσι πόδες ,
 Ἀλλὰ μ' ἔρη' πάντας γνώμῳ ταύτῳ κατὰ θεῶν ,
 Ὡς πλεῖστον πλείστην πᾶσιν ἔχει δυνάμιν .
 Ἰσὺν π' ὡλεθ' ἔστιν , ὅτ' ὡς πολὺς δ' ἄγχιρός ἐστι ,
 Καὶ χερσὶς , καὶ γῆς πυροφύρα πέδια ,
 Ἰπποὶ θ' , ἡμίονοί τε καὶ ἄπ' αἵ δέοντα πάρεστι ,
 Γαστέρι καὶ πλάσσει καὶ ποσὶν ἀβροῦ παθεῖν
 Παυδός τ' ἡδὲ γυναικός . ὅτ' ὡς δὲ κε τῶν ἀφίκη-
 ται

Ὡρῇ . σὺν δ' ἔβη γίγνη' ἀρμόδιον ,
 Ταῦτ' ἄφενον θνητοῖσι . τὰ γὰρ πλείωσι καὶ ἔτι
 Χρήματα' ἔχων , εἰς εἰς ἔρχε' εἰς αἰδῶν .
 Οὐδ' αὖ ἀποινὰ διδοὺς , θάνατον φύρει , εἰς
 βαρείας

Νέσους , εἰς δὲ κακὸν γῆρας ἐπὶ χρόνον .
 Ζῶ πάτερ , εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα , τοῖς μὲν αἰ-
 λιτοῖς

Ἵβριν αἰεῖν , καὶ σφὶν ἔτολμοιτο φίλον ,
 Θυμὸν χέτλια ἔργα· μετ' ἔτι φρεσὶ δ' ὅστις ἀπλῆς ,
 Εργάζοιτο , θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενον ,
 Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν ἴσται κακὰ , μηδέ τ' ὀπίσσω
 Πάτερὸς ἀλγισταλὴν πασι γήλοισι κακόν·
 Παῖδες δ' οἷτ' ἀδίκου πατρὸς , τὰ δίκαια νοῦν-
 πης

Ποιοῦσι , Κρονίδῃ , σὲν χρόνον αἰζόμενοι ,
 Εξ ἀρχῆς σὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες ,
 Μὴ ἴν' ὑπερβασίῳ ἀντίπῃν πατέρων·
 Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
 Εκφεύγει , τὸ κακὸν δ' ἄλλ' ἔπειτα φέρει .

Καὶ

Et hoc, ô immortalium rex, quomodo est justum?

Fâcinora qui vire extra est injusta,

Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum
impium,

Sed justus existens, non justa patiatur?

Quis itaque & homo alius, respiciens ad eum, pos-
sita

Veneretur Deos? & quem animum habeat,

Quando vir injustus, & sceleratus, neque quidquam
viri

Neque Deorum iram timens,

Contumeliam facit, divitiis saturatus; justî vero

Affiguntur gravi pressî paupertate?

Hæc discens, care sodalis, juste opes acquire,

Temperatum animum habens sine peccato,

Semper horum versuum memor; ad postremum
vero

Probabis verbo frugi obtemperans,

Jupiter quidem super hanc civitatem teneat in æ-
there habitans

Semper dextram manum in incolumitatem,

Aliique immortales beati Dii: sed Apollo

Concinnet linguam & mentem nostram:

Citharâ item sonet sacrum melos, atque etiam
tibia

Nos vero libationibus Deos placantes,

Bibamus, jucunda inter nos loquentes,

Nil Medorum metuentes bellum,

Sic esse de tur, & meliorem lætum animum ha-
bentes.

Sine curis hilariter vivere

Oblectatos; longe vero malas sortes arcere,

Sepectutemque exitialem, & mortis finem.

Oportet Musarum famulum & nuncium, si quid
eximium

Noverit sapientiæ, non invidum esse;

Καὶ τῷτ', ἀθανάτων βασιλῶν, πῶς ἐπὶ δίκαιον;
 Ἔργων ὅς τις αἰὲρ ἐκτός ἐων ἀδίκων,
 Μὴ πὺν ὑπερβασίην κατέχων μὴδ' ὄρεχον ἀλιτρεῶν;
 Ἀλλὰ δίκαιον ἔων, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τῷτον, ἐπέτα
 Ἄζοιγ' ἀθανάτους; Ἐ νῖνα θυμὸν ἔχων,
 Ὅπως τ' ἀνὴρ ἀδίκος, καὶ ἀπίσθαλος, ἔτι π
 ἀνδρὸς,

Οὔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλδύμενον,
 Ὑβρίζει πλὴν τῷ κεκορημένον· οἱ δὲ δίκαιοι
 Τρύχον· χαλεπῇ τέρομενοι πενίῃ;
 Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἐταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
 Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτός ἀτασθαλίας,
 Αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένον ἐς τὴν πλοῦτιν
 Αἰνήσας μύθεσσι σάφροσι πηθόμενον.
 Ζεὺς μὲν τῆςδε πόλῃος ὑπερέχει αἰθέρι ναίων
 Αἰεὶ δεξιτερῶν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
 Ἄλλοι τ' ἀθανάτοις μάκαρες θεοὶ· αὐτὴρ Ἀπόλλων
 Ἀρβρῶσαι γλῶσσαν ἔνοον ἡμέτερον·
 Φόρμιν γ' αὐτὴ φθέγγοιτο ἱερὸν μέλ^{λον}, ἥ δὲ καὶ αὐλά^{ει}
 Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ὄρεσθ' ἀμφοῖς,
 Πίνωμεν, χαρίζεσθαι μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 Μηδὲν τὸν Μῆδαν δειδυῖν πώλεμον.
 Ὡδ' εἶναι, καὶ ἀρμύειν, εὐφρονα θυμὸν ἔχοντα.
 Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνης ἀφ' ἧς
 Τερπομένης τηλ' οὐδ' ἡ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμύναι,
 Γῆρας τ' ἐλόμμενον, καὶ θανάτου τέλ^{ος}.
 Χρὴ Μυσῶν θεράποντα καὶ ἀγγέλον, εἴ π' ὥρις
 σὸν
 Εἰδῆναι σεφίης, μὴ φθονερὸν πελίσθεν,

Sed alia quidem inquirere, alia vero ostendere, alia vero facere.

Quorsum eis uteretur. solus sciens?

Phœbe rex. ipse quidem turri munisti arcem,

Alcathoo Pelopis filio gratificans.

Iple item exercitum injuriosum Medorum aberce

Hâc civitate, ut tibi populi in latitia

Vere ineunte claras mittant hecatombas

Delectati cithara, & hilari convivio,

Pæzanumque choris vociferationibusque tuum circum altare.

Profecto enim ego timeo, stultitiam intuens

Et seditionem Græcorum populi corruptricem.

Sed tu Phœbe

Propitius nostram hanc custodi civitatem.

Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram;

Venique in Eubææ vitiferum solum.

Spartamque Eurotæ arundiniferi claram urbem:

Et me excipiebant alacriter omnes advenientem:

Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum:

Adeo nihil sane erat carius aliud patria.

Nunquam mihi cura recentior alia occurrat

Præamabili sapientia: sed hanc semper habens,

Oblecter cithara, & saltatione, & carmine:

Et cum bonis bonam habeam mentem,

Neque quemquam externum offendens factis improbis,

Neque quemquam civium, sed justus existens,

Tuam ipsius mentem oblecta: morosorum vero civium

Alius tibi male, alius melius docet.

Bonos alius valde vituperat, alius laudat:

Malorum vero mentio fit nulla.

Hominum autem inculpatus super terram est nullus:

Sed cui melius EST? cuius non pluribus cura est.

Nullus hominum neque erit, neque ortus est,

Qui omnibus placens descendat in domum Plutonis.

Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,

Jupiter Saturnius, hominibus omnibus placere potest,

Torno & amussi & gnomone virum oracula consulentem

Rectius oportet Cyrne observare;

Cui nempe in Pythone Deus, respondens sacerdoti,

Vaticinium significaverit pingui ex adyto.

Nec quicquam enim addens, ullum remedium invenieris:

Neque auferens, à Diis delictum profugeris.

Rem passus sum morte indignâ nihil inferiorè,

Sed aliarum omnium RERUM Cyrne molestissimam:

Amici me prodiderunt. ego vero inimicos accedens,

Videbo & edrum, quamnam habeant, mentem.

Bos mihi super lingua forti pede calcitrando insistens,

Prohibet garrire, etiam scientem,

Cyrne: tamen quod fatum EST pati, non licet efugere

Quod vero fatum EST pati, timeo pati.

In valde durum malum venimus: ubi maxime

Cyrne ambos fatum corripiat mortis.

Qui vero senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem locus Cyrne modicus est.

Neque quemquam adjuva tyrannum sub spe lucro

Neque occide, Deorum fœdera iniens, (id fore;

Quo.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτοῖ ἐπὶ χθονὶ γίγνεται ἔδεις,
 Ἀλλ' ὦ λῶϊον; ἔ' μὴ πλεύνεσι μέλει.
 Οὐδείς ἀνθρώπων ἔ' ἔοσε), ἔ' τε πέφυκεν,
 "Οὔτις πᾶσιν ἀδῶν δύσσει), εἰς αἰδῶ.
 Οὐδὲ γὰρ, ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
 Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν αἰδεῖν δύναι-
 ται.

Τόρις καὶ σάθμης καὶ γνώμῃ ἀνδρῶν θεωρὸν
 Εὐθύτερον χρῆ μιν Κύρνε φυλασσέμεναι.
 Ὡσιπνίκεν Πυθῶνι θεός, χρῆσάς ἱερεῖα,
 Ομφύλῳ σημήνη πτόνῳ ἐξ ἀδύτῃ.
 Οὐτὲ γὰρ παρθεῖς, ἔδεν κε γὰρ φάρμακον εὐροῖς.
 Οὐτ' ἀφελῶν, παρὲς θεῶν ἀμωλακίῳ παρ-
 φύρῃς.

Χρήμ' ἐπαθον θανάτῃ μὲν ἀεικέος ἔ' γὰρ κρείον.
 Τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρνε ἀνιηρότατον.
 Οἱ με φίλοι παρὲν δώκον, ἐγὼ δ' ἔχθροῖσι πελα-
 σθεῖς

Εἰδήσω καὶ τῷ, ὄνπν' ἔχθροισι, νόον.

Βὲς με ἐπὶ γλώσσης κρατερῶ ποδὶ λάξ ἐπιβλήων
 "Ιχει κωλῖλαι, καί ποτ' ἐπιστάμενον,
 Κύρνε ἐμπης δ', ὅπ' μετῖρα παθεῖν, ὅση ἔ' θ' ὑ-
 παλύξαι.

"Οττι γὰρ μετῖρα παθεῖν, ἔ' π' δέλοισα παθεῖν.

Ες πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἤκαμῃ, ἐντα μέλισσαι
 Κύρνε σὺν ἀμφοτέρῃς μετῖρα λαβοὶ θανάτῃ.
 Οἱ δ' ἀπεγχεσθῶσιν ἀπὸ μὲν ζῆσι τοκήας,

Τέτταν τοι χάρη Κύρνε ὀλίγη τελέθει.

Μή τέ πν' αὖξαι τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἶναι,
 Μή τε κλῖνε, θεῶν ὄρκια σὺν γέμενος.

Quomodo nobis sustinuit ad tibi cinem canere

Animus ? terræ autem moderator apparet ex
foro.

Quæ nutrit frugibus , in conviviis gestantes

Flavisque comis purpureas coronas.

Sed agendum ô Scythæ , runde comam , sedita comest-
tionem :

Luge vero suaveolentem locum pereuntem ,

Nide opes perdidi , diffidentia autem servavi :

Consilium vero difficile est amborum.

Omnia illa in corvis & in corruptione sunt : ne-
que quis nobis

Autor immortalium Cyrne Deorum beatorum : ~

Sed virorum vis , & lucra multa , & injuria ,

Multis ex bonis in calamitatem protrulerunt.

Dux sanæ sunt potus labes miseris mortalibus ;

Sitis membra resolvens , & inebriatio difficilis.

Horum vero per medium versabor , neque mihi
persu. debis .

Neque quidquam non potare , neque nimis in-
briari.

Vinum mihi in reliquis quidem placet , in uno au-
tem di plicet , (nimum agit.

Quando scilicet armans me , virum contra i-

Sed quando supra existens infra fit ,

Tunc domum ito , intermisso potu.

Bene quidem constitutum virum malè constituere ,
facile est :

Bene vero constituere male constitutum , difficile
est ,

Calcibus insulta populo satuo , percuteteque stimulo

Acuto , & jugum grave circumpone :

Non enim unquam invenies populum , domini a-
mantem adeo ,

Hominum quotquot sol aspicit.

Jupiter virum perdat cœlestis , qui sodalem

Mollia garriens fallere vult.

Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπὸ ἀνλητῆρ' αἰεῖδεν
 Θυμός; γῆς δ' ἔρ' φαίνει) ἐξ ἀγροῆς,
 ἥτε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίνῃς φορέοντες
 Ξανθῆσιν τε κόμαις πορφυρέας στεφάνους.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα, κείρε κόμην, δ' ὅπως ἔ
 κῶμεν

Πένθει δ' ὁ ὠδὴ χώρον δ' ἀπ' ἀλλύμενον
 Πίστι χερίματ' ὄλεσα, ἀπιστή δ' ἐστάωσα.
 Γνώμη δ' ὀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
 Πάντα τῶν ἐν κοράκεσι ἔν φθορᾷ· ἔδ' ἐπεὶ ἡ
 μῖν

Αἶψα ἀθανάτων, Κύρνε. θεῶν μακάρων·
 Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, ἔκέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
 Πωλλὰν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.
 Διοσαί τοι πόσι θεοὶ κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Δίψα τε λυσιμελῆς, καὶ μέγιστος χαλεπὸς
 Τάτων δ' ἂν το μέσον πρῶφῆστομαι, ἔδ' ἐπεὶ πείρες,
 Οὔτε πὶ μὴ πίνειν, ἔτε λίην μεθύειν.
 Οἶν' ἐμοὶ παρ' ἡμῖν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
 Εὐτ' ἂν θωρήξας μ', ἀνδρὰ πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
 Ἀλλ' ὁπόταν κατὰ θυμὸν εἶν, ὑπὲρ ἐρθε γλῆηται,
 Τετάρκεις οἴκαδ' ἵμεν παυσάμενον πόσι.
 Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὰ κακῶς θέμεν, δύμωρές ἐσιν·
 Εὖ δ' ἵμεν τὸ κακῶς κείμενον, ὀργαλέον.
 Λάξ' ἐπίβη δὴ μὲν κενεόφρονι, τύπτει δ' ἐκέντρῳ
 Οἷον, ἔς ζυγὸν γλῶσσος δόλοφον ἀμφιπύθει.
 Οὐ γὰρ ἔσθ' εὐρησθε δῆμον φιλοδέσποτον ὦδ' ἐ
 Ανθρώπων, ὁπόσους ἤελυ κατὰ φθορᾷ.
 Ζεὺς ἀνδρ' ἐξολέσσει ἐλπίδι, ὅς τ' ἐταῖρον
 Μαλθακὰ καὶ κωλύων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.

Suavia quidem & prius, sed multo meliora quam
nunc:

Quia miseris nulla est gratia.

Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata, secus terram cucurrit.

Amicorum vero si quidem quis videt me aliquid
adversi habentem.

Cervicem avertens, neque videre vult:

Si vero quidpiam mihi alicunde boni, qualia sæpe
contingunt viro:

Multas salutationes & amicitias habeo.

Amici me produnt, & non volunt quidquam da-
re,

Viris apparentibus: sed ego ultronea

Serotinaque egredior, & matutina rursus ingre-
dior,

Cum gallorum vox audituræ expergiscentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias

Bonas: qui neque sibi melior quidquam exis-
tens

Neque amicis. virtutis autem magna gloria nun-
quam peribit.

Bellator enim vi terram & urbem servaverit.

In me deinde cadat magnum cælum latum superne
Æreum, hominum metus antiquorum,

Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:

Sed inimicis molestia & magnum nocumentum
ero.

Vinum, partim quidem te laudo, partim vero te
culpo, nec tamen te omnino

Neque unquam odisse, neque amare possum.

Bonum & malum es: quis te quidem vituperaverit?

Quis vero laudaverit, me docerem habens sapien-
tiam?

Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti

Vites tulerunt, quas plantavit senex

Montis in clivis, Diis carus Theotimus,

Ex platâneto frigidam aquam inducens.

Ἦδ' ἄ μιν κ' ἀπὲρ πολὺ λώονα ἦνι καὶ.

Τοκῶν τε τοῖς δειλοῖς ἔδεμ' ἐπὶ χάρις.

Πολλὰ κίς ἢ πόλις ἡδὲ δὴ ἡγεμόνων κακότης,

Ἵς περ κεκλιμένη ναῦς, πρὸ γλῶττι δόξα με.

Τῶν δ' φίλων εἰ μὴ τις ὁρᾷ μέν π' ὀϊνὸν ἔχοντα,

Αὐχέν' ἀπεσπείρας, ἔσ' ὅλ' ἐσπράν ἔτελει.

Ἦν δ' ἔμμοι ποτὲν ἰοτλήν, ἃ πολλὰ κί γίνεται αἰὲν
δοί,

Πολλὰς ἀσπασμὸς κ' φιλόπονος ἔχω.

Οἷ με φίλοι περ διδούσι κ' ὅσ' ἔτελασσι π' δαῖναι

Ἀνδρῶν φαινομένων ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη

Ἐσπερίη τ' ἔξειμι, ἃ ὀρθρίη καὶ ἡδ' ἔσμαι,

Ἦμ' αἰετρυόνων φθόγγ' ἐγερομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισιν θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον

Ἰοτλήν, ὅς ἔθ' αὐτῷ βέλπετ' ἔδ' ἐν ἰῶν.

Οὔτε φίλοις, ἀρετῆς δ' ἐμὲ κλέει' ἔποτ' ὀλεῖ.

Αἰχμητὴς γὰρ ἀνηρ γλῶττι κ' ἄστυ σάοι.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσσι μέγας ἔρανος εὐρύς ὑπάρχει

Χάλεος, ἀνθρώπων δαίμα παλαιγυρέων,

Εἰ μὴ ἐγὼ τίσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἷ με φιλεῦσι

Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη ἃ μέγα πῆμ' ἔσμαι.

Οἶνε γὰρ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δ' ἐμὲ φομαί' ἔδ' ἐσ

πέμπτει

Οὔτε περ' ἐχθάρειν, οὔτε φιλεῖν δύωμαι.

Ἰοτλὸς κ' κακὸς ἐστὶ ἥς ἂν σέ γε μαμῆσταιτο,

Τίς δ' ἂν ἐπαμνήσῃ, μέτρον ἔχων σφίης;

Πῖν' οἶνον, τ' ἐμῆς κορυφῆς αἰ ταῦτόπιο

Ἀμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτλυσ' ὁ γέρον

Οὔρε' ἐν βήσῃσι θεοῖσι φίλ' ὁ θεός με,

Ἐκ πλαταιῶν δ' ἐστ' ἡ ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.

Πλῆτ' ἔσσοφίη, θνητοῖς ἀμυχώζαν αἰεὶ·
 Οὐτε γὰρ αὖ πλῆτ' εὖ θυμὸν ὑπερκρέσσης.
 Ὡς δ' αὖτως πεφίλω ὁ σοφώτατος σὺν ἀποφύγῃ,
 Ἀλλ' ἔρχεται, θυμὸν δ' ἔδωκται τελέσαι.
 Οὐδένα θηταυρὸν καὶ ἀθήσῃν παιπὶν ἄμεινον·
 Αἰπύσιν δ' ἄγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδω.
 Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐοτλὺς,
 Τολμᾷ ἔχων ἔκκακόν, σὺν ἐπίδηλον ὅμως·
 Δειλὸς δ' ἔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίστω, ἔτε κακῷ
 Θυμὸν ὁμῶς μίσγῃν· ἀθανάτων ἧ δούσῃ
 Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμαῖν
 Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
 Οφθαλμοὶ καὶ γλῶσσαι, καὶ ὄρα, ἔνόη' ἀνδρῶν,
 Ἐν μέσῳ θητῶν ἐν σιωπῇ φέβεται.
 Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμιττε, κακῷσι δὲ μήποθ' ὁμάρῃς,
 Εὖτ' αὖ ὁδὸν τελέης τέρεματά τ' ἐμπορεύῃς.
 Τῶν ἀγαθῶν ἐοτλή' μὲν ἀπόκρισις, ἐοτλὰ δ' ἔργα·
 Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
 Ἐκ καχεταρείης κακὸν γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὖ-
 πὶς
 Γνώσῃ, ἐπεὶ μέγας ἦλυθες ἀθανάτης·
 Γνώμῃ Κύρνε θεὸν θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
 Ἀνθρώπων γνώμη πείρεται πάντες ἔχει.
 ὦ μάκαρ, ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσὶν· ἧ πολὺ κρείσσων
 σπον
 Ὑβριῶν ἐλοιπύρης, λούζαλέεσ τε κόρη·
 Ἐστὶ κακὸν δὲ βροτοῖσι κίρῃ· ἧ ἔπ' ἡφίστιον·
 Πᾶσα γὰρ ἐκ τῶν Κύρνε πίλει κακότης.
 Εἴθ' εἴης ἔργων αἰχμῶν ἀπαθὴς ἔα εὐρηγῆς.
 Κύρνε, μεγίστῳ κεν πείρων ἔχοις δρετῆς.

Cyrne Deos reverere, & time: hoc enim virum

Cohibet neque facere neque dicere impia.

Plebivorum autem tyrannum, quomodo volueris
dejicere.

Non indignatio à diis est ulla.

Mens bona, & lingua; at hæc in paucis sunt

Viris, qui horam utriusque sunt dispensatores.

Nullus pecuniam dans, mortem fugerit, neque gra-
vem

Adversitatem, nisi fatum ad finem projiciat:

Neque poterit tristitiam, quando nempe Deus macro-
res mittit,

Mortalis vir donis, si velit, effugere,

Non amo folio insidere

Mortuus; sed mihi viventi contingat bonum.

Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:

Lignum aut durum est, aut molle,

Neque Deos pejerando jura: non enim tolerabile

EST

Immortales celare rem debitam,

Avis vocem, ô Polypæda, clare vociferantis

Audivi, quæ mortalibus nuncia venit orationis

Tempestivæ, & mihi cor percussit nigrum,

Quod mihi florentes alii habent agros,

Neque mihi molivivam trahunt aratri,

Alius promissæ causâ navigationis.

Non eo; neque à me vocabitur, neque ad tumulum

Pioratus in terram it tyrannus vir,

Neque ille me mortuo, neque doleat,

Neque de palpebris calidas miserit lacrymas.

Neque te comensilari veto, neque provoco:

Molestus enim existens, etiam amicus ERIS
quando abfueris.

Sp'endidas quidem genere sum: urbem autem bene
munitam Theben

Habito, patria terra exsulans.

Κύριε, θεὸς αἰδῶ καὶ δέειδι· τὸ γὰρ αὐτοῦ
 Εἶργ' ἢ μήτ' ἔρδειν μήτε λείψιν ἀσεβῆ.
 Δημοφάγῃ δ' ὑψαννον, ὅπως ἐθέλεις, καὶ κλῖται,
 Οὐ νέμισις παρὲς θεῶν γίγνεται ἔδεμει.
 Νῆς ἀγαθὸς ἐγλῶσσαι· τὰ δ' ἐν πυύροισι πίφυκεν
 Αἰδράσιν, οἳ τὰ πῶν ἀμφοτέρων παμεία.
 Οὐκ ἄποινα δίδ' εἰς θάνατον φύγει, ἔδ' ἐ βαρεῖαν
 Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρεμα βάλῃ.
 Οὐδ' ἂν δισφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
 Θνητὸς ἀνὴρ δῶροις, βελόμηνον, παρὰ φύγει.
 Οὐκ ἔρχμαι κλισμαῖ βασιληῖῳ ἐγκατακείσθαι
 Τεθνεῶς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι χροῖτο; ἀγαθόν.
 Απαλάστοι πάπῃσιν ὁμοῖον σπῶμα θανόντι.
 Τὸ ξύλοι ἢ σελήρδον γίγνεται, ἢ μαλακόν.
 Μήτε θεὸς ἐπίορκον ἐπόμινυδι· ἔγ' ἀνέκτον,
 Ἀθανάτῃς κρύψαι χρεῖται ἰφειλόμηνον.
 Ὅριθ' ὦ φωνῶ Πολυπαίδῃ ὀξύβοώσῃ
 Ἥκυος, ἥ γε βροτῆς ἀγέλα' ἦλθ' ὀρόσῃ
 Ὄρσις, καὶ μοι κραδίῳ ἐπάταξε μέλαιναν,
 Ὅτι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀρεῖς.
 Οὐδέ μοι ἡμίονοι κόφων' ἔλκυσιν ἀρίστῃ,
 Τῆς ἀλλῆς μνηστῆς εἵνεκα ναυκλῆς.
 Οὐκ εἶμ', ἔδ' ἔω' ἐμοῦ κεκλήσεται, ἔδ' ἐπὶ πέμψαι
 Οἰμαχθεῖς ἐπὶ γυνὴ εἰσι τύραννον ἀνὴρ.
 Οὐδ' ἂν ἐκείν' ἐμοῦ πεθνήσκει ἔτ' ἀνιδύτο,
 Οὔτε κ' βλεφάρων θερμὰ βάλαι δάκρυα.
 Οὔτε σε κομᾷζειν ἀπερύκημα, ἔτε χαλιδόμα.
 Ἀρχαλῆ' γὰρ ἐὼν, καὶ φίλ', εὔτ' ἂν ἀπῆς.
 Αἰθων μὲν γὰρ εἰμὶ πόλιν δ' ὀσείχεται Θηβῶν
 Οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμηνον.

Ne me viliter ludens, sed caros sopito parentes ,

O Argyri: tibi enim servilis dies instat :

Nobis vero alia quidem sunt ô mulier mala multa ,
postquam ex terrâ

Fugimus; molesta tamen non imminet servitus;
Neque nos vendunt, civitas quidem certe est & nobis
Pulchra, Lethæo jacens campo ,

Ne umquam, juxta lugentes sedentes, rideamus

Nostris ipsorum bonis Cyrne illarantes,

Inimicum quidem difficile est ac malevolū decipere,

Cyrne; amicum autem amico facile est decipere,

Ejusdem.

Nihil Cyrne ira injustius est, quæ habentem

Lædit, animo mala gratificans.

Nihil Cyrne bona dulcius est muliere ;

Testis ego ; tu vero meæ TESTIS esto veritatis,

Multas ferre solet sermo mortalibus viris

Offensiones, mente Cyrne turbata,

Cura hominum fortitæ iunt, alas varias habentes,

Dividi animi gratiâ & victus,

Juvenare care anime ; mox forsan aliqui alii erunt

Viri, ego autem mortuus, terra nigra ero .

Senescens autem, cives inter decorus est ; nec quis-
quam cum

Lædere vel reverentiæ vel juris GRATIA vult.

Nullum, Cyrne , radii lucem . hominibus - ferentis
Solis

Virum aspiciunt cui non reprehensio impendat.

Civium vero non possum nosse mentem , quamnam
habeant.

Neque enim VEL benefaciens placeo , vel male.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus ,

Mortuus, ET IAMEN vivo sonans ore.

PYTHA-

Μη' μ' ἀφελῶς παίζουσα, φίλος δ' ἕναζε τοκῆας
 Ἄργυρε· σὺ δ' ἄλκιον ἤμαρ ἔπι·
 Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲρ ἐστὶ γύναι κακὰ πόλιν· ἐπεὶ ἐκ γῆς
 Φεύρομεν. δόξα δὲ δὴ σὺν ἔπει δαλοσιώη,
 Ὅθ' ἡμᾶς παρναῖσι· πόλις ἣ μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν
 Καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ·
 Μη' ποτε παρ' κλάσσι κατεζόμενοι γαλῶσιν ἄνθρωποι,
 Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρην ἐπιτερπόμενοι.
 Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν, ἐδυσμενῆ ἔξαπατήσῃ
 Κύρνε· φίλον ἣ φίλον ῥάδιον ἔξαπατῶν.

Adscribuntur & hæc Theognidæ.

Οὐδὲν Κύρην ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τ' ἔχοντας
 Πημάειν, θυμῷ δειλὰ χαρίζομένη.
 Οὐδὲν Κύρην ἀγαθῆς γλυκερώτερον ἐστὶ γυναικὸς·
 Μάρτυς ἐγὼ, σὺ δὲ με γίγναι ἀληθοσιώης.
 Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγον· θνητοῖσι βραποῖσι·
 Παῖσι ματρὶ, τ' γυνῆς Κύρνε παρκατομένης.
 Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πλεονέχειν· ἔχουσα
 Μειρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα ἐβίοντο.
 Ἡβρώοις φίλε θυμέ· τάχ' ἀνέκτες ἄλλοι ἔστιν το
 Ἄνδρες ἐγὼ ἣ θανόν, γαῖα μέλαινα ἔσομαι·
 Γηράσκων δ' ἀποῖσι μετὰ πέπλῳ· ἐδὲ τις αὐτῶν
 Βλάπτειν· ἐδ' αἰδύς· ἐδὲ δίκης ἐθέλει.
 Οὐδένα Κύρην· αὐγαὶ φαεσίμβροτος ἡελίοιο
 Ἄνδρ' ἐφορᾷ· ἢ μὴ μῶμ' ἐπιπρέμαται.
 Ἀπὸν δ' ἐδ' ἀνδράμα γυναικὶ νόον ὄνειν ἔχουσιν.
 Οὐτ' ἐγὼ εὐ' ἐρῶν ἀνδάνω, ἔτε κελῶς.
 Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάττῃ· οἴκαδ' ἐνεκρὸς
 Τεθνηκὼς ζωῆ· φθιζόμεν' ἐσθλῶν.

P Y T H A G O R Æ

A U R E A C A R M I N A.

Primum Deos immortales, ut lege illis ordinatum est,

Cole; & iurandum observa: deinde heroes præclaros,

Et inferos daemones venerare legitima **EIS SACRA** faciens.

Parentesque honora, & qui genere tibi proximi sunt, Ceterorum vero tibi amicum virtute fac quisquis **EST** optimus.

Lenibus cede verbis factisque utilibus

Nec oderis amicum tuum exigui peccati causa,

Quoad poteris: potentia enim prope necessitatem habitat. (suesce:

Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior esse aſ-
Ventre quidem primum, & somno, & libidine,

Et iracundia. Turpe vero quidpiam nunquam facies nec cum alio,

Nec tecum, sed omnium maxime teipsum reverere.

Deinde iustitiam exerce, & verbis & factis.

Neque inconsiderate te in ullâ re gerere assuesce:

Sed noris quod omnibus fato destinatum sit mori:

Pecuniz vero aliâs acquiri solent, aliâs perdi,

Quasque divina sorte homines calamitates habent,

Earum quamcunque portionem habes, leniter fer, nec indignare: (cogita;

Mederi tamen illis decet, quantum potes. Sic vero

Non admodum multum bonis **VIAIS** Parca de illis tribuit.

Multi vero inter homines tam mali quam boni sermones

Incidunt: quibus neque exterrearis, neque sinas

Te dimoveri **AB INSTITUTE**, mendacii vero si quid dicatur,

Leni-

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Αθανάτῃς μὲν πρῶτα θεῖς, νόμῳ ὡς Δράκων
 Τίμα, καὶ σέβει ὄρχον· ἔπειθ' ἤρωας ἀγαυούς.
 Τῆς τε κηρυχθονίδος σέβει δαίμυνας, ἔννομα ῥίζων·
 Τῆς τε θνητῆς τίμα, τῆς τ' ἀγχιτ' ἐκμαχῶν.
 Τῶν δ' ἄλλων δῖα θεὸς ποιεῖ φίλον ὅστις ἀειστος.
 Πραέτι δ' εἶκε λόγῳ, ἔορσι δ' ἐπὶ πωφελίμοισι.
 Μηδ' ἐχθαίρει φίλον στυγερὰ μάρτυρ' εἵνεκα μικρῆς,
 Ὅφρα εὖνῃ· διώαμις γὰρ ἀνάγκης ἐχθρὸν ναίει·
 Ταῦτα μὲν ἔπαις ἰοδί· κρατεῖν δ' ἐδίξο τῶνδε·
 Γαστρός μὲν πρῶτα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
 Καὶ θυμοῦ· πρήξεις δ' αἰχρὸν ποτε μήτε μετ'
 ἄλλα,

Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δ' ἐμάλιστα· αἰχρύνει στυγρὸν.
 Εἵτα δικαιόσιν ἰω ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε·
 Μηδ' ἀλογίστως στυγρὸν ἔχειν παρὲν μηδὲν ἐδίξε·
 Ἀλλὰ γινῶσι ὡς θανέειν πέπρωται ἅπαντι·
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτεῖσθαι φιλεῖ, ἄλλοτε ἐλέεσθαι.

Ὅσά τε δαμνῶσι τύχαις βροτοὶ ἀλγὶ ἔχουσιν·
 ὧν αὖ μοῖραν ἔχης, πρῶτος φέρε, μηδ' ἀθανάκτῃ
 Ἰκῶσθαι δ' ἐπεπεικαστόν διωή· ὥδ' δ' ἐφραζέσθαι·
 Οὐ πάντες τοῖς ἀγαθοῖς τέτταν πολὺ μοῖρα δίδωσι·
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε ἐἴδοι
 Προσιπύσσον· ὧν μήτ' ἐκωλήσαιο, μήτ' ἀρεῖας
 Εἵρμασθαι στυγρὸν. ψυδῶ δ' ὡς παρὲν λέγεται,

Leniter sustine. Quod autem nunc dicam, per omnia perficito :

Nemo tibi neque verbis, neque factis persuadeat,

Ut facias dicamve quod tibi non sit commodum.

Consulta ante opus, ut ne stulta in te existant,

Stolidi utique est viri & facere & dicere inconsiderata.

Verum ea perage, quæ te postea non molestant,

Nihil autem illorum age quod ignoras : sed discere

Quæcunque opus est : atque ita jucundissimam vitam transiges.

Neque sanitatem quæ corpori debetur, neglectui haberi oportet :

Sed modum in potu, cibo, ex exercitiis

Adhibeas : Modum autem voco id quod tibi dolorem non pariat.

Sed assuesce victum habere non purum, non deliciosum,

Et cave ea facere, quæcunque invidiam habent.

Nec sumptus importune facias, velut honesti ignarus,

Nec illiberalis sis : Modus quippe in omnibus optimus.

Fac ea quæ tibi non noceant : & ante opus delibera,

Neque somnum mollibus oculis admittas,

Priusquam diurnorum operum singula te ANIMO percurras : (non peractum est?)

Ubi transilii? quid feci? quid mihi, cum oporteret,

Exorsus autem a primo percensere : & deinde

Turpibus quidem perpetratis, increpare ; bonis vero delectare.

Hæc elabora : hæc meditare ; hæc te amare oportet :

Hæc te in divinæ virtutis vestigia constituent.

Ita certe per eum [qui animæ nostræ tribuit quaternum,

Fontem perennis naturæ. Cæterum ad opus accede,

Deos ut in perficiant precatu, Hæc adeptus,

Cognosces & immortalium Deorum & mortalium hominum

Πρᾶως ἴχ'· ὁ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεῖσθω·
Μηδεὶς μὴτε λόγῳ σὲ παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μὴδ' εἰπεῖν ὅτι τοι μὴ βελτερόν ἐστι·
Βελούτῃ ᾧ πρὸς ἔργα, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
Δειλὸς τοι πηήσσειν τε λέγῃν τ' ἀνόητα πρὸς ἀν-
δρὸς.

Αλλ' αὖτ' ἐκτελέειν, αἶ σέ μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ·
Ποῆσσε δ' μηδὲν ἢ μὴ ἐπίσταται, ἀλλὰ διδάσκει
Ὅσοντα χρεῶν· καὶ τερπνότατον βίον αὖτε ἀφίξεις·
Οὐδ' ὕμνης τ' αὖτε σῶμα· ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ·
Αλλὰ ποτ' ἔτι μέτρον ἔστι τι γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τοῦτο· ὁ μὴ σ' ἀνιήσῃ·
Εἰδίζεις δὲ διασπῆν ἔχειν κατὰ ζεῖον, ἀθρυπῶν.
Καὶ πεφύλαχτό γε ταῦτα ποιεῖν ὅποσα φθόρον ἔχει·
Μὴ διαπαντὶν ὡς οὗτο καρὸν, ὅποια καλῶν ἀδ' ἀη-
μων.

Μὴδ' ἀνελεύπερ· ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄρειον·
Πρῆσσε δὲ ταῦτα· αἶ σέ μὴ βλάβῃ· λίγισται δὲ πρὸς
ἔργα.

Μὴδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὀμμασι πρὸς δεξιὰς,
Πρὶν ἢ ἡμερανῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβλω; τί δ' ἐρεξαι; τί μοι δέον σὺν ἐπελέσθῃ;
Αρξάμεν· οὐδ' ἀπὸ πρῶτον, ἐπεξίδη· ἔμετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιωλήσσοις χρησάτῃ, τέρπει·
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελεῖται τῶν χρητῶν σέ·
Ταῦτά σε τ' θείης δρετῆς εἰς ἵχνηα θήσει·
Ναὶ μάτ' αἰμετέρῃ ψυχᾷ παραδόντα τε περικλῖν,
Παγὰν ἀενάαν φύσεως· ἀλλ' ἔρχου ἐπ' ἔργον.
Θεοῖσιν ἐπευξάμεν· τελέσται· τῶν δ' ἐκράτησας
Γνώσῃ· ἀθανάτων τε θεῶν ἀνητῶν τ' ἀνθρώπων.

Consistentiam, qua & transeunt singula, & continentur.

Cognoscesque quâ fas est, naturam in omni re similem,

Ut neque speres non speranda, neque quicquam te lateat.

Cognosces quoque homines sua sponte accersita mala habere.

Miseri, qui bona cum prope sunt, non inspiciunt,
Neque audiunt. Malorum vero solutionem pauci intelligunt.

Talis fors hominum lædunt mentes, illi vero cylindris
Aliâs aliò feruntur, infinita habentes mala.

Tristis enim comes lis latenter nocet,

Congenita: quam non decet accersere, sed cedendo fugere.

Jupiter pater, aut multis omnes solveres malis,
Aut omnibus, quali fortuna sint usuri monstrares.

Sed tu confide; quandoquidem divinum est mortu-
libu genus

Quibus sancta proferens natura ostendit singula.

Quorum si qua tibi portio est, tenebis quæ te jubeo
Medela adhibita, & animam ab istis ærumnis libera-
bis.

Sed abstine edulibus quæ diximus, cum in purgatio-
nibus,

Tum in animæ solutione dijudicans: & singula con-
sidera,

Aurigâ superne constituta optima ratione.

Quoâ si relicto corpore ad liberum æthera pervene-
ris

Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec amplius
mortalis.

E J U S D E M.

Parce tux vitæ, ne ipsam animi affectibus devo-
res.

Σύτασιν, ἥ τε ἔκαστα διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φύσιν αἰεὶ παρὰ τὸ ὁμοῖον·
Ὡς τέ σε μήτε ἄελπί' ἐλπίζειν μήτε πλῆθειν
Γνώσῃ δ', ἀνθρώπου αὐθαίρετα πῆματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἳτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων, ὅσῃ ἐσσεύω-
σιν,

Οὐτε κλύουσιν λύσιν ἢ κακῶν παῦρεσι συνίστασι.
Τοίη μῦθεα βροτῶν βλάβῃσι φρένας· οἳ ἢ κυλιν-
δροις

"Αλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ'
ἔχοντες.

Λυγρὴ γὰρ συνόπαδ' ἔρις βλάβῃσισι λείληθεν
Σύμφυτ', ἣν ἔδει παρὰ γενεῇ κλονεῖν ἢ φύλῃν,
Σεῦ πατέρ, ἥ πολλῶν γε κακῶν λύσας ἀπαίτας,
Ἡ πεῖσιν δείξαις οἷα τὰ δαίμονι χρωῖνται.

Αλλὰ σὺ θάρσ' ἐπεὶ θεῖον γλήθ' ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἰερὰ παρὰ φύσιν δείκνυσι ἔκαστα·
Ὡν εἴ σοι τι μέτεσι, κρατήσῃς ἂν σε κελεύω,
Ἐξακίστας, ψυχλὴν ἢ πόνοι δ' ἀπὸ τῶν δὲ σαώσῃς.
Αλλ' ἔργα βρωτῶν ἂν εἴπομαι. ἔν τε κατὰ μῦθον
Ἐν τε λύσ' ψυχῆς κρίνων καὶ φράζω ἔκαστα,
Ἡνιόχοι γνώμῃσι σῆσας κατὰ περὶ ἀείρηται.
Ἦν δ' ἀπλείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἐσσεῖαι ἀθάνατ' θεὸς ἄμβροτ', ὅσῃ ἐπὶ θνητῇ.

Τὸ αὐτὸ.

Φείδεο τὴν ζωῆς, μή μιν κατὰ θυμοβορῆσῃς.

PHOCYLIDIS POËMA

ADMONITORIUM.

NEc furtivas nuptias quære, nec masculam venerem exerce.

Ne fraudes nocte, neque sanguine manus pollue.

Ne ditiescas injuste, sed ex juste partis vive.

Esto contentus præsentibus, & ab alienis abstine.

Mendacia ne dixeris, sed vera omnia loquere.

Primum Deum cole; postea vero tuos parentes.

Omnibus justa tribue, neque judicium ad gratiam trahe.

Ne abjicias paupertatem injuste, ne judica personam.

Quod si tu male judicaveris, Deus te postea judicabit.

Testimonium mendax fugito, & justa loquere.

Virginitatem custodi, fidemque in omnibus serva.

Mensuras tribue justas: quoniam modus in omnibus bonus est

Lancem ne impellas in alteram libræ partem, sed æqualem trahe.

Ne pejeraveris, neque inscients, neque sponte:

Falsum juramentum odit Deus immortalis, quicumque juraverit.

Semina ne furare: execrabilis est quisquis abstulerit.

Mercedem laboranti da; ne afflige pauperem.

Linguae mentem adhibe; occultum verbum in pectore contine.

Nec injurius velis esse; neque item injuste agentem sinas.

Mendico statim da, neque cras venire jube.

Impleta manu tua, misericordiam egeno exhibe.

Exsulem in domum excipe; & cæcum in viam duc.

Naufragorum miserere; quoniã navigatio incerta est.

Manum

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

ΜΗτε γαμοκλοπίειν, μήτ' ἄρσενά κύπριν ὀρί-
νειν.

Μήτε δόλως ράπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιάνειν·
Μήτε πλάττειν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.

Ἀρκεῖσθ' παρεῖσι, καὶ ἄλλοτερίων ἀπίχεσθ'.

Ψεῦδεα μὴ βάζειν, πῶς δ' ἐτήτυμα πάντα ἀγρορεύειν.

Πρῶτα θεὸν ἔμα, μετέπειτα ἡ σεῖο γυνῆας.

Πᾶσι δίκαια νέμειν, μὴ ἡ κρίσιν εἰς χάριν ἑλκεῖν.

Μὴ ῥίψῃς πενίλῳ ἀδίκως, μὴ κρίνῃς πωρόσωπον.

Ἦν σὺ κακῶς δικασθῇς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικασίῃ.

Μαρτυρίῳ ψευδῇ φύζην, πᾶσι δίκαι' ἀγρορεύειν.

Παρθενίῳ τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.

Μέτρα νέμειν καὶ δίκαια· καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἀ-
παισι.

Σταθμὸν μὴ κρύειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἑλκεῖν.

Μήτ' ἐπιτοκίσης, μήτ' ἀγνώως, μήτε ἐκγονί.

Ψευδορκὸν συγχεῖ θεὸς ἄμειροτο, ὅστις ὁμῶς ἦ.

Σπέρματά μὴ κλέπτειν, ἐπαράσιμους ὅστις ἀρεῖ.

Μισθὸν μεχθήσαντι διδῶ, μὴ θλίβε πένητα.

Γλώσσην τοῦ ἐχθροῦ, κρυπλὸν λόγον ἐν φρεσὶ ἔχον.

Μήτ' ἀδικεῖν ἐγγίης, μήτ' αὐτὸ ἀδικεῦντα ἐάσῃς.

Πτωχῷ δ' εὖ καὶ διδῶ, μήτ' αὐτοῖον ἐλθέ μὴ εἰπῇς.

Πληρώσας σέο χεῖρ, ἔλθον χρηζοῖν παράχῃ.

Ἄσπερ ανδρὲς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδηγεῖν.

Ναυαγροὺς εἰκτέρον, ἵππας πλοῦτος ἐστὶν ἀδελφός.

Manum lapsa porriges, serva cui nemo assistit, virum.
Communes casus omnium; vita trochus; instabilis felicitas.

Si divitias possides, tuam manum pauperibus porrige.

Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.

Sit communis omnis vita, & concordia omnia.

Gladium accinge, non ad cædem, sed ad ultionem;

Utinam vero non indigeas, neque legitime, neque injuste.

Nam etiam si hostem occideris, manum tuam polluis.

Ab agro vicino abstine, neque transeas.

Omnium optimus modus est; transgressiones vero vitiosæ.

Non crescentem adhuc agri fructum lædes.

Sint in pari honore advenæ cum civibus:

Omnes enim paupertatem experimur vagam:

Regioque nullum stabile habet solum hominibus:

Avaritia mater est mali omnis.

Aurum semper inescatio est, & argentum, hominibus,

O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convellens.

Utinam non esses mortalibus malum desiderabile.

Tuâ enim causâ pugna, prædæ, cædesque sunt:

Infensi parentibus liberique, fratresque consanguineis.

Neque aliam occulta in corde sententiam, aliam effare:

Neque ut saxis adhærens polypus, pro loco muteris:
(Sed omnibus simplex esto; & ex animo loquere.)

Qui volens injuste agit, malus vir est: sed qui ex necessitate,

Non dico propterea malus: sed institutum examina cujusque.

Ne efferaris sapientia, neque robore, neque opibus:

Unus Deus est sapiens, potens simul & omnisariam dives.

Neque præteritis malis macera cor tuum;

Nec

Χεῖρα πτόντι δίδω σῶσον δ' αἰσείτατον ἄνδρα·
 Κοινὰ πάθῃ πέντων· ὁ βίος τρυχός· ἄστατος ὄλθος.
 Πλῆθ' ἔχων, σὺν χεῖρα πνηπύουσιν ὄρεξον.
 ὦ σοι ἔδωκε θεός, τέτων χερίσδε παράχῃ.
 Ἔσω κρινός ἅπας ὁ βίος, κῆ ὁμόφρονα πέντα·
 Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' εἰς
 ἀμυναν·

Εἴθε κῆ μὴ χερίσσοις, μήτ' ἐννομα, μήτ' ἀδίκως γέ.
 Ἦ γ' ἀπεκτείνης ἐχθρόν, σέο χεῖρα μιαιφνεις,
 Ἀρεῖ γ' ἄτονέοντ' ἀπείχαιο μὴ δ' ἄρ' ὑπερβῆς.
 Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεχναί.
 Μηδὲ πιν' αὐξόμδρον καρπὸν λάβῃσιν δρεῖρης.
 Ἔπωσαν ὁμόπρωι ἐπήλυδεσσι ἐν πολήτης.
 Πᾶντες γ' πενίης πειράμεθα τ' πολυπλάγκτισ·
 Χώρα δ' ἔπ' βίβαιοις ἔχει πένον ἀνθρώποισιν.
 Ἦ φιλοχρημυσύνῃ μήτηρ κακότητος ἀπίσης.
 Χρυσὸς αἰεὶ δόλ' ἐπὶ κῆ ἄργυρ' ἀνθρώποισι.
 Χρυσὸς κακῶν δόχη γέ βιοφθόρε, πᾶντα χαλέπτειν·
 Εἴθε σέ μὴ θνητοῖσι γλυέσθ' πῆμα πεθεινόν.
 Σὺ γ' ἔκκηλ' μάχαι τε, ληλασίαι τε, φόνοι τε·
 Εχθρὰ δ' ἐ τέκνα γυνούσιν, ἀδελφείοι τε σιωάμεις,
 Μηδ' ἕτερον κόδιθις κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγρεύων·
 Μηδ' ὡς πετσοφυῆς πολύπας κῆ χῶρον ἀμείβῃ·
 (Πάριν δ' ἀπώλ' ἴσθι τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγρόδω.)
 Ὅστις ἐκὼν ἀνδικεῖ, κακὸς ἀνὴρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,

Οὐκ ἐρέω θετέλ'· βέλων δ' εὐνυτε ἐκάστω.
 Μὴ γαυρὸς σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' εὐίπλ' ἔγω.
 Εἰς θεός ἐστι σοφίς, διωκτός δ' ἅμα ἐ πολυόλβος.
 Μηδὲ παρειρομένισι κακῶς τεύχεα πέν ἥτορ.

Nec enim amplius potest, quod **SÆMEL** factum est,
esse infectum.

Ne sis præceps ad manum : sed frena ferocem iram.
Sæpe enim percutiens, invitus eadem perpetraveris.
Passiones sint communes : nihil magnum neque su-
perbum **SIT**.

Non bona est redundans mortalibus utilitas.

Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores.

Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam in-
citât.

Excandescencia subrepens, furorem parit pernicio-
sum.

Ira, cupiditas est, **TEMPORIS** vero **MODUM** exce-
dens, ira inveterata.

Æmulatio bonorum, bona : malorum vero, prava.

Audacia malorum, exitiosa ; sed valde juvat bona
tractantes.

Virtutis amor, honestus est : at Veneris, auget dede-
Voluptas **VIA** prudens vocatur inter cives. (Cus.

Moderate comede, bibe, ac loquere :

Omnium modus optimus, excessus vero vitandus est.

Ne inideas bona sociis, ne reprehensionem affigas :

Sine invidia etiam Dii inter se degunt.

Non invidet Luna longe præstantioribus Solis radiis :

Nec terra altitudini cœlesti, licet ipsa sit infra :

Non flumina mari ; sed sempiternam concordiam a-
gunt.

Nam si discordia inter Deos esset, non consisteret po-
lus.

Temperantiam exerce : & obscenis factis abstine.

Ne sectare malignitatem, sed jure abole vindictam.

Persuasio quidem utilitatem, his vero litem gignit.

Ne credas cito, priusquam certo finem perspicias.

Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.

Pulchrius est excipere hospitem statim frugalibus
mensis,

Quam pluribus subdolis & tardantibus intempesti-
ve,

Οὐκ ἔλκ' ἢ δ' αὖτις τὸ πετυγμμένον εἶναι ἄτυχτον.
 Μὴ παροπιτῆς ἐς χεῖρα, χαλινὰ δ' ἄρχιον ὀργλῶ.
 Πολλὰ κ' ἢ πάλ' ἔξας, αἰέκων φόνον ἐξετέλεσας.
 Ἔστω κρινὰ παῖθ' ἢ μὴδ' ἐν μέγα, μὴδ' ὑπ' ἐρωτοῖσι
 Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυθνητοῖσιν ὄνειαρ.
 Ἡ πολλὴ ἢ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρητος ἔλκει ἔρωτας.
 Ὑψαυχεὶ δ' ὁ πολὺς πλεονέκτης, ἔς ὑβρίαν ἀέξει.
 Θυμὸς ὑπερχόμενος, μανίῳ ὀλοόφρονι πύχνη.
 Οργὴ δ' ἐστὶν ὀρεξίς ὑπερβαίνουσα ἢ, μῆνις.
 Ζῆλος δ' ἀγαθῶν ἐσθλός, φάτων δ' ὑπερβύς.
 Τόλμα κακῶν, ἐλπίς, μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ ποιεῖ
 αὐτάς.

Σεμνὸς ἔρως δρετῆς ὁ ἢ Κύπριδος, αἵχ' ὀφέλλει.
 Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκειται ἐν πολιήταις.
 Μέτ' ἄμ' φάσει, πῖναι καὶ μυθολογούμεν.
 Πάντων μέτ' ἄριστον, ὑπερβασία δ' ἀλεγεινή.
 Μὴ φθονέης δ' ἀγαθῶν ἐπαίροις, μὴ μῶρον ἀνείη.
 ψῆς.

Ἀφθονοὶ εὐραϊδαὶ ἐν ἀλλήλοισι τελέθουσιν.
 Οὐ φθονεῖ μὴν πολὺ κρείσσουσιν ἡλίχ' αὐτοῖς.
 Οὐ χθὼν εὐραϊοῖς ὑψώμασι νέρην ἐξῆσ'·
 Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν αἰεὶ δ' ὁμόνοισιν ἔχουσιν.
 Εἰ ἢ ἔρις μακάρεσσιν ἔλκ' ἢ, ὅς ἂν πόλ' ἔσῃ.
 Σωφροζυῶν δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
 Μὴ μιμεῖσθαι κακότητα, δίκη δ' ἀπάληψον ἄμυναν.
 Πεισῶ μ' ἢ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔστιν ἀνὴρφυτεύει.
 Μὴ πῖς δ' ἔλκ' ἢ, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὀψεῖ.
 Νικᾷ εὖ ἔρδοντα ἐπὶ πλεόνεσσι κατῆκει.
 Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιβαῖρι τραπέζης,
 Ἡ πλείεσσιν ἐδδλίσσιν, βραδυνοῖσιν πρὸς καμρόν.
 Μηδ'

Nunquam ſcenerator amarus ſis viro pauperi.
 Neque quis aves è nido ſimul omnes auferat;
 Sed matrem dimittas, ut rurfus habeas ex ea pullos.
 Nunquam iudicare homines ſi veris imperitos:
 Sapientiam ſapiens dirigit; artes autem qui ejuſdem
 eſt artis.

Non capit magnam doctrinam qui non didicit au-
 dire;

Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicere.
 Nec menſipetas adulator eſſe ſodales.

Multi namque cibi & potus ſunt ſodales,
 Tempori ſervientes. ſi habeant unde ſatientur;
 Succenſentes paucis, & omnes multis inexpleribiles.
 Vulgo ne fide; mutabilis ingenio eſt turba,
 Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
 Neque fruſtra ad ignem ſedens devores carum
 cor

Moderata diſis præſta; modus enim eſt optimus.
 Terram impartire inſepultis cadaveribus.
 Ne tumultum mortuorum reſodias, neque non aſpe-
 ctanda

Soli monſtres, divinamque iram provoces.
 Non honeſtum eſt hominis compagem reſolvere.
 Et mox è terra ſperamus nos in lucem prodituros,
 Deſunctorum reliquias: poſtea vero Dii erunt:
 Animæ namque incorruptæ manent in mortuis.
 Spiritus enim uſui à Deo datus eſt mortalibus, & i-
 mago Dei.

Corpus enim ex terra habemus, & omnes in eam
 Reſoluti pulvis ſumus; cælum vero ſpiricum reci-
 pit.

Divitiis ne parcas; ſed recordare quod mortalis
 eſ.

Non licet in infernum opus habere, vel pecuniam eo-
 vehere.

Omnes vita ſunctorum pares ſunt; animabus autem De-
 us imperat.

Μηδ' ἔτις ὄρ' ἵλας καλῆς ἄμ' αὖ πένθ' ἐλέσθω.
 Μητέρ' αὖ δ' ἐκ παλαιόποις, ἵν' ἔχῃς πέλι τῆςδε νεο-
 τας.

Μηδέ ποτε κρίνῃν ἀδαήμενας ἄνδρας ἐάσῃς·
 Τὴν σοφίῳ σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμάτεχ' αὖ.
 Οὐ χορεῖ μεγίστην διδάχην ἀδίδακ' αὖ ἀκχεῖν.
 Οὐ γὰρ δὴ νοέσθ' εἰ μηδὲ ποτ' ἐσθ' ἀμαθόντες.
 Μηδὲ τρεπιζοκόρως κήλακας ποιεῖσθ' ἐλπίσας.
 Πολλοὶ γὰρ πότι αὖ καὶ βρώσιός εἰσιν ἐταῖροι,
 Καμρόν θωπείοντες, ἐπὶ καὶ κηρέσας ἔχουσιν.
 Αχθόμενοι δ' ἐλίγρις, καὶ πολλοῖς πάντες ἀπώλητοί.
 Λαῶν μὴ πίστευε πολύτεροσ' εἰσιν ὁμιλ' αὖ.
 Λαός τε, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀνατάχεται πάντα.
 Μηδὲ μάττω ἐπὶ πῶς κατὰ ζῆλον μιν ὅττις φίλον ἦ-
 ζερ.

Μέτρεα δ' ἐπεὶ θεοῖσι τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄετον.
 Γαῖαν ἐπιμοιρᾷσθ' ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
 Μὴ τύμβον φθιμένων ἀν' ἱρύξης, μηδ' ἀθήηται
 Δείξῃς ηελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὀρέσῃς.
 Οὐ καλὸν ἀρμονίῳ ἀναλυέμεν ἀνθρώποις.
 Καὶ πάροιθ' ἐκ γαῖης ἐλπίζοντες φάσθ' ἐλθεῖν,
 Λείψαν' ἀποχρημάτων ὅππῃ δ' ἐπὶ θεοὶ τελέθονται.
 Ψυχὰς γὰρ μέμνησιν ἀκήμενοι ἐν φθιμένοις.
 Πνεῦμα γὰρ ἐπὶ θεοῦ χρεῖσιν θνητοῖσι καὶ εἰκάν.
 Σῶμα γὰρ ἐκ γαῖης ἔχοντες, καὶ πάντες ἐς αὐτῶν
 Δυόμενοι κόνις ἐσμὲν, αἷρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδωκε
 κττ.

Πλῆτ' ἐμὴ φείδω μέμνησ' ὅπ' ἐν θῆτις ἐπ' ἄρχεις
 Οὐκ ἐν ἐς αἶσιν ὄλβον ἔχειν, καὶ χρεῖματ' ἀγαθόν.
 Πάντες ἴσοι νεκύν ψυχῶν δ' ἐπὶ θεοῖς βασιλεύει.

Κοινά

Communia domorum testata æterna, & patria orcus :
 Communis locus universis, & pauperibus & regi-
 bus.

Non multum temporis vivimus homines, sed ad
 tempus :

Anima vero immortalis & senectutis expers vivit per-
 petuo.

Neque malis succumbe, neque item exsulta gaudio :
 Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum,
 Tempori servi, nec ressa ventis.

Infortunium & afflictis mali solutio venit repente.
 Ne grandiloquentiæ indulgens, mente rabiosus fias :
 Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolu-
 mento.

Telum sane homini penetrantius ferro, sermo est.
 Arma unicuique tribuit Deus naturam aeriam ;
 Avibus quidem, magnam celeritatem, & robur leo-
 nibus,

Taurisque sponte fusa cornua, & aculeos apibus
 Innatum dedit tutamen : at sermo propugnaculum
 est hominibus.

Sed divinitus inspiratæ sapientiæ sermo est optimus,
 Præstantior est robusto vir sapientiæ præditus :

Agros, urbes, & naves sapientiæ gubernat.
 Non fas est occultare virum sceleratum, ne punia-
 tur :

Sed maleficum a versari oportet necessario.
 Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis sunt,
 Furacium hominum ne accipe furtivum depositum :
 Utrique fures sunt, & qui recipit, & qui furatur,
 Suum omnibus tribue : æqualitas in omnibus opti-
 ma.

Incipiens parcè cunctis utere, ne tandem egeas.
 Ne pecudis mortalis cibum ad mensuram ceperis.
 Quod si inimici pecus in via ceciderit, colleva.
 Errantemque hominem & mari jactatum ne devi-
 tes,

Satius pro hoste amicum nancisci benevolum,

Incip-

Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια κὶ πατρὺς ἄδης,
 Ζεὺς ᾗδ' ἄπασιν, πένησί τε κὶ βασιλεύσιν.
 Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶντων χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρὸν.
 Ψυχὴ δ' ἀθάνατος, ἐ ἀγήρωι ζῇ διὰ παντός.
 Μήτε κακῆς ἄχθῃ, μήτ' οὐδ' ἐπαγάλλεο χάριμα
 Πολλὰ κ' ἐν βίῳ κὶ θάρραλέοισιν ἄπισον.
 Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' αἰπύνειν ἀνέμοισι.
 Πῆρα ἐ ἀχθόμενοι κακῶ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
 Μὴ μεγαληρῶν τευφῶν φρένα λυσσάσθης.
 Εὐεπίῳ αἰσκεῖν ἔτις μάλα πάντας ἐνέτῃ.
 Ὅπλον τοῖ λόγῳ ἀνδρὶ τομώτερον ἐστὶ σιδήρεα.
 Ὅπλον ἐκάσῳ νῆμε θεὸς φύσιν ἡρώφοιτον.
 Ὅρῃσι μὲρ πολλὴν ἱαχυτῇ, ἀλκὴν τελέεσι,
 Ταύροις δ' αὐτοχύτοις κερταῖσιν, κέντρα μιλίσ-
 σαις.
 Ἐμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε λόγῳ δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
 Τῆς ὃ θεοπνεύσας σοφίης λίγῃ ἐστὶν ἄριστος.
 Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυσε σοφισμῶν ἀνὴρ.
 Αἰεὶ ἐ πόλιαι σοφίῃ ἐ νῆα κυβερναῖ.
 Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τ' ἀπαύταλον ἀνδρα ἄνθρωπον.
 Ἀλλὰ κ' ἐπὶ λαοερῶν δαίτρο πάραδ' ἀνάγκη,
 Πολλὰ κ' ἐσυνθνήσκουσι κακῆς οἱ συμπαρέοντες.
 Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπὴ μὲν ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ θῆκῃ.
 Ἀμφότεροι κλῶπις, ἐ ὁ δεξάμενος, κὶ ὁ κλέψας.
 Μοῖραν πᾶσι νέμειν ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἐρίση.
 Ἀργόμην φείδῃ πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδύης.
 Μὴ κτήνεις θνητοῖο βορὴν κ' μέτρον ἔληαι.
 Κτελῶ δ' ἢ ἐχθροῖο πίσση κατ' ὁδὸν συνήχρον.
 Πλαζόμενόν τε βροτὸν ἐ ἀλίτροπον ἔχ' ὑπαλύξαις.
 Βέλτερον αὖτ' ἐχθρῶ τυχέειν φίλῃ δολιχέοντος.
 Ἀρχή.

Incipiens malum præcide, & hulceri medere.

Ne quam à feris depastam comedas carnem, sed velocibus

Reliquias linque canibus: feris feræ vescantur.

Venena ne para: à magicis libris abstine.

Infantulis tenellis ne violenter manum corripueris.

Seditionem & litem declina bello ingruente.

Ne malo bene feceris: idem est ac seminare in ponto.

Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:

Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manibus,

Neque de alterius cœna vescaris mensæ rejectamentis,

Sed de propriis facultatibus edas, expers contumelia.

Quod si quis non didicit artem, fodiat bidente.

Est viræ quodcumque opus, si laborare volueris.

Nauta si navigare velis, patet mare spatiosum;

Si vero agriculturam sectari lati campi.

Nullum opus hominibus facile est sine labore,

Nec Diis ipsis, & labor virtutem magnopere adjuvat.

Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,

Prodeunt victus indigentes, quando arva

Segetibus detonsis, fructibus implent areas:

Eadem tritici recens extrituli onusculum gestant,

Aut hordei, semperque gestans gestantem urget,

Ex æstate in hiemem victum suum comportantes

Indefessum: natioque parva, laboriosa est.

Operatur quoque æria optimeque laborans apis.

Sive cavæ petrae in caverna, sive in arundinibus,

Sive in antiquæ quercus cavitare, intra alvearia,

Favis milleforas cereas cellas struens.

Ne maneat caelebs, ne forte sine nomine pereas:

Αρχόμενον τὸ κακὸν κῆπτεν, ἔλκετο τ' ἀκέστωτο.
 Μηδὲ θεὸς θηροβόρον δαΐση κρέας, δ' ὅ γε ποσιν ἵ
 Λαΐψωνα λαΐπε κυσίν· θηρῶν ἅπο θῆρες ἔδωνται
 Φάρμακα μὴ τεύχε· μαγικῶν βιβλῶν ἀπέχετο.
 Μητιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψης χεῖρα βιαίως.
 Φεῦγε διχρασίῳ καὶ ἔρι πολέμῳ παρσύνετο.
 Μη' κακὸν οὐ' ἐρῆς ἀσείρειν ἴσον ἔσ' ἐνὶ πόντῳ.
 Εργάζου, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύου·
 Πας γὰρ αἰετὸς ἀνὴρ ζῶει κλοπίμων δ' ὅτε χερῶν·
 Μηδ' ἄλλος παρὰ δαυτὸς ἔδδῃς σκυδοκλίμα τρεῖς
 πέζης·

Ἀλλ' ὅτε τ' ἰδίων βιότων φαγέοις ἀνύομαι.
 Εἰ δέ τις ὅδε δαΐηκε τέχνῳ, σκέπτοιτο δικέλῃ.
 Ἔσι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὶ μολοῖν ἐθέλησθαι·
 Ναυέλλετο εἰ πλώειν ἐθέλεις, ὄρυεα θαλάσσης·
 Εἰ δὲ γεωπονίῳ μεθέπειν, μακροί τε ἄρραι.
 Οὐδὲν' ἀνὴρ καμῶντες πέλει ἀνδράσι ἐν πελὲς ἔργον,
 Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι πόνος δ' ὀρεῖν μέγ' ὀφείλη.
 Μύρμηκες, γαίης μυρμάδες παρλελοιπότες οἴκας.
 Ἔρχονται βιότοιο κερσηνέοι, ὅπως τ' ἄρραι
 Ἀθήα κερσάνου καρπῶν πληθεύειν ἀλοιᾶς.
 Οἱ δὲ αὐτοῖς πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθονται ἔχουσιν,
 Ἡ κερσῶν αἰεὶ δὲ φέρων φορέονται διώκει.
 Ἐκ θέρετο περὶ χεῖμα βορῶν σφετέρῳ ἐπάγρυτες
 Ἀτρυπὴν φῦλον δὲ ὀλίγον τελεῖται πολὺ μοχθῶν·
 Κάμνει δὲ ἡρόφοιτο ἀεὶ σπόνον τε μέλιος καί,
 Ἡ ἐπέτης κοίτης καὶ χερσὶ μὲν ἢ δονάκεσσι
 Ἡ ὀρυὸς ἀγροῖς καὶ κηλὰ δ' ἐνδοθι σίμβλων
 Σικώσι μυρμίστησιν κατ' ἀνθεα κηροδομῆσαν
 Μη' μεῖνης ἄγαν, μὴ πως νῶνυμ' ὀληται.

Da quid naturæ & ipse : gigue vicissim, sicut genitus
 es ,
 Ne prostituas uxorem , liberis tuis maculam asper-
 gens.
 Non enim similes progignunt filios adulterini lecti ,
 Novercæ ne attinge secundos parentis lectos ;
 Sed ut matrem cole quæ matris vestigia insillit:
 Neque in averfandum sororis cubile venias :
 Neque pellicum patris lecto commiscearis.
 Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ven-
 tre ;
 Neque post partum canibus projiciat aut vulturibus
 lacerandum.
 Neque ullus suæ conjugii gravidæ manum afferat,
 Nec item generationi aptum puerum marem un-
 quam exseca :
 Nec cum brutis animalibus initorium in torum veni-
 as.
 Nec petulanter mulierem viola ob pudendum con-
 cubitum ,
 Ne naturæ toros transilias ad venerem nefariam :
 Ne ipsis quidem feris masculi complacuerunt tori.
 Nec item fœminæ masculorum concubitus imiten-
 tur.
 Neque amore mulieris torus diffuas effreni :
 Non enim amor Deus est, sed affectus occultus omni-
 um.
 Neque fratrum uxorum conscende cubilia :
 Tuam ama conjugem, Quid enim suavius & præstan-
 tius ,
 Quam si viro consentit cara uxor usque ad senectam.
 Et maritus suæ uxori , neque inter eos incidit con-
 tentio ?
 Neque quis sine desponsatione violenter puellis mi-
 sceatur.
 Neque malam uxorem domum tuam ducito ;
 Servias quippe uxori tristis gratia dotis,
 Equos generosos quætere per domos ,

Δός ἡ φύσις καὶ τὸς· τέκε δ' ἔμπαλιν ὥς ἐλόχευ-
θη.

Μη' παθῶν γένεσθαι ἄλοχον, σέο τέκνα μιάινων.
Οὐ γὰρ ἔκτε παιδὸς ὀμγίης μιγῆς λέκτρον.
Μητρὸς μὴ ψαῦέ γε δευτέρου λέκτρον γυνῆ.
Μητέρα δ' ὥς πῦρ τιμὴν μητέρῳ ἵχνια βῆ-
σαν.

Μη' ὅ κασιγνήτης ἐς ἀπὲρ τρόπον ἐλθέμεν δυνώ.
Μηδ' ἐπὶ παλαιόιοισι πατρὸς λεχέεσσι μιγῆς.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφῳ ἔμβρυον ἐνδοθεῖ
σπῶς.

Μηδὲ περὶ σάκκῳ ῥίψῃ καὶ γυνὴν ἔλαρε.
Μηδὲ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμῳ χεῖρα βάλῃται.
Μηδ' αὖ περὶ γυνὸν ποτὲ τέμνειν ἄρσενά κεῖται.
Μηδ' ἀλόχοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχῳ ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναικὶ ἐπ' αἰχμῶτοῖς λεχέεσσι.
Μη' παραβῆς δυνάει φύσεως εἰς κύβειν ἄθεσμον.
Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι σῶντο ἄδον ἄρσενες δυνάει.
Μηδὲ πηλὺπται λέχῳ ἀνδρῶν μιμήσονται.
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ρεύσης ἀνάθε-
κτον.

Οὐ γὰρ ἔρως θεὸς ἐστὶ, παῖθῳ δ' αἰδήλων ἀπάντων.
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
Στέρει τιμὴν ἄλοχον. τί γὰρ ἡδύτερον ἢ ἄρειον.
Ὅταν αὖδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γῆρα ἄχρει.
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἀνδρὶ καὶ νεῖκῳ.
Μηδὲ τις ἀμνήσεται βίῃ κεῖρησι μιγῆναι.
Μηδὲ γυναικὶ κακῶν οἴκοισιν στίβειν ἄγεα.
Λατρεύῃς δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φέρνεις.
Ἴσως δ' ὁ δούλος δέξεται μὴ καὶ οἶκον,

Taurosque robustos, & feroces c tulos :
Sed bonam uxorem ducere non contendimus insipientes;

Neque malum respuit mulier virum, si dives sit.
Neque nuptiis nuptias inducas, malum super malo:
Liberis autem tuis ne difficilis, sed lenis esto.
Si quid deliquerit puer, castiget mater filium,
Aut etiam seniores familiæ vel pòpuli proceres,
Ne in masculo puero nuxtrias jubam cirri,
Nec verticis plexus, neque nexus obliquos cincinnorum.

Masculis non convenit coma, sed mulieribus luxus.
Pueri formosi juvenilem custodi formam:
Multi enim rabido amore ad masculos congressus feruntur.

Virginem custodi bene clausis thalamis;
Nec eam usque ad nuptias ante domum conspici siveris.

Liberorum pulchritudo difficilis est custoditu parentibus.

Cognatis amorem tribue, justamque concordiam.
Reverere canos circum tempora, cedeque senibus
Sede & honoribus omnibus: natu vero præstantem
Senem, æqualem patris, paribus cum PATRE honoribus venerare.

Ventris debitam portionem præbe ministris.
Servo demensum tribuas, ut tibi gratus sit.
Notas ne servo imprimas, probro eum efficiens.
Servum ne ladas maledictis deferendo apud herum.

Accipe vel à servo, si recte sapiat, consilium.
Castitas animæ, corporis est purgatio:

Urc justitiæ arcana: secundum quæ viventes,
Bonam vitam usque ad senectutis limen transegeritis.

Et hæc Phocylidis sunt; Ex quatuor istis nata sunt

Ταύρας δ' ὑψιτένοντας, ἀπὲρ στυλάκων παναγρεις,
 Γῆμαι δ' ὅση ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
 Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρ' ἀπαναίτει· ἀφρονὲν ὄντα·
 Μηδὲ γάμος γάμον ἄλλον ἀγῆς, ἐπὶ πῆματι πῆμα.
 Παισὶ δ' ἢ μὴ χαλέπαινε τέτις, ἀλλ' ἤπιον ἴσθι.
 Ἦν δέ τι παῖς ἀλίτη, κωλύετω χεῖρα μήτηρ,
 Ἦ καὶ πρεσβύτατοι γυνεῆς, ἢ δὴ μογέροντες.
 Λίην μὲν ἐπ' ἄρσενι παῖδ' ἐτρέφειν καί τινα πλοκα-
 κιδεῖν. (βαν.

Μη' κρυφλὴ πλέξῃς, μήθ' ἄμματα λοξὰ κρυψέ-
 ῖ· Ἄρσενι δὲ ἐπίοικε κόμη, χλιδαὶ δ' ἢ γυναιξί.
 Παιδὸς δ' εὐμόρφον φράρει νεότησιον ὥρην.
 Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτι.
 Παρθενικῶν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι,
 Μηδὲ μιν χεῖρ γάμων πρὸς δούμων ἐφθῆναι ἐάσῃς·
 Κάλλει δὲ σῆρητον ἐφ' ὧ αἰδῶν τοκέεσσι,
 Συγγενέσιν φιλόπτητα νέμοις, ὅσην θ' ὁμόνοϊαν.
 Αἰδεῖσθαι πόλιοι κροτάφους, εἴκειν δὲ γέρας·
 Ἔδρης δὲ γράων πάντων. γυνεῇ δ' ἀτάλαντον
 Πρέσβιω ὁμήλικα πατρός, ἴσαις ἡμαῖσι γάραιραι·
 Γαστὴρ δ' οἰκονομὸν δασμὸν παρέχοντα πύλαισι.
 Δόλῳ γὰρ κτὰ νέμοις ἵνα τοι κατὰ θυμὸν εἴη.
 Σπῆγματα μὴ γράψῃς ἐπονιδίζων τεράποντα.
 Δῖον μὴ βλάψῃς καὶ κακὴν γέρον πρὸς ἀνάγκην.
 Λάμβανε δὲ βαλὴν πρὸς οἰκίαν εὐφρονέον-
 τιν.

Ἀγνῆται ψυχῆς, ὅσ' σώματός εἰσι κατάρμοι.

Ταῦτα δικαιοσύνης μυθήματα· οἷα βιευῶτες,
 Ζωὴν ἐκτελέουσιν ἀγαθὴν μέχρι γῆρας· ἔδδδ.
 Καὶ ταῦτα Φωκυλίδεω, τέρων δ' ἀπὸ τῶνδε γίνοντο

Mulierum genera : alia ex cane; alia ex apí;

Alia, ex torva sue: alia, ex equo jubato.

Ex equo nata, commoda est, velox, discurrens, specie præstans :

Ex torva autem sue, neque mala, neque item bona est.

Ex cane vero, molesta & fera est : Ex apicula autem, Bona est rei familiaris administratrix, & scit opus facere :

Cujus, care sodalis, nuptias desiderabiles sortiri exopta.

Est & hoc Phocylidis dictum : complures esse genere nobiles,

Quos neque in verbis, neque in consiliis gratia sequitur.

E J U S D E M.

Puerum adhuc existentem oportet utique honestas res docere.

Multa decipi oportet eum qui quærit esse bonus.

Omnia mediis optima, medius in civitate esse volo.

E J U S D E M.

Oportet in convivio, calicibus circumstantibus Suaviter garrientem sedere ac vinum potare.

Opibus si eges, curam habe pinguis agri :
Agrum etenim dicunt Amalthææ cornu esse.

Φῦλα γυναικείων· ἢ μὲν κωὸς, ἢ δὲ μελίσσης,

ἢ δὲ σὺς βλοσυρῆς, ἢ δὲ ἴσπερ χαίτης.

Εὐφορὸν ἤδε, ταχεία, πείδρομον, εἶδ' ὄρεσιν.

ἢ δὲ σὺς βλοσυρῆς, ἢ τ' αἶρ κακὴ, ἢ δὲ μὲν ἐοδλὴ,

ἢ δὲ κωὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἀγροῖα· ἢ δὲ μελίσσης,

Οἰκονόμον τ' ἀγαθὴν, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι.

Ἦς εὐχῆ, φίλ' ἐταῖρε, λαχὼν γάμους μερόεντος.

Καὶ τόδ' ἐστι Φοκυλίδος τὸ πλεον γένος ἀγροῦς εἶναι.

Οἷς ἢ τ' ἐν μύθοις ἐπιταχάρις, ἢ τ' ἐν βελῇ.

Ejusdem ex Plutarcho.

Παῖδ' ἔτ' ἰόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.

Πολλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐοδλόν.

Πάντα μέσοισιν ἀεῖσαι, μέσος θελὼν ἐν πόλει εἶναι.

Ejusdem ex Athenæo & Stobæo:

Χρη' δὲ ἐν συμποσίῳ κυλίκων πεισομυθῶν,

Ἦδ' ἀκωλύοντα καθήμενον αἰοποτάζειν.

Χρηίζων πλεόντε, μελέτω ἔχει πίνοντα ἀγροῦ.

Αγρὸν γάρ τε λέγουσιν Αμαλθείας κέρας εἶναι.

EX·SOLONIS

ELEGIIS.

Memorix & Jovis Olympii inclytæ filix,
 Musæ Piërides, audite me precantem.
 Felicitatem mihi à Diis beatis præbete, & ab omni-
 bus
 Hominibus semper bonam habere existimatio-
 nem;
 Et jucundum hic amicis esse, inimicis autem acer-
 bum;
 Illis quidem venerandum, his autem formidabi-
 lem aspectu.
 Pecunias porro desidero quidem habere; injuste ve-
 ro possidere
 Nolo; omnino ENIM vindicta tandem venit.
 Ac divitiarum quidem quas Dii tribuerint, manent ho-
 mini
 Stabiles, ab imo fundo ad verticem usque;
 Quas vero colunt homines, ab injuria, non rite
 Proveniunt; sed injustis operibus peilectæ
 Sequuntur invitæ, statimque permiscentur calami-
 rati:
 Initium autem à parvo MOMENTO sit, tanquam
 ignis:
 Leve quidem primum, sed desinit dolorificum:
 Non enim diu mortalibus injuriarum opera durant:
 Sed Jupiter finem inspicit omnium; atque repente
 Ut ventus nubes illico dissipat
 Vernus, qui fluctuosi maris immensi
 Agitans fundum, Et per terram tritici feram
 Lxtas vastans segetes, ad Deorum sedem in altum
 pervenit
 Cælum, & rursus serenitatem spectandam ex-
 hibet:

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ

ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

Μνημοσύνης κῆ Ζευὸς Ολυμπίᾳ ἀγλαὰ τέ-
κνα,

Μεδοσά Πιερίδες, κλυτὴ μοι εὐχομένη.

Ὅλβον μοι πατρὸς θεῶν μακάρων δότε, κῆ πατρὸς ἀ-
πάντων

Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν.

Εἴπω ᾧ γλυκῶς ᾧδὲ φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν·

Τεῖε μὲν αἰδοῖον, τέισι δὲ θανόν ἰδεῖν.

Χρήματα δ' ἰμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πιπᾶσθαι

Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.

Πλῆθον δ' ὅν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ

Ἐμπιδέει, ἐκ νεάτερος πυθμένος ἐς κορυφλήν.

Ὅς δ' ἄνδρες ἡρώσιν, ὕψ' ὕβριος, εἰ κῆ κείσιν
μῶν

Ἐρχέσθαι, ἀλλ' ἀδίκῃσι ἔργμασι πειθόμενοι,

Οὐκ ἐθέλων ἔπιται, τάχως δ' ἀναμίσγει ἅτην.

Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρρὸς

Φλαῦρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερὴ δὲ τελευτά.

Οὐ γὰρ δὴ Διὶ θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει·

Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλει· ἔξακίνης δὲ

ὣς' αἶετο νεφέλας ἀψα διεσκέδασεν

Ἡελιὸς, ὅς ποίτε πολυκύματον ἀπρυγέλιον

Πυθμένα κινήσας, γλῶκ' πυροφόρον

Δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰσυνίκαίνει

Οὐρανόν, αἰθέριον δ' αὐτὸς ἔθηκεν ἰδεῖν·

Relucetque vis solis per terram opimam

Pulchre, nubium vero nihil amplius est videre.
Talis est Quoque vindicta Jovis : neque ob quodlibet.

Ut mortalis homo, est citus in iram.

Cæterum non semper latet in perpetuum, quicumque scelerosum

Pectus habet ; sed omnino tandem detectus apparuit.

At hic quidem statim luit, ille post. quod si fugerint

Ipsi, nec Deorum fatum insecutum eos corripuerit :

Omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt

Liberi auctorum **I S T O R U M** in posterum.

Nos vero mortales ita cogitamus ; Idem valet bonus & malus.

Quam opinionem, ut bonam quisque habet

Antequam aliquid patiatur ; tunc **R U A S U S** lamentatur : eoque autem

Oscitantes levi spe fovemur.

Ac si quis morbis difficilibus implicetur :

Id cogitat quomodo sanus sit futurus.

Alius timidus cum sit, fortis vir sibi esse videtur ;

Et pulcher sibi videtur qui formæ gratiam non habet.

Si quis caret pecuniis, & paupertas eum onus premit,

Omnino **T A M E N** multas opes acquisiturus videtur

Accelerat alius aliunde. hic quidem per mare vagatur

In navibus, cupiens lucra referre domum.

P E R M A R E **I N Q U A M** piscosum, ventis agitatus periculosus,

Nihil penitus animæ i, **V I T A** suæ parcens,

Alius.

Λάμπει δ' ἡελίοιο μέν᾽ κ' πύονα γαῖαν
Καλὸν ἀπαρνεομένων ὑδέν' ἐστὶν ἰδεῖν.

Τοιούτῃ Ζῆλὸς πέλεται πίσις, ὃ δ' ἐφ' ἐκάσῳ
Ὡς πρὶς θνητὸς ἀνὴρ γίγνεται ὀξύχολος.

Αἰεὶ δ' ὅτε λέλῃτε Διὰ μωροῖς ὅσις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' εἰς τέλος ἐξεφάνη.

Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔησεν, ὁ δ' ὕστερον. εἰ δὲ
φύγῃσιν

Αὐτοῖ, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιῆσα κίχη,
Ἦλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀν' αἶψα ἔργα πύξουσιν
Οἱ παῖδες τέτων ἡγεμόνων ὀπίσω.

Θνητοὶ δ' ὥδε νοεῦμεν, Ὀμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς
τε

Εὐδελὺν ἢ αὐτὸς δόξαν ἔχαστος ἔχει,
Πεῖν τι παθεῖν τε δ' αὐτὸς ὀδύρεται. ἄχρη δὲ τῷ
τῷ

Χάσκοντες, κρύφαις ἐλπίσι περπόμεθα.
Χ' ὥς τις μὲν ἰσσοῖσιν ἴσ' ἀρξαλέησι πιεσθῇ,
Ὡς ὑγίης ἔσαι. τὸ κατεφραστός.
Ἀλλ' οὐ, δειλὸς ἰὼν, ἀγαθὸς δι' αἰὶν' ἔμμεναι αὐ-
τῷ.

Καὶ καλὸς, μορφῇ δ' ἀχαιέσσας ἔχων
Εἰ δέ τις ἀχρημάτων, πενίης δέ μιν ἔργα βιάται,
Κτήσας δὲ πάντως χρήματα ποικίλ' ὀδοῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος ὁ μὲν, κ' πόντον ἀ-
λάττει.

Εν νηυσὶ, χρεῖζαν οἴκαδε κέρδ' ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμεν δ' ἀρξαλέοι τι,
Φειδωλῶν ψυχῆς ὅδε μίλιν θέρμερος.

Alius terram scindens arborosam in annum

Famulatur; quibus scilicet curva aratra eura sunt.

Alius ex Minerva multasque artes callente vulcano
Operosis manibus colligit victum.

Alius, Olympiadum Musarum munera edoctus,
Amabilis sapientiae modum assequitur.

Alium rex longe conficiens Apollo vatem effecit;
Qui malum homini veniens de longe prænovit.

Cuiscil. Dii secundi fuerint, verum fatalia prorsus
Nec ullum averruncabit augurium, neque sacrificia.

Alii Pæonis multa pharmaca tenentis, opera exercent,

Medici, hos quoque nullus consequitur finis.

Sed sæpe ex modico dolore morbus fit magnus;

Nec quisquam solverit licet mitia remedia præbens:

Alium **T A M E N** malis ægritudinibus & molestis agitatum.

Manibus contingens, illico sanum reddit.

Fatum porro mortalibus adducit mala, sed & bona:

Donaque Deorum immortalium sunt inevitabilia

Omnibus sane factis periculum inest: neque quis novit

Quo appulsurus sit à negotii principio.

Alius bene **B E M** gerere aggrediens, nec **S A T I S** prospiciens,

In magnam noxam difficilemque ruit:

Alii male rem tractanti Deus in omnibus largitur

Sucessum bonum, liberationem ab insipientia.

At divitiarum nullus hominibus constitutus est terminus.

Nam qui nunc inter nos plurimum possident victum.

"Αλλος γ' ἰὺ πέμνων πολυδέειδρεον, ὥς ἐνιαυτὸν
 Λατρεύει, πῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.

"Αλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνειω
 Ἀργαλέοις χερσὶν ξυλλέγει βίοντον.

"Αλλος, Ολυμπιάδων Μουσέων πάρος δῶρα διδοῖ
 θεῖς,

Ἰμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

"Αλλον μᾶντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκείργας Ἀπόλλων·

"Εγνώδ' αἰδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενος,

"Οἱ σωομαρτήσωσι θεοὶ. τὰ δ' ἐμόρσιμα πάντως
 Οὐτε τις οἰωνὸς ῥύσει, οὐθ' ἰερά.

"Αλλοι, - Παιᾶνος πολὺ φαρμάκου ἔργα ἔχον-
 τες,

Ἰητροὶ καὶ τοῖς εἰδὲν ἔπει τέλος·

Πολλάκι δ' ἐξ ἐλίγης ἐδυῆς μέγα γίγνεται ἄλ-
 λος.

Κούρις λύσται· αὐτὴν ἤπια φάρμακα δέξαι·

Τὸν δ' ἐκακαῖς νύκτοισι κυκόμενον ὀργαλείας τε,

Ἀψάμενος χερσὶν αἶψα τίησ' ὕμνη.

Μοῖρα δὲ τετυγνηῖσι κακὸν φέρει, ἐδὲ δ' ἐοθλὸν·

Δῶρα δ' ἄφυστα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων·

Πᾶσι δὲ τοῖς κινδύων ἐπ' ἔργμασιν, εἰ δὲ τις οἶδεν

Ἥμετερόν μελλει χεῖματος δόρυ μῦθος.

Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδεν πρῶτος, εἰ παρνοήσας,

Εἰς μεγάλα ἄτλιν καὶ χαλεπὴν ἔπιση·

Τὰ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς ὧσα πάντα δίδωσι

Σωτηρίῳ ἀγαθὴν, ἐκλυζὶν ἀφροσύνης.

Πλῆθος δ' εἰδὲν τέρμα πηφασμένον ἀνδράσι κεί-
 ναι,

Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,

Bis tantum quarunt. Quisnam satiaverit omnes?

Lucra quidem certe mortalibus dederunt immor-
tales:

At noxa è nobis existit: quam cum Jupiter

Miserit ut poenas sumat, alias alius & AM habet,

Ex nube existit vis nivis & grandinis;

Tonitruque ex corusco nascitur fulgure.

A ventis autem mare turbatur, quod si quis

Non moveat omnium est justissimum.

Per magnos viros perditur civitas. & in monarchia

Servitutem populus incidit per inscitiam,

Populo enim dedi tantum imperii quantum sufficit.

Honoris ei nec auferens Quidquam nec præ-
bens.

Qui vero potentiam habebant, opibusque erant
spectabiles,

Etiã iis prospexi ne quid haberent quod non
conveniret.

Stetique validum utrisque scutum circumponens;

Neutrosque injuste Vincere sivi,

Nostra vero urbs nunquam ex Jovis occider

Fato, & beatorum Deorum sententia.

Talis enim magnanima inspectrix potente patre na-
ta.

Pallas Minerva, manus desuper tenet.

Ipsi autem magnam urbem perdere imprudentia

Cives volunt, pecuniis illecti.

Populique Ducum mens injusta; quibus promptum
est

Ex magna injuria multos dolores pati.

Non sciunt enim satietatem cohibere, nec præsen-
tes.

Laticias epuli in quiete moderari.

Διωλασίως σπύδουσι. ἦς αὖ κερύσσειν ἄπαντας;
 Κέρδεά τοι θνητοῖς ὅπασαν ἀθάνατοι·
 Ἄτῃ δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνει) ἡνὶ ὀπότεν Ζεὺς
 Πέμψῃ ἡσομένην. ἄλλοτε ἄλλῃ ἔχῃ.

Ἐκ νεφέλης πέλεται γένε' ἄ μένος, ἡ δὲ χαλάζης·
 Βροντὴ ἐκ λαμπραῖς γίγνεται ἀστροπῆς·
 Ἐξ ἀνέμων ἢ θάλασσαν παρέρσεται ἡνὶ δὲ ἦς αὐ-
 τῇ.

Μὴ κινῇ, πάντων ἐσὶ δικαιοσύνη.
 Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλεις ὅλλυ), εἰς ἣ μνηάρχῃ
 Δῆμος αἰδορέῃ δαλοσύνῃ ἔπει.
 Δῆμω μὲν γὰρ ἔδωκε ἔσσην κράτος, ὅσον ἐπαρκεῖ,
 Τιμῆς ἔτ' ἀφελών, ἔτ' ἐπορεξάμενος.
 Οἱ δ' εἶχον δυνάμιν, ἡ γρημὰς ἦσαν ἀγνοῖ,
 Καὶ τοῖς ἐφρασάμεν μὴδὲν αἰεὶ κῆς ἔχεν.
 Ἔσσην δ' ἀμφιβαλὼν κρεττορὸν σάκῃ ἀμφοτέρῃ
 ροῖσι,
 Νικῶν δ' ὅτῃ εἶας ἀμφοτέρως ἀδίκως.

Ἡμετέρῃ ἢ πόλιν κῆ μὲν Διὸς ἔποτ' ὀλεῖ)
 Αἴσαν, ἔμακρόν γεων φρένας ἀθανάτων.
 Τοίη γὰρ μεγάλῃ ἐπίσκοπῃ ἔθελμοπάτῃ.
 Παλαιὰ Ἀθηναίη χεῖρας ὑπῆρξεν ἔχῃ.
 Αὐτοὶ ἢ φθείρειν μεγάλῃ πόλιν ἀφραδίῃ
 Ἀσὶ βέλει) γρημὰς πετόμενοι.
 Δῆμω δ' ἡγεμόνων ἀδικῃ νότῃ, οἷσιν ἐποῖμον
 Ὑβριος ἐκ μεγάλης ἀλγῆα πολλὰ παθεῖν.
 Οὐ γὰρ ἐπίσανται κατέχειν κῆρον, ἔδὲ παρέρσας
 Εὐφροσύνας κρομεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

Tarit utique satietas petulantiam, cum multæ
L A M opes sequuntur.

Neque sacris possessionibus, neque publicis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:

Neque veneranda Iustitiæ statuta observant:
Quæ tacens, conscia eorum quæ fiunt, quæque ante
fuerunt,

Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigar,
Hinc ergo universæ urbi venit inevitabile ulcus,
Inque malam repente servitutem incidit;
Vel civilem seditionem dormiensve bellum excitat:
Quod multorum amabilem perdidit ætatem,
Ab hostibus enim cito urbs amabilis

Atteritur præliis quæ amicos injuria afficiunt.
Hæc quidem in populo obversantur mala: paupe-
rum vero

Mulsi in peregrinam terram deveniunt
Venditi, vinculisque indignis contriti

Sic publicum malum cuique domum venit,
Nec atrienses inhibere i L L U D volunt januæ,
Sed altos super muros transcendit, & omnino inve-
nit

Sive quis in penetrabile fugiat, sive in thalamum,
Hæc docere animus me jubet Athenienses,

Quod plurima scilicet mala urbi conciliet
legum neglectus:

Legum autem observatio, decencia & recta reddit
omnia,

Et subinde injustis compedes injicit
Aspera lævigat, satietatem compescit, injuriam
abolet,

Noxæque nascentia exstinguit semina:
Lites pravæ corrigit, elata facta
Manusfacit, seditionisque opera compescit:

Τίχτει τοι κόρος ὕδριν, ὅταν πολὺς ὄλεος ἔπη.

Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων ἔτ' ἔτι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλ-
λος

Οὐδὲ φυλάσσειν σέμνα δίκης θέμεθλα·

Ἡ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πρὸς τ' εἰόντα·

Τῷ δ' ἔχθρον πάντως ἦλθ' ἀπολοσαμένη.

Ταῦτ' ἤδη πάρῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφυκτον,

Εἰς δ' ἡλικίᾳ ἄχέως ἤλυθε δόλοσύνῳ.

Ἡ γὰρ σπινθὺς φυλὸν πόλεμόν θ' ἔδοντ' ἐπιγίρει,

Ὅς πολλῶν ἐρατὶν ὤλισεν ἡλικίῳ.

Ἐκ γὰρ δις μελέων ἄχέως πολὴν ἔρατον ἄστυ

Τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικῶσι φίλως·

Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ σρέφει κακὰ, τὰ δὲ πειχρῶν

Ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν εἰς ἄλλοδαπὴν

Προχέντες, δεζυγίσι τ' αἰκελίοισι δεχέντες·

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκείνων,

Αὐλοὶ δὲ τ' ἔφειν σὸν ἐθέλῃσι θυρεῖ·

Υψηλὸν δ' ὑπὲρ ἑρκὸς ὑπὲρ ἔρρεν, εὖρε δὲ πάντως

Εἰ γὰρ ἔστι φούρων ἐν μυχῶν ἡ θαλάμα.

Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίης με κελεύει,

Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει διανομία παρέχῃ.

Εὐνομία δ' ὁμοσμοῦ ἔσθ' ἄρ' ἔστι πάντ' ἀποφαί-
ρει,

Καὶ θαμὰ πῆς ἀδίκῃς ἀμφιγίγῃσι πίδα·

Τρηχέα λειάνει, παύει κόρον, ὕδριν ἀμαυροῖ,

Αὐαίνει δ' ἄτης ἀνθεα φύομενά·

Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιαῖς, ὑπερφηφανά τ' ἔργα

Προὔτει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης.

Compescit etiam gravis contentionis bilem : sunt-
que sub ea

Omnia inter homines integra & cauta.

Si vero mala passi estis ob malitiam vestram,

Ne Diis horum causam aliquam impuretis.

Ipsi enim istos auxistis, præmia ceu liberatoribus
dantes :

Et propterea malam adepti estis servitutem.

Vestrum autem quisque vulpis incedit vestigiis,

Omnibusque vobis laxa inest mens.

Linguam enim hominis inspicitis, & versuta ver-
ba,

In res vero quæ fiant nullas intuemini.

Primum quidem Jovem Saturnium regem prece-
mur,

Ut legibus his prosperum successum & gloriam lar-
giatur.

Omnino autem hominibus obscura est mens
Deorum.

Nec beatus est ullus mortalis, sed ærumnosi

Omnes quotquot mortales sol aspicit.

Eamus in Salaminem, pugnaturi pro insula

Desiderata, graveque probrum depulsuri.

Ostendet sane insaniam meam breve tempus civi-
bus.

Ostendet, inquam, veritate in medium prodeunte.

Cognitionis vero obscuram difficillimum est cogno-
scere

Mensuram : quæ sane omnium fines sola continet

Opera vero Cyprigenæ nunc mihi grata, & Bacchi

Ac Musarum : quæ hominibus asserunt lætities.

Ne-

Πάῳι δ' ὀρθαλέης ἔειδ' ὅλον ἔπ' ὕπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' αὐθράπυς ἄρκα εἰ πινυθῶ.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δὲ ὑμετέρῳ κακότητι,
Μη' τι θεοῖς τέτων μοῖραν ἐπαμφέρειτε.

Αὐτὸ γ' ὅτε τέτυκ' ἠυξήσατε, ῥύσια δόντες·

Καὶ δ' αὖ ταῦτα κακῶν ἔχετε δαδωυῖν.

Ὑμέων δ' εἰς μὴν ἕκαστον ἀλάπικτον ἰχθια βαί-
νει·

Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦν' ἵνεσι νότον.

Εἰς γ' ὅτε γλώσσαν ὀρεῖται, καὶ εἰς ἕκαστον αἰόλον ἀνδρῶν.

Ἐἰς ἔργον δ' ὅτε γινώσκον βλέπετε.

Πρῶτα μὴ δὲ χάμεσθαι Διὶ Κρονίδῃ βασιλεῖ,

Θεομοῖς θεῖς δὲ τύχῳ ἀγαθῶν εἰ κῦδος ὀπείσασθαι.

Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανῆς νότον ἀνθρώποισι.

Οὐδὲ μάκαρς εὐδὲς πιλεται βροτῶν, ἀλλὰ ποιητοῖς

Πάντες ὅσους θνητῶν ἠέλιον καθορεῖ.

Ἰομῶν ἐς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι πρὸς νῆσας

Ἰουεργῆς, χαλεπὸν τ' αἶχ' ἀπώσόμενοι.

Δείξει δὴ μακίλῳ μὴ ἐμῶν βαρὺς χρόνος ἀσπίς.

Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἔρχομένης.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπῶτατον ἐστὶ νοῆσαι

Μέτρον· ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

Ἔργα δὲ Κυπερηλαδὸς νῦν μοι φίλα, εἰ Διοιρύς,

Καὶ Μεσῶν, ἀπὸ τῆς ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Ne mihi mors indeflecta veniat ; sed amicis
Linquam defunctus dolores & gemitus,

Senescoque multa semper discens.

Puer impubis adhuc infans , septum dentium
E mittit primis septem annis.

Postquam vero alteros septem Et Deus absolverit
annos ,

Pubis indicia generationi aptæ apparent.

Tertia HEBDOMADE mentum augescentibus jam
membris,

Lanugine obducitur, colore florem mutante,

Quarto septenario quisque præstantissimus est
Robore, ipsique viri signa virtutis edunt.

Quinto, maturum jam virum nuptias meminisse o-
portet,

Et liberorum procreationem in futurum quærere,
Sexto, in omnibus absolvitur viri mens;

Nec amplius æque incluctabilia peragere opera
vult,

Septimo septenario mente & lingua fiet optimus,

Et octavo, ambobus illis, annis quatuordecim,

Nono adhuc aliquid potest ; verum remissior est ipsius

Ad magnam virtutem tam lingua quam sapientia ,

Decimo, si quis mensura completa eo pervenerit,

Jam non immaturus mortis fatum subeat.

N A U M A C H I I,

Aurum sane & argentum sunt pulvis, atque adeo ipsi
Lapilli in calculosa maris crepidine ;

Multi autem projecti jacent ad oras fluviorum te-
mere,

At vestes marini conchylii cruore rubescunt,

Quibus inhiare solent stolidi piscatores.

Μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυτος θάνατος μῆλοι, ἀλλὰ φίλοις
Καλλείποιμι θανόντων ἄλγεα καὶ σοιχαί·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

Παῖς μὲν ἄνηβος εὖν ἐπὶ νήπιος, ἔρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἐπισὶν.

Τὸς δ' ἐτέρως ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἔπτ' ἐναιωτὸς,
Ἦβης ἐκφαίνει σήματα γηνομένης.

Τῇ τ' ἐπέτῃ ἡ γυνὴν ἀεζομένων ἐπὶ γῆν
Λαχνοῦ, χροῖης ἄνθος ἀμφιδομένης.

Τῇ ἡ τετάρτῃ παῖς ἐνὶ ἐσθλῇ μὲν ἐστὶν ἄριστος
Ιχθυὺς, οἷ τ' ἄνδρες σήματα ἔχουσ' ὀρετῆς.

Πέμπτῃ δ' ἄριστον ἄνδρα μεμνημένον ἄρ' γάμος εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἰξοπίσω γυνεύ.

Τῇ δ' ἑκτῇ πρὸς πάντας κατερτύεται νόος ἀνδρῶν,
Οὐδ' ἔρδην ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.

Ἑπτὰ δ' οὖν ἐγλῶσαν ἐν ἐσθλῇ μάλιστα μέγ' ἄριστος.
Οκτῷ δ' ἀμφοτέρω, τέσσαρα δ' ἐδὶκ' ἔτη.

Τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτῇ
Πρὸς μεγάλῳ ἀριτύνει γλῶσά τε ἐσοφίῃ.

Τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας ἤ μάλιστα ἴκηται,
Οὐκ ἀν' ἄαρθ' ἰὼν μῆτραν ἔχει θανάτῃ.

N A Y M A X I O Y.

Χρυσὸς τοι κέρως ἐστὶ καὶ ἄργυρος, ἡ δὲ καὶ αὐτοῖς
Λαῖς ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυψηφίδι θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρρίφαται ποταμῶν ὡς θρῆ χείλετιν αὐτῶν.
Εἴμαται δ' εἰσαλήνης ἐρυθραίνῃ αἵματι κόχλιδι,
Τοῖς ἐπὶ φυσίῳσι θαλίφρονες ἀπαλιῆς.

SENTENTIAE CALIMACHI.

Etenim ego, quæcunque olim capiti largitus sum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia statim odorem amiserunt : & quæ dentes
Intra in ventrem ingratum subiverunt,
Eorum quoque nihil in crastinum remansit, Quæ ve-
ro in aures
Recondidi, ea sola mihi adhuc manent.

Nec prosperitas sine virtute potest homines prove-
here

Dii semper tenuibus tenuia largiuntur.

EX EVENO PARIO.

Multis contradicere quidem in omnibus ex æquo
mos est,

Rectè vero contradicere non id amplius in more
est.

Et adversus illos sufficit, ut vetus verbum est.

Tibi quidem hæc videntur, mihi vero ista,

Ad sapientiam QUÆRENDAM adhibere audentiam
percongruens est :

Alioquin & noxia est, & malum affert,

Sæpe ira mentem hominum detexit

Latentem, insania multo pejorem.

Exercitationem diuturnam rem esse dico amice : at-
que adeo

Eam hominibus tandem naturam esse,

Omnis enim res coacta, natura molesta est,

ERHIANO.

Profecto igitur omnes omnino erramus animis

Homines, ferimusq; Deorum alterutra lance tributa
Pectore inconsulto. Nam qui victus inops (dona

Obver.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήασι τῆμος ἔδωκα,
 Ξανθὰ σὺν εὐόδοις ἀκρολιπῇ σεφάνοις,
 Ἄπνοα πάντα ἐγλύοντο παρὰ χερσὶν ὅσσας ὀδόντων
 Ἐνδοθιν αἰείσαντες εἰς ἀχάριστον ἔδωκα,
 Καὶ τ' εὐδὲν ἔμεινον εἰς αὐχλον ὅσσα δ' ἀκθυναί
 Εἰσεθεμῖν, ἔκ μιν μῦθονα πάρεισι γὰρ δέ.

Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὀλβον ἐπίσταται ἄνδρας αἰεῖν.

Ἄϊε τοῖς μικροῖς μικρὰ διδούσι θεοὶ.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέξαν μὲν ἔστι παρὰ πάντας ὁμοίως
 Ορθῶς δὲ ἀντιλέξαν σκέλεται τὰς ἐν ἔσθῃ.
 Καὶ παρὰ μὲν τὰς ἀρχαί, λόγος ὡς ὁ παλαιός,
 Σὺ μὲν ταῦτα δοκῶντες εἶσιν, ἐμοὶ δὲ γὰρ δέ.

Πρὸς σεφίαν μὲν ἔχειν ἔλμαν μάλα σύμφορόν ἐστι
 Χωρεῖς, καὶ βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
 Κρυπτόμενον, μανίας πολὺ χρεϊότερον.

Φημὶ πολυχρόνον μελίτῳ ἔμενα φίλιν· ἔδῃ
 Ταύτῳ ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.
 Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον περὶ αἵμα ἀνιερὸν ἔφυ.

ΡΙΑΝΟΥ.

Ἡ ἄρ' αὖ δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνουσι πλόμειθα
 Ἀνθρώποι· φέρομεν δὲ θεῶν ἐπερόβρωτα δῶρα
 Ἀφραδέϊ κραδίη· βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδούης

Obversatur, Diis gravem impingit culpam
 Mæstus, suam vero virtutem animumque negligit,
 Nec dicere quidquam neque facere audet,
 Exhorrescens ubi viri locupletes adfuerint:
 Sed animum ei rodunt mæsticia & ærumna,
 Ac qui prospere agit, & cui opes Deus tribuit,
 Ac dominium in multos, hic obliviscitur cujus gra-
 tia telluri

Pedibus insistat, & mortales ei sunt parentes,
 Sed superbia & vitiosa elatione animi
 Instat Jovis tonat, & caput supra cervicem tollit;
 Quamvis parvus, pulchrisque decoram cubitis Mi-
 nervam ambit.

Aut seminum aliquam rimatur ad Olympum,
 Ut Diis immortalibus annumeratus epulis eorum
 fruatur.

At noxa teneris accurrens pedibus,
 In summis caputibus nec exspectata, nec visa,
 Aliàs quidem vetulis ipsa juvenili forma; aliàs con-
 tra,

Jovi Deorum principi & Justitiæ gratum faciens.

EX ERATOSTHENE.

Vinum igni æqualem vim habet, si quando virum
 Sabierit, conturbat Fum ceu Lybicum mare
 Aquilo vel auster: & quamvis occulta profert
 E pectoris fundo: omnemque virorum mentem
 excutit.

EX PANYASI.

Vinum optimum quidem mortalibus à Diis donum
 est,
 Si bibatur moderate: immoderate vero, pessimum
 sit.

Στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόρον αἶνον ἰάπλει
 Ἀχκύμῳ, σφετέρῳ δ' ὄρετ' ἢ καὶ θυμὸν ἀπίζει.
 Οὐδέ τι θαρσαλίῳ νοέει ἔσθ' ἔστι π' ῥέζαι,
 Ἐρρίγῳ δ' ὅτι τ' ἄνδρες ἐχκτέανοι παρέωσι,
 Καὶ εἰ θυμὸν ἔδωσι κατηφίῃ καὶ οἰζύνῃ.
 Ὅς δέ κεν δόχθῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπιέζῃ
 Καὶ πολυκτερίῳ, ἐπιλήθεται οὐδέ κεν γαίαν
 Ποσσὶν ἐπισείβει, θνητοὶ δὲ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
 Ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἀμαρτωλῇσι νόοιο·
 Ἴστα Διὶ βρομέει κεφαλῶν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἔχει,
 Κεφαλῇ δ' ὀλίγῳ, μνάται δ' εὐπηχίῳ Ἀθήνῳ.
 Ἥέ πν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρετ' ἔλγυμπόνδε,
 Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμῳ εἰλαπινάξῃ,
 Ἥδ' ἀτὴ ἀπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσιν,
 Ἀκρὴς ἐν κεφαλῇσιν ἀνωῖς καὶ ἀφαντῳ,
 Ἄλλοτε μὲν γαίῃσι νεωτέρῃ, ἄλλοτε δ' αὖτε
 Ὀπλοτέρῃσι γηῦς ἐφίσταται ἀμωλακίῃσι,
 Ζῶνι θεῶν κρείονι Δίχῃ τ' ἐπίηρα φέρουσα.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Ὅινός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μέν' ἔστ' ἂν εἰς ἄνδρα
 Ἐλθῇ κυρταίνει δ' οἷα Λέοντος ἀλλὰ
 Βορρῆς ἡ ἐνότος· πὰρ γ' ἔκ κεκρυμμένα φαίνει,
 Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πέντ' ἱΐναξε νόον.

ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ.

Οἶκος μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 Πινόμῳ καὶ μέτρῳ ὑπὲρ μέτρῳ γ', ἡρώων.

E L I N O

Perpende, studiose præbitis auribus,
 Verborum nostrorum viam omni ex parte veram,
 Noxas repelle damnosas. quæ profanorum
 Vûlgus subvertunt, calamitatibusque per omnia
 implicanc

Variis, fallaces gravesque formas sibi sumentes :

Quas tu cautione mentis ab animo arceto.

Hæc enim purgatio justo ritu te expiabit :

Si quidem re ve a exitiosum earum genus odisti,

Et in primis materiam omnium turpium largitri-
 cem,

Quam cupiditas instar aurigæ effusis regit frenis.

Sperare oportet omnia : quia non est quidquam in-
 speratum.

Omnia Deo facilia factu sunt, nihilque effectu im-
 possibile.

E M E N E C R A T E.

Senectutem, si absit, quilibet exoptat : si quando
 venerit,

Incusat : semper vero melior est quæ expectatur,

E P O S I D I P P O,

Qualem quis vitæ insistat callem? Nam in foro

Sunt lites & actiones molestæ, in ædibus autem

Curæ : ruri, laborum satis, at in mari

Timor : peregre si quid habes, metuendum est,

Sieges, molestum est, uxorem habes? non sine
 curis

Eris. non ducis uxorem? eo magis vivis solita-
 rius.

Λ Ι Ν Ο Υ.

Φράζεο δὴ, πωδὺν ἐντυκέρμος δὲ ἀκροῆς,
 Μύθων ἡμετέρων ἀτραπὸν πρὸς παντὸς ἀληθῆ.
 Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἶτε βεβήλων
 Ὀχλον αἰετῶσσι, ἄτακτος πρὸς πέντα πεδῶσι
 Παντοίας, μερφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχου-
 σσι.

Τὰς μὲν δ' ἀπὸ ψυχῆς εἶργον φυλακαῖσι νόοιο.
 Οὗτος γὰρ σε κατάρμενς δικαίως ὁσιεύσῃ,
 Εἰ κεν ἀληθεῖη μισέης ὁλόον γένος αὐτῶν.
 Ἦν ἐπιθυμία ἡνιόχ' ἀμάρτυσι χαλινοῖς.

Ἐλπίσθ' ἄρ' ἔτι πάντ'· ἐπεὶ σὸκ' ἔς· ἔδ' ἐν ἀέλπιδι.
 Γάλα πέντα πρὸς τελέσσει, καὶ ἀνήνυτον ἔδ' ἐν.

Μ Ε Ν Ε Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ.

Γῆρας ἐπὶ μὲν ἀπῆ, πῶς εὐχῇ· ἡ δ' ἐπὶ ποτ'
 ἔλθῃ,
 Μέμφει· ἐπὶ δ' αἰεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ι Π Π Ο Υ.

Παύλῳ ἄς βιότιο πάμνι τείβον; εἰν ἀγροῇ μὲν
 Νείκεα, ἔχ' ἀλεπαὶ πρῆξιες· ἐν δ' ὁμοῖς
 Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, χαμῶτων ἄλεις· ἐν δ' ἡμέ-
 λαςσι

Θάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἡν μὲν ἔχῃς π', δέοσι
 Ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνιάρων· ἔχῃς γάμον; σὸκ' ἀμέλεικος
 Ἔσσεια, ἔχ' ἀμέλεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον

Τίτια

Liberi, labores pariunt: vita sine liberis, orbitas
est; juvenus

A mens est, cani contrâ invalidi.

E duobus ergo alterum erat eligendum, aut natum
esse

Nunquam, aut statim natum vita fungi.

METRODORI è contrario.

Quemlibet vitæ secueris callem, in foro enim

Gloria & actiones cautæ: domi,

Quies: ruri, naturæ venustas: in mari autem

Lucrum: peregre si quid habes, laus est;

Sin eges, solus novisti, uxorem habes? domus o-
ptima

Erit, non ducis uxorem? vives adhuc levius.

Liberi, desiderium pariunt, vita sine liberis, segura
est, juvenus,

Robusta est, cani contrâ, pii.

Non ergo alterutrum è duobus eligendum est, aut
natum esse

Nunquam, aut statim mori: omnes enim vitæ
partes bonæ sunt,

ESIMONIDE.

Nulla inter homines res perpetuo stabili manet,

Sed unum hoc Chius vir pulcherrimum dixit
verbum:

Qualis foliorum generatio est, talis etiam hominum,

Sed pauci mortalium id verbum auribus per-
ceptum

In pectore condunt: est enim spes unicuique

Virorum, qualis juvenum pectoribus innascitur:

Quamdiu vero quis amabilem pubertatis florem ha-
bet.

Levem gerens animum, multa cogitat irrita,

Nam

Τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἅπαις βίῃ, αἱ νεότητες.
 "Αφρονες· αἱ πολιαί δ' ἔμπαλιν ἀδρανείας.
 Ἦν ἄρα τῶν δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ χυεῖσθαι
 Μηδέ ποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτῆκε πικτόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

ἐκ τ' ἐνασπίδ.

Παντοῖω βίοτοιο πάμοις τρεῖβον· εἴν ἀγρῇ μῦθ'
 Κύδεια, ἐπινυτὰ πηήξιεσ· ἐν ᾗ δόμοις,
 Ἀμπαυμ', ἐν δ' ἀγροῖς, φύσι· χάρις· ἐν ᾗ θα-
 λάσση,
 Κέρδ'· ἐπὶ ξείνης, λῶ μὲρ ἔχης πικλέ·
 Ἦν δ' ἀπορῆς, μόν' οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκ'
 ἄρης
 Ἔοσιται· ἐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.
 Τέκνα, πόθος· ἀφροντις ἅπαις βίῃ· αἱ νεότητες.
 Τωμαλέαι· πολιαί δ' ἔμπαλιν ἀσεβείας.
 Οὐκ ἄρα τ' διος ἄν ἐν αἵρεσις, ἢ τὸ χυεῖσθαι
 Μηδέ ποτ', ἢ τὸ θανεῖν, πάντα γὰρ ἐσθλα βίαι

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρεῖμ' ἔμπεδον αἰεὶ·
 Ἐν ᾗ τὸ χάρις, χ' εἰπεν ἀνὴρ·
 Οἷη πῶς φύλων χροεή, τῆδε δὲ ἀνδρῶν.
 Παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι
 Στέρνοις ἐγκατέθεντο· παρέσι γὰρ ἐλπίς ἐκείνη
 Ἀνδρῶν, ἥ τε νέων σήπεν ἐμφύεται.
 Θνητῶν δ' ὄφρα τις αὐτοῖς ἐχέῃ πολυήρατον ἥβης,
 Κῆφον ἔχων θυμὸν, πῶκα' ἀτέλεστα νοεῖ.

Nam neque senectutem sibi neque mortem affuturam expectat.

Neque cum sanus est, laboris curam gerit.

Insipientes, quibus hæc mens est: neque sciunt

Quod pubertatis & vitæ breve sit tempus

Mortalibus: sed tu hæc discas, & ad vitæ finem

Animo tuo de bonis gratificari sustineas.

EX ANTIMACHO.

Est vero Nemesis quædam, magna Dea, quæ hæc omnia

A beatis Diis sortita est: aram vero ei statuit primus Adrastus ad Æsepi amnis fluentia,

Ubi honoratur & Adrastia vocitatur.

F I N I S.

FRIDE-

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχ' ἀμυχασόμεν, ἔδδ' ἡταιῶσθ'
 Οὐδ' ὑμῆς ὅταν ἦ, φρονέειδ' ἔχ' ἀμυγῆς.
 Νήπιοι οἷς ταύτῃ κείται νόθος· ἔδδ' τ' ἴσασιν
 Ὀξυρόνθ' ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγης
 Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιώτῃ πολλῇ τέρε-
 μα
 Ψυχῇ τ' ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

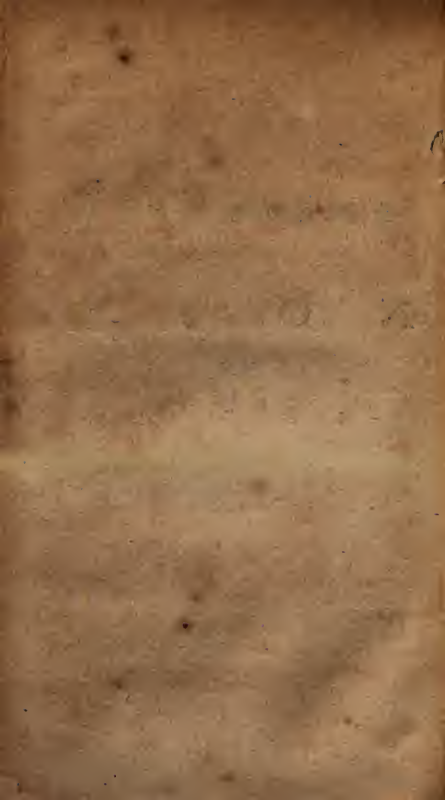
ANTIMACHOY.

Ἐπὶ δὲ τις Νίμφοις μεγάλη θεός, ἣ πάντες
 Πρὸς μακάρων ἔλαχεν βωμὸν δέ τι εἶσατο πρῶτον
 Ἀδρήστος ποταμῷο παρὰ ῥόον Αἰσίοιο,
 Ἐνθα τέλειται καὶ Ἀδρήστῃ καλεῖται.

T E Λ Ο Σ

FRIDERICI
SYLBURGII
NOTÆ
IN
THEOGNIDEM.

FRIDERICI SYLBURGII

N O T Æ

I N T H E O G N I D E M.

THeognidis versus esse plerosque omnes quos vulgati libri nobis exhibent, non tantum Stobæi, sed etiam graviorum vetustiorumque philosophorum testimonio cognoscimus; Platonis inquam, Xenophontis, Plutarchi, Athenæi, à quibus horum versuū multi passim citantur. Tum magnam ejus omnibus omnino seculis auctoritatem fuisse, Plato declarat, dum honorifico elogio testem eum ciēt libro 1. De legibus; his verbis; ποιητὴν δὲ ἐὶ μῆτις μέγαν ἔχομεν Θέογον πολίτην τὸν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων. Et Xenophon apud Stobæum Sermone 36. qui est de Nobilitate, ὅτις δὲ ποιητὴς (inquit) καὶ ἑδνὸς ἀλλὰ λόγον πεποίηται, ἢ καὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων· καὶ ὅτιν οὗ ποιητὴς (pro ἡ αὐτοῦ ποιήσεως) σύμφορον καὶ ἀνθρώπων ὡς εἴς τις ἰσχυρὸς ὢν, συζευχῆσαι καὶ ἰππικῆς, quibus verbis ostendit, Speculum quoddam humanæ vitæ hanc præsestine, in quo virtutum vitiorumque luculenta descriptio proponatur. Sed an integra hæc ad nos pervenerit poësis, & an

eodem ab auctore conscripta sit ordine, ea de re non immerito dubitaverimus. Xenophon enim eo quem modo citavi loco, ἡ οὐκ ὀρχή μοι δοκεῖ τὴ ποιήσεως, inquit, ὀρθῶς ἔχον, ὀρχεῖται ᾧ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὐφρονέως, ὅτε ᾧ ἔστι ἀνθρώπων, ὅτε τὸ ἄλλων οὐδὲν αὐτὸ ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τοῦ φρονήσουται ἀγαθὰ εἶναι. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρῆσθαι, ὅτε μὴ εἰκὴ τρέφεται, ἀλλὰ μὴ τέχνην εἶχαι θραπέεται ὅπως φρονήσουται εἶναι. διηλοῖ τὸ ἐν τοῖςδε τοῖς ἐπιστολῇ Κερκὸς μὲν καὶ ὄντος διζήμεθα Κύρνε καὶ ἰσχυρῶς, & quæ sequuntur. Quibus verbis significat, post procemium, hoc est post versum 28. in sui temporis editionibus collocatum fuisse locum illum modo citatum, qui est hodiernarum editionum versu 183. Deinde cum Suidas tradat Theognidem scripsisse γνώμας δὲ ἐλεγείας εἰς ἑπτα, βῶ. ἔ. πρὸς Κύρνον τὸ αὐτὸ ἐρώμενον, γνωμολογίας δὲ ἐλεγείων, ἔ. ἑτέρας ὑποθήκας παρμηνεπικῶς: de tribus hisce poematis exiguam superesse partem videmus: immo ea ipsa λείψανα mire inter se confusa esse. in reliquiis enim hodiernis passim quidem Cyrnus ab eo compellatur: sed nonnusquam etiam Polypædes; rarius Simonides, Onomacritus, Clearchus, Democles, Academicus, Timagoras. ut clarum sit, quæ Suidæ temporibus in tres tomos distincta fuere, nostro seculo in u-

nam farraginem absque omni ordine congesta esse. Præterea non pauci versus in his vulgatis editionibus repetiti sunt: idque nunc iisdem plane verbis, ut 799. & 1033: 441 & 1159. nunc verbis paulum mutatis, ut 115 & 643. 351 & 648. 591 & 1163 & alii complures. Nec mulier tantum hic loquens inducitur, v. 581, & 859, sed etiam equa, 257, quanquam allegoricè. Tum quædam in hac farragine leguntur quæ à Plutarcho & Basilio tribuuntur Soloni: quæ de re infra in fragmentis Solonis. ut necesse sit, vel Theognidem à Solone quædam mutuatum esse, vel consarcinatores hujus vulgati centonis Solonica pro Theognideis supposuisse. Sed & qui apud Phocylidem versus est 87. apud Theognidem est 115. & qui apud Theognidem est 472. legitur etiam in Eveni Parii fragmentis, pag. 131. vii. Jam quod attinet ad sententiarum ipsarum pondus, non negligendum quod Suidas notat, interspersas eis esse nonnusquam impuritates & puerorum illicitos amores, & alia quæ à virtutis norma sint aliena: cujusmodi est etiam quod magis Epicuream licentiam quam Socraticam *ἐνυπάρδει* plerisque in locis spirat, ut non absque cautione piæ juventuti hæc legenda sint, Patriam verò Theognidi Plato tribuit Megara Siciliæ, ut è loco pau-

lo ante citato planum est : sed verior est Harpocratonis & Stephani sententia; qui, ut Elias Vinetus adnotavit, Megara inter Atticam & Corinthium agrum sita, patriam ei fuisse tradunt, quod ipse quoque Theognis confirmat, cum se v. 782. præter alias Græciæ regiones, etiam in Siciliam venisse ait, nec in omni peregrinatione ista ullum solum patrio dulcius invenisse. ubi de adventu in Siciliam non meminisset, si Siciliam patriam habuisset. Deinde cum v. 771, ab Apolline petit ut urbem quam Alcathoo Pelopis filio pro suâ benignitate arce ac turribus munivit, eandem etiam à Medorum insolentiâ tueatur; eandem quoque in Græcorum dissidiis custodiat; Græciæ Megara satis luculenter intelligenda præbet; ut ex Pausaniâ prolixè idem Vinetus adstruit. Adhæc; cum idem Theognis v. 890. à Jove petit ut τὸ κρυφαῖον ἔργον perdat, Cypselidarum tyrannidem apud Corinthios vicinos suos ita perstringere videtur, ut Solon passim in suis elegiis Pisistrati apud Athenienses tyrannidem taxat. Quamquam & exsulasse illum patet è fine hujus rhapsodiæ, v. 1209; Thebas scilicet migratione facta; non tamen conditione servili. Ac licet passim de fortunarum suarum tenuitate conqueratur, ut quæ genio suo minus respondeat: tamen & vineam in

Tay-

Taygeti clivis (qui Peloponnesi mons est in Laconia) se habuisse testatur. 875 Forſan autem vel negotiationis vel peregrinationis amore incensus, contracto ære alieno grandiore, agros & bona relinquere ſolumque vertere coactus eſt; ut è v. 1199. conſpicere eſt. Qui vero Siculum eum fuiſſe tradiderunt, inde fortasſe conjecturam ceperunt, quod (Suida teſte) in Syracuſanos ex obſidione ſervatos elegiam conſcripſit. Amasium ei Cyrnum qui fuiſſe tradiderunt, ut Suidas, inter cetera documenta tueri ſe poſſunt v. 1045: quamquàm ibi Cyrni nomen diſerte expreſſum non eſt: Nomen iſſum Θείωνis, deminutionis ſpecie quadam factum è Θεογώνος.

Sed tempus tandem poſtulat ut ad variantis ſcripturæ notationem me conferam; & quæ partim à Vineto jampridem congeſta, partim à me ipſo recens collecta ſunt, deinceps exponam, quibus additurus eram quæ à Davide Hœſchelio his diebus communicata fuerant; niſi ea mihi neſcio quo caſu nec opinante periſſent. Igitur v. 2. quidam libri habent ἔδ' ἀναπαύομαι. V. 6. q. l. φοίνικας παδινῆς, insolentius noſtram lectionem παδινῆς χειρὶ confirmat v. 996. V. 12. q. l. ἦσαθ', augmento Attico, ut in ἦσαζον, ἦδεν, & ſimilibus. Heſychius certe & ipſe ἦσατε pro ἰδρύσατε agnoſcit.

Ionicus accentus est, εἴσαθ', ut infra, p. 136.
 versu antepenultimo: sicut etiam ἐδθ pro
 ἐδθ. V. 20 q. l. λησθ': ea scil. forma qua
 πύσθ derivatur à πυνθύνεσθ. V. 21. quidam
 malunt πύσθ λησθ': & seq. v. Θέσγνιδος, sed
 vulgatam scripturam tuentur similes in
 sequentibus, σενιζήσθς, v. 147. 171. & alibi:
 immo & hoc ipso in loco, versu 23. V. 33.
 apud Platonem in Menone, ubi locus hic
 citatur, legitur ὡςθ τοίς: vulgata scriptu-
 ra, ut magis poëtica, magis etiam Vineto
 placet. 35. versum præ cæteris Theognideis
 Socrati placuisse, docet Plato in Menone.
 Xenoph. Apomomnemon. lib. 1. & in Sym-
 posio, sed ibi pro μαθήσαι συμμιχθῆς, εόντε,
 legitur διδάξαι, συμμίξας, (item συμμιγῆς)
 εόντε: teste Vineto. Apud Aristotelem
 Eth. lib. 9. extremo, tantum priores quin-
 que hujus distichi voces citantur: ut alibi
 quoque passim proverbialium versuum i-
 nitia duntaxat duobus aut tribus verbis al-
 legata inveniuntur. V. 44. q. l. καχθῶσι δε-
 κθ, V. 59. q. l. ἀπαπείσθ: Ionico more, ut
 μεμδύδθ v. 169. sed usitatum ἀπαπῶσι re-
 petitur etiam v. 540. 1109. & alibi. V. 86.
 q. l. αἰχρὸν χεῖμ' ἐπὶ κέρδθ ἀγ, *res turpis*
ad lucrum agit, seu inducit V. 98. ὀργήν five
 cum antecedente γινώσκων, five cum se-
 quente βαρύνς jungamus, ellipsin habet
 præpositionis κθ, sensus enim est, *ad inge-*
nium

nium & animi inclinationem quod attinet, quâ significatione vocabulum hoc sæpe apud hunc poëtam legitur, cum alibi, tum v. 958. ubi eadem constructio repetitur, sic 214. 215. 1070 1071.

V. 119. q. l. ἀρετῶν, sed aptius ἀνχετῶν, poetica syncope pro ἀνάχετῶν, quod idem ἀνεκτὼν 1195. V. 126. q. c. πρᾶοειης: minus rectè. Citat eum versum Aristoteles Ethic. Eudem. lib. 7 c. 2. V. 127. q. ἐς ὠτιον, ad rem emptitiam seu promercalem. V. 132 q. ἔπειθ' ὅπως Κύρνε μέμηλε δίκης: eodem sensu, sed pejus sonante structura. V. 145. cum βάλω subaudiendum adverbium μᾶλλον: qui Græcismus ita frequens est, etiam in prosa, ut & Ammianus Marcellinus in Latina historia eum usurpat. Tertius ab hinc versus de Justitiâ, citatur ab Aristotele Eth. lib. 5. c. 1. V. 153. inter Soloneos quoque legitur v. 99. V. 155. μοι ferri potest; familiari eilipseus genere, pro, σιμῶνι vis obsequi, quidam libri habent τοι; & μοχ χολωθείς & seq. v. μηδὲ χρημοσύνην εὐλομένην. πρόσφες. quæ lectio ferri nequit, nisi χρημοσύνην pro indigentia seu egestate accipiamus; cum alioqui passim pro opulentiâ usurpetur ab hoc poëta V. 157 apud Basilium homilia πρὸς τὰς νύκτας, legitur ἄλλοτε ἄλλως, alias aliter. V. 179. πᾶς γὰρ est etiam apud Arist. Ethic. Eudem. lib. 3. c.

1. itemque apud Plutarchum in lib. πῶς δεῖ
 τὸ νέον ποιημάτων ἀκρύνειν : & apud Lucianum
 in dialogo πρὸς τὸ ἐπὶ μισθῷ σωζόμεναι, nec non
 apud Stobæum, teste Vineto; qui plerasque
 omnes editiones & ὅς habuisse scribit. V.
 185. in eo Xenophontis loco quem harum
 Notationum initio è Stobæo citavi, κτήσαι
 legitur, i. *acquirere ac possidere*. ubi & pa-
 raphrasis hujus loci additur; magnam scil.
 hominum esse negligentiam atque incuri-
 am; qui, cum pecorum propagationem non
 nisi è generosis animalibus quærant, suâ i-
 pſorum propagine suisque deque habita, in
 connubiis non ingeniorum morumque ge-
 nerositatem, sed opum amplitudinem spe-
 ctent. quam amentiam reprehendit & Pho-
 cylides v. 190. Seq. v. q. πολλὰ φέρη; apte.
 V. 190. q. πολλοῦτον ἔμιξε γένος ut scil. è connu-
 biis coacerventur opes.

V. 224. q. ἕνινω μάχες. *puniunt superi*, parum convenienter. V. 215. apud Plu-
 tarchum in lib. πρὸς πολυφιλίας legitur, που-
 λυπόδος νόον ἔχει πολύφρον. & seq. v. τῇ
 ὁμιλήσῃ, vulgata mlectionem sequitur etiam
 Athenæus lib. 7. 158. 16. V. 221. q. ὅς πῃ
 σοι δοκέει; & μοχ; ἔμμεναι ὅδ' ἐν, *nihil eſſe*. Vi-
 netus Stobæum & cæteros gnomologos se-
 qui maluit. V. 226. q. μᾶλλον ἔτ' εἰς φίλα.
 Tria sequentia disticha leguntur etiam in
 Solonis fragmentis infra v. 71; exigua ad-
 modum

modum discrepantia, atque adeo Soloni ea tribuit etiam S. Basilus in oratione
 πρὸς τὸς νέους V. 235. metro convenientius
 πρέπει αἰμῶν. Seq v. αἰλύνει, *animum de-*
spondere. contra metrum. σοζομένοις autem
 rectius fortasse verтемus *salvandis, salu-*
tis spem habentibus. V. 233. metrum po-
 stulat πρὸς σείω γε πυγχαίνω, vel πρὸς σοῖ ἐπι-
 πυγχαίνω, vel aliam hujusmodi scripturam;
 ut rectius sibi constet metrum. V. 256. a-
 pud Stobæum, ἡδίστον ᾗ πυχεῖν ὧς ἡς ἐχέει ὁ ἑ-
 ρᾶ, *suavissimum vero nuncisci ea quæ quis-*
que amat. V. 257. allegoria æquæ, Vineto
 desumpta videtur ex Iliad. ψ; ubi Eche-
 polus Sicyonius, ut à bello immunis esset,
 Agamemnoni Ætham equam præstantissi-
 mam dono dedisse dicitur. V. 286. verte-
 re possis etiam, *fidem facere volens:* & v. 288.
Ad servandum autem plebs minus habet o-
rum.

V. 300. q. γέννη, subjunctivo modo, seq.
 v. Camerarius legendum suspicatur ἐπὶ τῷ ἡς,
 i. πρὸς τῷ ἡς, *lenis, propensus,* seu benignus:
 ut scil. talis sit antithesis qualis in præce-
 denti commate. V. 305. q. ἐς ὅρθε λάβης *re-*
cte ceperis. V. 308. q. ἐλπόμενοι, plurali nu-
 mero. V. 315: apud Plutarchum Soloni
 legitur πολλοὶ γὰρ παλαῖοι: ἡμεῖς αὐτοῖς; & ter-
 tio abhinc versu; ἔμπιδόν ἐσσι ubi Soloni, non
 Theognidi tristichon hoc Plutarchus tri-
 buit

Nam neque senectutem sibi neque mortem affu-
ram exspectat.

Neque cum sanus est, laboris curam gerit.
Insipientes, quibus hæc mens est: neque sciunt
Quod pubertatis & vitæ breve sit tempus
Mortalibus: sed tu hæc discas, & ad vitæ finem
Animo tuo de bonis gratificari sustineas.

EX ANTIMACHO.

Est vero Nemesis quædam, magna Dea, quæ hæc
omnia

A beatis Diis sortita est: aram vero ei statuit primus
Adraustus ad Æsepiæ amnis fluentia,

Ubi honoratur & Adraustia vocitatur.

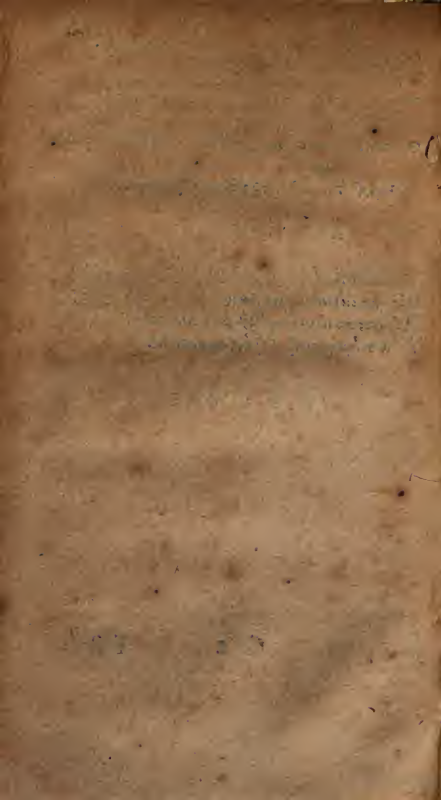
F I N I S.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχ' ἡγεσόμεν, εὐδὲ θανέσμεν·
 Οὐδ' ὑμῆς ὅταν ἦ, φρονέειδ' ἔχ' καμάρει.
 Νήπιοι οἷς ταῦτ' ἐκείτω νότον· εὐδὲ τ' ἴσασιν
 ὧς γέροντον ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγης
 Θνητοῖς, ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότῳ πολλὴν τέρε-
 μα
 ψυχῇ τ' ἀγαθῶν τλήῃσι χαριζόμενος.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

Ἐπὶ δὲ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ πάντες πάντας
 Πρὸς μακάρων ἔλαχεν βωμὸν δὲ οἱ εἴσατο πρῶτος
 Ἀδρήστες ποταμῷο παρὰ ῥόον Αἰσίοιο,
 Ἐνθα τέλειται καὶ Ἀδρήστης καλεῖται.

Τ Ε Λ Ο Ξ

FRIDERICI
SYLBURGII
NOTÆ
IN
THEOGNIDEM.

FRIDERICI SYLBURGII

N O T Æ

IN THEOGNIDEM.

THeognidis versas esse plerosque omnes quos vulgati libri nobis exhibent, non tantum Stobæi, sed etiam graviorum vetustiorumque philosophorum testimonio cognoscimus; Platonis inquam, Xenophontis, Plutarchi, Athenæi, à quibus horum versuū multi passim citantur. Tum magnam ejus omnibus omnino seculis auctoritatem fuisse, Plato declarat, dum honorifico elogio testem eum ciēt libro 1. De legibus; his verbis; ποιητὴν δὲ ἐμμεῖς μέγιστα ἔχομεν Θεογνί πολίτῳ τῷ ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων. Et Xenophon apud Stobæum Sermone 86. qui est de Nobilitate, ἔτις δὲ ὁ ποιητὴς (inquit) ποιεῖ ὑδενὸς ἀλλὰ λόγον πεποίηται, ἢ ποιεῖ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων· καὶ ἔστιν ὁ ποιητὴς (pro ἡ αὐτοῦ ποιήσις) σύμφορος ποιεῖ ἀνθρώπων ὡς περ εἰς ἐπιμὴς ὦν, συζητήσει ποιεῖ ἐπιμῆς, quibus verbis ostendit, Speculum quoddam humanæ vitæ hanc pœsinefle, in quo virtutum vitiorumque luculenta descriptio proponatur. Sed an integra hæc ad nos pervenerit poësis, & an

eodem ab auctore conscripta sit ordine, ea de re non immerito dubitaverimus. Xenophon enim eo quem modo citavi loco, ἡ οὐκ ἔρχηται μοι δοκεῖ τὴ ποιήσεως, inquit, ὁρθῶς ἔχον, ἔρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὐ γυνέως, ὅτε γὰρ ἔσθ' ἀνθρώπων, ἔπειτα τῶν ἄλλων οὐδὲν αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γυνήσοντα ἀγαθὰ εἴη. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρῆσθαι, ὅσα μὴ εἰκὴ τρέφεται, ἀλλὰ μὲν τέχνῃ ἐκαστα θραπέεται ὅπως γυναιότατα ἔσονται. δηλοῖ γὰρ ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπαισι Κεραὶς μὲν καὶ ὄνυξ διζήμεθα Κύρνε καὶ ἰπποῦς, & quæ sequuntur. Quibus verbis significat, post procemium, hoc est post versum 28. in sui temporis editionibus collocatum fuisse locum illum modo citatum, qui est hodiernarum editionum versu 183. Deinde cum Suidas tradat Theognidem scripsisse γνώμας δὲ ἐλεγείας εἰς ἔπη, βῶ' ἔ' παρὸς Κύρνον τὸ αὐτὸ ἐρωμεῖον, γνωμολογίας δὲ ἐλεγείων, ἔ' ἑτέρας ὑποθήκας πυραυνεπικῶς: de tribus hisce poematiis exiguam superesse partem videmus: immo ea ipsa λείψανα mire inter se confusa esse. in reliquiis enim hodiernis passim quidem Cynus ab eo compellatur: sed nonnusquam etiam Polypædes; rarius Simonides, Onomacritus, Clearchus, Democles, Academicus, Timagoras. ut clarum sit, quæ Suidæ temporibus in tres tomos distincta fuere, nostro seculo in u-

nam farraginem absque omni ordine congesta esse. Præterea non pauci versus in his vulgatis editionibus repetiti sunt: idque nunc iisdem plane verbis, ut 799. & 1033: 441 & 1159. nunc verbis paulum mutatis, ut 115 & 643. 351 & 648. 591 & 11633. & alii complures. Nec mulier tantum hic loquens inducitur, v. 581, & 859, sed etiam equa, 257, quanquam allegoricè. Tum quædam in hac farragine leguntur quæ à Plutarcho & Basilio tribuuntur Soloni: quâ de re infra in fragmentis Solonis. ut necesse sit, vel Theognidem à Solone quædam mutuatum esse, vel consarcinatores hujus vulgati centonis Solonica pro Theognideis supposuisse. Sed & qui apud Phocylidem versus est 87. apud Theognidem est 115. & qui apud Theognidem est 472. legitur etiam in Eveni Parii fragmentis, pag. 131. vii. Jam quod attinet ad sententiarum ipsarum pondus, non negligendum quod Suidas notat, interspersas eis esse nonnusquam impuritates & puerorum illicitos amores, & alia quæ à virtutis norma sint aliena: cujusmodi est etiam quod magis Epicuream licentiam quam Socraticam ἐνυπόκρινται plerisque in locis spirat, ut non absque cautione piæ juventuti hæc legenda sint, Patriam verò Theognidi Plato tribuit Megara Siciliae, ut è loco pau-

lo ante citato planum est : sed verior est Harpocratonis & Stephani sententia; qui, ut Elias Vinetus adnotavit, Megara inter Atticam & Corinthium agrum sita, patriam ei fuisse tradunt, quod ipse quoque Theognis confirmat, cum se v. 782. præter alias Græciæ regiones, etiam in Siciliam venisse ait, nec in omni peregrinatione ista ullum solum patrio dulcius invenisse. ubi de adventu in Siciliam non meminisset, si Siciliam patriam habuisset. Deinde cum v. 771, ab Apolline petit ut urbem quam Alcathoo Pelopis filio pro suâ benignitate arce ac turribus munivit, eandem etiam à Medorum insolentiâ tueatur; eandem quoque in Græcorum dissidiis custodiat; Græciæ Megara satis luculenter intelligenda præbet; ut ex Pausaniâ prolixè idem Vinetus adstruit. Adhæc; cum idem Theognis v. 890. à Jove petit ut τὸ κυψελίδων ἔθνος perdat, Cypselidarum tyrannidem apud Corinthios vicinos suos ita perstringere videatur, ut Solon passim in suis elegiis Pisistrati apud Athenienses tyrannidem taxat. Quamquam & exsulasse illum patet è fine hujus rhapsodiæ, v. 1209; Thebas scilicet migratione facta; non tamen conditione fervili. Ac licet passim de fortunarum suarum tenuitate conqueratur, ut quæ genio suo minus respondeat: tamen & vineam in

Taygeti clivis (qui Peloponnesi mons est in Laconia) se habuisse testatur. 875 Forſan autem vel negotiationis vel peregrinationis amore incensus, contracto ære alieno grandiore, agros & bona relinquere ſolumque vertere coactus eſt; ut è v. 1199. conſpicere eſt. Qui vero Siculum eum fuiſſe tradiderunt, inde fortasſe conjecturam ceperunt, quod (Suida teſte) in Syracuſanos ex obſidione ſervatos elegiam conſcripſit. Amasium ei Cynum qui fuiſſe tradiderunt, ut Suidas, inter cætera documenta tueri ſe poſſunt v. 1045: quamquàm ibi Cyni nomen diſerte expreſſum non eſt: Nomen iſſum Θείωνος, deminutionis ſpecie quadam factum è Θεοχύνης.

Sed tempus tandem poſtulat ut ad variantis ſcripturæ notationem me conferam; & quæ partim à Vineto jampridem congeſta, partim à me ipſo recens collecta ſunt, deinceps exponam, quibus additurus eram quæ à Davide Hœſchelio his diebus communicata fuerant; niſi ea mihi neſcio quo caſu nec opinante periſſent. Igitur v. 2. quidam libri habent εἰς ἀναπαινόμην. V. 6. q. l. φοίνικος ῥαδινῆς, insolentius noſtram lectionem ῥαδινῆς χροσὶ confirmat v. 996. V. 12. q. l. ἥσαθ', augmento Attico, ut in ἥκαζον, ἥδειν, & ſimilibus. Heſychius certe & ipſe ἥσαθ' pro ἰδρύσαθ' agnoſcit.

Ionicus accentus est, εἴσαθ', ut infra, p. 136.
 versu antepenultimo: sicut etiam ἔδ' pro
 ἔδ'. V. 20 q. l. λήσθ': ea scil. forma qua
 πύσθ' derivatur à πυνθάνεσθ'. V. 21. quidam
 malunt πύσθ' λήσθ': & seq. v. Θεόγνιδος. sed
 vulgatam scripturam tuentur similes in
 sequentibus, σπυιζήσθ', v. 147. 171. & alibi:
 immo & hoc ipso in loco, versu 23. V. 33.
 apud Platonem in Menone, ubi locus hic
 citatur, legitur πύσθ' τοῖς: vulgata scriptu-
 ra, ut magis poetica, magis etiam Vineto
 placet. 35. versum præ cæteris Theognideis
 Socrati placuisse, docet Plato in Menone.
 Xenoph. Apomomnemon. lib. 1. & in Sym-
 posio, sed ibi pro μαθήσαι συμμιχθῆς, εἶναι,
 legitur διδάξαι, συμμίξαι, (item συμμιγῆς)
 εἶναι: teste Vineto. Apud Aristotelem
 Eth. lib. 9. extremo, tantum priores quin-
 que hujus distichi voces citantur: ut alibi
 quoque passim proverbialium versuum i-
 nitia duntaxat duobus aut tribus verbis al-
 legata inveniuntur. V. 44. q. l. κακῶσι δι-
 κῇ. V. 59. q. l. ἀπατεῖν: Ionico more, ut
 μεμδύμ' v. 169. sed usitatum ἀπατῶσι re-
 petitur etiam v. 540. 1109. & alibi. V. 86.
 q. l. αἰχρὸν χεῖρ' ἐπὶ κέρδ' ἄγ', *res turpis*
ad lucrum agit, seu inducit V. 98. ὀργήν sive
 cum antecedente γιγνώσκων, sive cum se-
 quente βαρὺς jungamus, ellipsin habet
 præpositionis ἐν, sensus enim est, *ad inge-*
nium:

nium & animi inclinationem quod attinet, quâ significatione vocabulum hoc sæpe apud hunc poëtam legitur, cum alibi, tum v. 958. ubi eadem constructio repetitur, sic 214. 215. 1070 1071.

V. 119. q. l. ἄρετῃ, sed aptius ἀρετῇ, poëtica syncope pro ἀνάρετῃ, quod idem ἀνεκτὸν 1195. V. 126. q. c. πρᾶοδείης: minus rectè. Citat eum versum Aristoteles Ethic. Eudem. lib. 7 c. 2. V. 127. q. ἐς ὄνιον, ad rem emptitiā seu promercalem. V. 132 q. ἔπλεθ' ὅτις Κύρνε. μέμηλε δίκης: eodem sensu, sed pejus sonante structura. V. 145. cum βέλεο subaudiendum adverbium μᾶλλον: qui Græcismus ita frequens est, etiam in prosa, ut & Ammianus Marcellinus in Latina historia eum usurparit. Tertius ab hinc versus de Iustitiā, citatur ab Aristotele Eth. lib. 5. c. 1. V. 153. inter Soloneos quoque legitur v. 99. V. 155. μοι ferri potest; familiari ellipseos genere, pro, *si mihi vis obsequi*, quidam libri habent τοι; & μοι χαλκῶεις & seq. v. μηδὲ χρημοσύνην ἐλαμένῃν. πρόσφει. quæ lectio ferri nequit, nisi χρημοσύνην pro indigentia seu egestate accipiamus; cum alioqui passim pro opulentiā usurpetur ab hoc poëta V. 157 apud Basilium homilia αὐτὸς τῆς νείας, legitur ἄλλοτε ἄλλως, *alias aliter*. V. 179. πᾶς γ' est etiam apud Arist. Ethic. Eudem. lib. 3. c.

modum discrepantia, atque adeo Soloni ea tribuit etiam S. Basilii in oratione
 πρὸς τὰς νέας V. 235. metro convenientius
 πρίπει ἄμυν. Seq. v. ἀλύνει, *animum de-*
spondere. contra metrum. σοζομένοις autem
 rectius fortasse vertemus *salvandis, salu-*
tis spem habentibus. V. 233. metrum po-
 stulat ᾧδ' σέο γε τυγχάνω, vel ᾧδ' σοὶ ἐπι-
 τυγχάνω, vel aliam hujusmodi scripturam;
 ut rectius sibi constet metrum. V. 256. a-
 pud Stobæum, ἡδίστον γ' τυχεῖν ὅς τις ἐκαστὸν ἐ-
 ρᾷ, *suavissimum vero nuncisci ea quæ quis-*
que amat. V. 257. allegoria æquæ, Vineto
 desumpta videtur ex Iliad. ψ; ubi Eche-
 polus Sicyonius, ut à bello immunis esset,
 Agamemnoni Ætham equam præstantissi-
 mam dono dedisse dicitur. V. 286. verte-
 re possis etiam, *fidem facere volens:* & v. 288.
Ad servandum autem plebs minus habet o-
rum.

V. 300. q. γέννη, subjunctivo modo, seq.
 v. Camerarius legendum suspicatur ἐπώνης,
 i. πρῶτης, *lenis, propensus,* seu benignus:
 ut scil. talis sit antithesis qualis in præce-
 denti commate. V. 305. q. ἐς ὅρθε λάβης *re-*
ceperis. V. 308. q. ἐλπίμοι, plurali nu-
 mero. V. 315: apud Plutarchum Soloni
 legitur πολλοὶ γὰρ πλεονέχουσι: ἡμεῖς αὐτοῖς; & ter-
 tio abhinc versu; ἔμπιδόν ἐσσι ubi Soloni, non
 Theognidi tristichon hoc Plutarchus tri-
 buit

buit. V. 329. q. adverbialiter ἐὺδ' ἄλως. V. 352. q. διδ' ἄ, imper. modo. V. 351. pro interjectione ᾧ infra legitur ᾧ, v. 649, rectius. V. 359, pro κακὸν q. l. habent καλόν: minus apte; ut ex antecedenti præcepto manifestum est. V. 377. pro σέῳ meum postulat σέο, σέθεν, vel simile quid. V. 393. q. Ἐν πείνῃ ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὸν ἀμείνων φαίνεται, i. *in paupertate* ἔστι *ignavus vir*, ἔστι *qui multo est præstantior, cernitur*, eo nempe modo quo vinum humana ingenia prodere dicitur v. 497.

V. 400. ἐν τρεπε absolute ac neutraliter usurpatum pro pass. ἐν τρέπῃ V. 409. q. Οὐδ' εἶνα θησαυρὸν καταθήσει ἐῖδον ἀμείνω Αἰδοῖς, *lū' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδως*. infra v. 1157. multo alia hujus distichi est lectio. V. 411. q. κακίων *pejor*. V. 413. q. θωρήξομαι, fut. temp. V. 425. pro πάντων q. habent ὄρχι', *initio vel omnino, penitus*. Fusius & luculentius hanc sententiam extulit Posidippus infra, pag. 93. sub finem; & Ausonius ea ecloga cujus initium est, *Optima Grajorum sententia: quippe homini ajunt Non nasci esse bonum, natum autem cito morte perire*. Eandem refutavit Metrodorus infra, pag. 135. initio. V. 431. q. καὶ κακὸν εἶδ' ἄλως, ἔστι *ex malo bonum*. V. 461. q. μὴ ποτ' ἐπ' ἀπείκτοις, *ad res quæ fieri nequeunt, adhibe* V. 465. q. φίλ' ἔσται, *cara erunt*. V. 472, πρῶγμ' αἰνῶν.

ρὸν legitur infra in Eveni fragmentis p. 131.
 v. 11. itemque apud Aristotelem Ethic. Eudem. lib. 2. cap. 7. ubi & ipse Eveno hunc
 versum tribuit. V. 478. apud Athenæum
 lib. 10. est, ἔτε πινέφρων εἰμὶ, ἔτε λείω μεθύων:
 & seq. v. εὐκείτ' ἐκ. 570. Idem Athenæus v.
 481. habet πινέφρων γίνεται αἰσχροῖς, contra
 metri legem: & rursum v. 485. σιόφρων τε θῆ
 ἥπιον, minus apte. V. 485. apud Athenæ-
 um loco citato est, πρὶν μεθύειν δ' ἄρξῃ γ' ἀ-
 πανίστατο. V. 487. q. σὺ δ' οὖν ἔχε: quo mo-
 do supra quoque οὖν pro αὖ usurpatum ali-
 quoties; atque idem apud Phocylidem, v.
 111. alii habent σὺ δ' ἔχε. V. 488. q. καπύλ-
 λαις δ' αἰεὶ, *garrisque semper*, sed cotylæ
 mentio melius huc quadrat, ut declarant se-
 quentia. V. 492. q. πλλῆς, masc. genere:
 quod cum præcedentibus non congruit. V.
 497. pro ὁμῶς q. habent ἄγαν, *nimis*, valde:
 parum apte. Sequens lectio ferri potest; ὁ-
 ἴαν πίνῃ, *cum vero bibit*.

V. 501. q. ἥρατο aoristo i. quod activa po-
 tius quam passiva signif. usurpari solet. V.
 506. q. πρηνθῶ & μοκ' ἔχῃ: permutatis scil,
 verborum modis. V. 509. q. κακόν: itemque
 μοκ v. 510. ἔκακον, ἀλλ' ἀγαθὸν χεῖμα, *res*
mala est. ut & apud Virg. *Triste lupus stabu-*
lis: & Duce satis humor. Exstat eadem
 sententia supra, v. 211. verbis paulum va-
 riantibus. V. 522. q. ὁπλέον' ἔσθ': hoc sensu:
sed.

sed xenia plura non potis est præbere: minus apte. V. 523. θεῶν ὑμῶν μάλιστα, *deorum maxime colunt.* Sequens distichon in Anthologia Epigrammatum tribuitur Byzantino cuidam, sed pentametro paulum variante, ita; ἔμ' ὑπερχομένης, τ' δ' ἀπονοσομένης, ut Vinetus adnot. V. 531. q. ἡ ἕρ' ἰαίνεται. V. 549. q. ἀγείρει, *cogit, congregat.* V. 551. q. ἱανυπτέρνοισι. V. 531. q. Ἀλφ' ἐπ' ἔξοσι κελεύθου, *non multum viæ interiectæ confident.* V. 572. q. πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν, *multi in experti opinionem (vel estimationem) habens bonam: & seq. v. εὖ ἔρδων, benefaciens.* V. 583. q. ἀμήχαν' ἔτ' ἐπ' ἡνέας, *non sunt amplius factu possibilia, alii ἀμήχανόν ἐστι ἡνέας, impossibile est fieri.* V. 587. cum quinque sequentibus, inter Soloneos infra legitur; num. 65: verbis non multum variantibus. V. 589. q. καλῶς ἔρδοντι. alii, τῷ ᾧ καλὸν ποιεῖν τι Θεὸς καλὰ πάντα δίδωσι. apud Stobæum totum distichon paulo aliter legitur, sic, τῷ ᾧ καλὸν ποιεῖν τι Θεὸς καλὰ πάντα ἔδωκε, Σωτυχίῳ ἀγαθῶν, ἔκδωκεν ἀφροσύνης, i. e. *bonum facienti bona Deus ponit omnia, Consecutionem bonorum effugium amentiae.* Cum v. 591. consonant quæ infra repetuntur v. 1159 & 1023. verbis paulum mutatis. V. 696. q. πλὴν πλὸς τῶν, *præter divitias.* V. 599. qu. σὺν ἑλάθεις: & mox asperate, καὶ δ' ἀμείξιπιν.

Versus 603. infra repetitur v. 1099. V. 606. q. πολλῶν ἐθέλουσιν, *plura volunt habere* Seq. v. q. ἔς τε τελευτῶν: ut sensus sit, parvam esse mendacii gratiam & in principio, & in fine. quod idem de proditione fertur. V. 618. q. πολλὰ γάρ. V. 622 αὐτὸς positum pro ἑαυτοῦ, *hic*, seu αὐτὸς *idem*. V. 632. q. c. Κύριε τε: ut copulatio sit, ἐν αἵματι τε ἔαμω λακίαις. V. 644. q. τελέτης, *secunda persona*. V. 636 q. Οὐ γὰρ μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις: & seq. v. ὁμοῖα, *similia*, *res similes*, V. 641. quidam malunt, Οὐ τοι κηδεύεις, *punges* seu *stimulabis animo*. Seq. v. q. ἀνέκτοχοι, *tertia persona*: minus apte. Tertius abhinc versus idem fere cum 115. V. 648. q. γαῖαν ἰπερχθ' ὁμῶς, *terram usquequaque pariter ob-*
it. Seq. v. q. ᾧ δειλὴ πενίη: & mox alii, πὶ ἐμοῖς ἐπικειμένη ὥμοις, quæ de paupertate querimonia legitur etiam supra, v. 351. V. 631. q. βέη κακὰ πολλὰ διδύσκει, ut supra v. 489 & seq. v. μετ' ἀνθρώπων, *cum hominibus*, sc. probis. V. 659. q. τὰς ὅπ μὴ ποτε πε. Et seq. v. Θεοὶ γὰρ θινεμεσῶσ'. V. 670. q. γνῆς ἀν' ἄμεινον. V. 686. apud Stobæum est, Εἰργὰ τὰς μὲν δὴ χρ. V. 693. apud eundem Stobæum est ἀφ' ἐγείνοντα: & seq. v. πύρον pro μέτερον. V. 696. q. ἔχ' σὺ. V. 699. Stobæus, πῶσιν δ' ἀνθρώπων.

V. 716. q. εἴ τι pro ἴσι. V. 719. aqud Stobæum est, πολλὰ γὰρ ὅσοις πολλὰς ἄργ. Apud
 Plu.

Plutarchum in Solone, pro ὅτ' est ὥπερ: apte illud quidem ad structuram, sed metro minus congruenter; nisi per cæsuram excusetur εἰς sili productio. V. 271. Stob. τί δὲ πάντα; Plutarch. μέγα ταῦτα pro vul, τὰ δέοντα. Seq. v. idem Plutarch. singulariter habet πολὺρῃ. quo nomine concubitus significatur; ut mox ποδῶν appellatione saltatio. est autem ἀβροῦ παθεῖν γυναικὸς ea forma dictū qua infra 1003. ἦ αὐτῶν κτεάνων εὖ πεχέμεν: subaudita præpos. ἐπὶ, ἐν, vel alia consimili. Ac Theognidi quidem hæc tribuit Stobæus, Plutarchus autem Soloni; qui in contemptum divitiarum hæc à Solone decantata scribit. V. 724. q. ἦβη. nomin. casu ut cum præpos. σὺν è præcedenti commate subintelligatur pronomen αὐτῇ hoc sensu, *Et cum ea puertas sit congrua seu habilis.* Apud Plutarchum in Solone, ita locus legitur, ἐπὶ δὲ ταῦτ' ἀφίκεται, ἦβη σὺν δ' ἡρώ γίγνεται ἀρμυρία: minus perspicue. V. 744. congruentius optativum πάθοι, vel in fin. παθεῖν, quod probat H. Stephani editio. Sequenti pentametro participium ἔχων ferri potest, si cum primo commatio accipiatur, hoc modo; τίς δὲ, καὶ τίνα θυρὸν ἔχων, ὁρῶν παρὰ τῶτον, ἄλλοιτ' ἀθανάτους; alioqui optative scribendum fuerit ἔχει.

V. 817. q. ἄρρητον, *infandum.* V. 851. q. λείονα δὲ νῦν: infra, v. 1033. λῶτον ἤδη. V. 855. q. π

q. τί μὲ δεινὸν ἔχ. eo nempe verborum ordine quo mox v. 857. V. 862. q. αἶμα, Dorice: cuius dialecti rarior hic usus est. V. 875. q. κερυψῆς δ' ἀπὸ Ταυγέτῳ. verior fortassis hæc lectio, τὸν ἐμὰ κερυψῆς ὑπὸ Ταυγέτῳ ἀμπελοι βύεγχαν, *quod meæ sub Taygeti verticibus tulerunt vites*. V. 890. per κυψελίζον γένος intelligi videtur Cypseli posteritas, vel ii saltem qui Cypseli vestigia secuti tyrannidem apud Corinthios Megarensibus finitimos exercebant. Cypseli certe tyrannide, Tarquinii Prisci patrem Demaratum Corintho patria pulsum tradit Dionysius Halicarnasæus l. 3. 184. 29. eo prope tempore quo Theognidem floruisse tradunt Chronographi. V. 893, malet forsan, aliquis divise πάντα καὶ, *per omnia*, sed κατὰ θνητῶς ἀνθρώπων apud Homerum quoque invenimus passim, eum alibi. in m. ll. ζ. V. 895. q. ἐνθ' ἐν σήθ. *intus est*.

V. 904. q. ἔ' εἶχε βίη: *lectius*. V. 921. q. καμάρτε μελαδόης. quæ structura fere usitatiores est. V. 926. q. σὺν ἐθ' ὁμῶς, expuncta copula, & facta diremptione. V. 631. pro μὲν aptius fortasse reponemus μὲν; *eum*. si quis etiam mox ἴσον malit, adverbialiter sc. *pro pariter*; suo fruatur iudicio. Seq. v. q. οἱ κεῖσιν, *quique prope illum habitant*: quam scripturam Erasmus quoque expressit hâc versione; *Omnes hi sese venerantur, amantque vicis-*

*vicissim, Vicini, æquales viribus, atque se-
nes.* V. 942. q. *τέρψαι*: quod tamen abso-
lute ac neutraliter accipi non solet. V. 954.
pro *εἶμυ* sunt qui malint *ἤμυ*: quod Dori-
cam habet formam, utrumque pro *ὑπάρ-*
χον agnoscit Hesychius. V. 958. Stob. *ρυθ-*
μὸν καὶ θυμὸν ἐ τρέπον ὄντιν' ἔχον. alii pro *ρυθμὸν*
in vulg. lectione substituant *θυμὸν*, ut mox
v. 960. V. 971. q. *κραδίῳ εὖ πείσομαι*: sub-
audita sc. præpositione *κατὰ*. sed ferri po-
test etiam vulgata scriptura, *κραδίη*: ea nem-
pe structura qua supra v. 712. V. 987. q.
εἴθ' εἴη, utinam sit, utinam detur, non in-
convenienter. & seq. v. *παῖς καλὸς, pulcher*
puer: & v. 989. *δηλοῖσιν*. alii plur. num. *δι-*
είδωσι: apud Athenæum scil. lib. 7.

V. 1000. q. *ἐν θεομάχοις μένοι*: rectius. V.
1013. Vineti editio, *καλὸν ἐπὶ πλέον ὄφελον*
εἶναι, pulchrum diutius debebat esse. V. 1021.
q. *ῥηιδίη ἔστι περ*. V. 1029, *καδδύς*, magis poë-
tice V. 1036 *ἐρχόμενος, veniente*. ubi etiam
nota ἐν *Διὶ* δεοῖν enunciatum nam *ἄσπερ* ἐ
κυκλὸς idem est quod *κυκλᾶσπερ* *caniculæ fide-*
re: ut apud Virgil. *pateris libamus* & *au-*
ro. consonat autem hic pentameter cum i-
sto Alcæi choriambo, *Τέχῃ πνέμενας οἶνον*
ἔχον ἄσπερ ὄφελος, *tinge pulmones vino*:
asrum enim exoritur. V. 1042. q. *καὶ μὲν δέ-*
ξι' ἀρπαγίως, commensationem nostram ex-
cipiet rapide. V. 1054. prius καὶ omissum in
vulg.

vulg. ed. V. 1060. q. ἡμερον ἰέρηρον. V. 1076. q. θνητοῖς, *mortalibus*: non male. V. 1081. interpres legit ἀξιοῖ; metro adversante. locus vitio non caret. V. 1084. q. Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα, *habitat in Eurotam*.

V. 1101. q. ἅπας ἀνέστη: structura parum usitata. V. 1104. q. δεινὰ παθῶν, rectius, V. 1119. q. μέμνησθε: quod neutraliter *meminisse* potius quam active *commonefacere* significat. V. 1123. pro μὲν convenientius fortasse μιν, *eum*. V. 1125. pro εἰ πίομαι q. !. habent. Οὐκ ἔμελλε, *haud equidem*: ut significet, se nec paupertatem nec obtreccationes curare; sed tantum juventutem decedentem queri. V. 1147. q. παρεῖς: eodem sensu, sed pejus sonante metro. Versum 1151. Theognidi adscribit etiam S. Basilus in orat. πρὸς τοὺς νέους, negativis tantum leviter variatis; Οὐκ ἔραμαι πλεστεῖν, ἔτ' ἐύχομαι. V. 1157. rectius καθαρῆς, vel καθαρήτης, sequentia multo aliter leguntur supra v. 409. V. 1160. q. ἐπίδηλον. non male, ut significet, virum bonum ita fortiter tolerare mala, ut tamen non præferat ullum mali prementis indicium. quæ sententia supra quoque non multum absimilibus verbis enunciata est v. 441. & 165. V. 1172. q. μεγάλως ἤλιπεσ' αἶψα. *magnopere deliquisti in d. immort.* V. 1178. q. ἐκ τῶν, ἰ. κόρη. V. 1183. q. κατεκτεῖναι, *occidere*. V. 1193. q. ἀγγελός ἐστιν αἰετός, *nuncius est ara-*

arationis : & paulo ante ἥτε pro ἥτε. quod est frequentiss. apud Poëtas. V. 1221. & quinque sequentes, ex Stobæo additi sunt à Vineto: cæteri, aliunde sunt collecti, & horum ipsorum major pars in superioribus exstat, si non verbis plane iisdem, eadem tamen sententia. nam 1219. consonat cum 1067. sic 1231. cum 931. & 1233. cum 165 & sequentibus. Ultimum distichum, citatum ab Athenæo lib. 10, extremo, ænigmatice cochleam innuit.

IN PYTHAGORAM,

SUIDAS cum scribat quosdam Pythagoræ præter tres genuinos libros, nempe περὶ ἀλῆκόν, πολιτικόν, & φυσικόν adscribere etiam τὰ χευστὰ ἔπη, significat plures fuisse qui Pythagoram pro versuum istorum auctore non habuerint. Quorum sententiæ patrocinari videatur quod Diogenes Laërtius in vitâ Pythagoræ nullam hujus poëmatis mentionem facit, & cum Pythagoras fere Dorico idiomate in suis scriptis usus sit, in hoc poëmatio duo tantum vers. (47. & 48.) Dorismum cæteri majori ex parte Ionismum habent; & philosophi hujus sublimitatem minus adæquant. Cum igitur, eodem Laërtio teste, Lysis, Hippasus, Asto, quædam à se scripta, sub Pythagoræ nomine in lucem ediderint, suspicio est hæc quoque magis à discipulis Pythagoræ, quam ab ipso

ipſo Pythagora eſſe conſcripta: eo nempe modo quo Socratis ἀπομνημονεύματα à Platone & Xenophonte litteris ſunt mandata. Chryſippus ſane apud Gellium, lib. 6. c. 2. hunc verſ. Γνωſθὴ δ' ἀνθρώπος ἀσφαίρετα πῆματ' ἔχοντάς, qui 54 eſt in hoc opusculo, Pythagoreis tribuit, non Pythagoræ: ubi etiam ſimilitudo quæ de cylindro paulo poſt hunc verſum ſequitur, luculentius exponitur. Quia tamen idem Suidas cum Laërtio tradit Pythagoram ſubinde diſcipulis ſuis præcepiſſe, ut domum è publico regreſſi, ſecum ipſi ruminarent, Πῶς παρέβλω, τί δ' ἔρεξαι, τί μοι δεόν ὅσον ἐπελέοι; qui huius poëmati verſus eſt 42. in eam ſententiam adducuntur alii ut ceteros quoque huius Aurei carminis verſus Pythagoræ eſſe credant: præſertim cum à Stobæo & aliis multis Pythagoræ adſcribantur. Is certe cujus poëma eſt *De viro bono*, ſive Virgilius eſt, ſive alius potius, Pythagoræ locum eum quem vertit, adſcribere videtur. Utut ſit, ſive à Pythagora, ſive à diſcipulis ejus conſcripti ſunt hi verſus, pleraque omnia Pythagoricæ diſciplinæ præcepta continent: & quæ Laërtius Pythagoræ præcepta tribuit, maxima ex parte hic quoque verbis non multum diſcrepantibus leguntur, ut ex collatione cuiq; perſpicere licet. Quam utilia vero ſint hæc ἐπιμνησθῆναι, (ſive διδάſθαι, ſive κατ' ἐξο-

ἑξοχλῶ hexametros versus eo nomine acci-
 pere libet) satis declarat epitheton ζευσε:
 ut auro ipso pretiosiora praecepta iis conti-
 neri lectores intelligant: quæ majori ex
 parte talia certe sunt ut cum Christianæ
 doctrinæ præceptis non male consonent.
 Sed ut quod præcipue mihi propositum
 hic est persequar, diversam exemplarium
 scripturam, versu 1. quidam libri habent
 ἀσκεται, impersonaliter nempe pro dispo-
 situm est. V. 9. q. 1. καγατεῖν δ' εἰθιζέω, magis
 poëtice, ut mox v. 35. V. 12. Stob. μὴ τ' αὐ-
 τὸς πέντ'. Ausonius eum versum ita extu-
 lit, *Turpe quid ausurus, te sine teste time*. V.
 13. Stob. ἄσκει, imperativo modo, V. 24. q.
 1. πρὸς εἶχ h. e. *leniter cede*. & mox ἐπὶ πᾶ-
 σι, *in omnibus*. V. 40. locum hunc expressit
 auctor *Viri boni*, hoc disticho, *Non prius in*
dulcem declinat lumina somnum, Omnia
quam longi reputaverit acta diei. Sequen-
 tia quoque idem Poëta Latinus sic reddi-
 dit: *Quæ prætergressus? quid gestum in*
tempore, quid nos? Quid mihi præteritum?
Sic dicta & facta per omnia Ingressiens, or-
toque à vespere cuncta revolvens: Offensus
pravis, dat palmam & præmia rectis. Eo-
 dem respexit Ciceronis Cato major, cum
 inquit, *Pythagoreorum more, exercendæ*
memoriæ gratia, quid quoque die dixerim,
audierim, & egerim, commemoro vesperi.
 V. 42.

V. 42. Suid. *ποῦ παρίστω* : i. *ubi* seu *quo?* V. 47. nota Dorismum in solis hisce versibus ; cum reliqui omnes Jonismum habeant. Sed Jonica etiam dialecto usum esse Pythagoram, non tantum Dorica, inter cetera declarat apud Laërtium Pythagoræ ad Anaximenem epistola Jonico idiomate scripta. De quaternario autem numero vise Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1 cap. 6.

IN PHOCYLIDEM.

Ut Pythagoræ sic & Phocylidis *γράμας* sapissime citat Stobæus. Et ut ejus sententias è Sibyllinis oraculis furtim surreptas refert Suidas, ita recens epigramma eum ceu *ῥηισμύσιν* evangelicæ sanctitati consona præcepta tradere affirmat : atque adeò multi hujus poematii versus tales sunt ut non tam ex ethnica, (Pythagorea in primis) quam ex Judaicâ & Christianâ philosophiâ promanasse videantur. Ac fieri potuit ut quemadmodum Pythagoras & ceteri veteres Philosophi, ita & hic vel ab Hebræis, vel ab Hebræorum discipulis aut sectatoribus aliqua sui poematii præcepta desumpserit. nisi forte ab Hebræis & Christianis nonnulla præcepta huic poematio inserta ; ut eo maiorem juventuti fructum afferre possent. Hoc certe non dissimulandum est, in iis versibus qui sub finem hujus admonitorii poematis ex Athenæo sub

Phocylidis nomine sunt additi, phrasin esse multo venustiore: stylo nempe ad argumenti qualitatem confirmato. Quod porro hic *νῆθελικὸν ποιήμα* inscribitur? i. *admonitorium poëma*; idem esse videtur quod Suidas *παραινέσεις & γνώμας* appellat, alii (eodem teste) *κεφάλαια* inscripserunt, i. *Capita exhortatoria*, sententias brevibus quibusdam ceu capitibus partim naturæ, partim honestatis pietatisque præcepta complectentes. Vixisse porro Phocylidem Suidas scribit eodem tempore quo Theognidem, Olympiade lxx. Eusebius autem Phocylidem floruisse Olympiade lx. Pythagoram Olympiade lxxi. eodem fere tempore quo in Judea docuit Esaias. Jam ut ad præcipuum hujus instituti caput, variantis scripturæ notationem, aggrediar, v. i. quidam libri habent *μη' ἀσελγέα κύπε ὄρ*. Deinde sunt qui primos quinque versus præposere collocatos censeant; cum ii qui sextum & septimum locum in vulgatis editionibus tenent, præire debeant ut in Pythagoræ poëmatio. Sed parvam ordinis legitimæque dispositionis rationem esse habitam in tribus his poëmatiis, cuique satis est perspicuum, sive ab ipsis auctoribus ita, ferente poëseus impetu, sunt effusa, sive ab aliis hinc inde collecta. Is certe versus qui primus hic est, aptius quadrat ad eos
qui

qui 164. loco & deinceps sequuntur. V. 32. q. 1. *μαίτον* & *όντ*: & seq. v. *ἀλεειναί*. V. 34. q. *λαβήσης καρπὸν*. V. 46. è Jo. Sambuci libro vetere additus est, monente Petro Victorio in Variarum lectionum appendice, ad libri 26. cap. 2. V. 65. q. 1. *ἀλεεινή*, ut v. 32. Præcedenti versu; metro convenientius *πίειν*, facta dialysi ut in *φαζέειν* V. 106. q. 1. *ἵπποι νέκυες*: V. 109 q. *ἐπὶ γέρον*, compositæ. V. 118. aptius fortasse sic distinxeris cola, *Ὅπλον ἐκείνου νεμε Θεός, φίλιν ἑρόφοιτον Ὀρνισι μὲν, πολλὴν πεχυτῆτ', ἀλλ' ὡς τε λείσσι, αὐτὸ φύσιν ἑρόφοιτον Ὀρνισιν. πῶλοισι πεχυτῆτ', ἀλλ' ὡς τε λείσσι*: quoniam ut leones, ita & equi magnâ pernecitate sunt præditi. Quæ lectio si placeat, mox etiam non displicebit opinor ista sequentis versus lectio, *ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρως ἐστίν* vulgatam sane scripturam ego mendicis suspitione liberare hoc in loco nequaquam possim. V. 132. sunt qui *βορῶν* passive accipiant; ut sensus sit, mortalis pecudis esum, quantumvis moderatum, haud attingendum esse: ut Pythagorica *ἐμψύχων δόποχή* hoc loco præcipiatur, sicut mox v. 117. sed *βορῆ* pro esca & cibo usurpatum etiam infra, v. 158. V. 137. rectius fortasse *θηρόβιον*, passivæ significationis accentu. V. 146. q. c. *ἀπὸ οἰκείων βιότων*. V. 159. q. *ἀπὸ ἑτον* imperforatum. V. 163. q. c. *μυκελίηται*, hoc sensu, *favis infinitam varietate*

166 IN THEOGNIDEM

tem per flores cereis tectis struens. V. 179. vulg. lib. & δ' αὐταῖς θήρεας' ἀροῖν σιωδάδεν ἐς ἐννύω', quidam etiam, ἀνδρεας' edunt pro θήρεας', utrique metro repugnante. ego eam lectionem sequi malui quam Petrus Victorius loco paulo ante citato è Sambuci vetusto codice adnotavit. Consonant autem hæc Præcepta partim cum lege Mosaicâ, partim cum epistol. Paulinis. V. 214. βουφρονέοντ & ferri potest pro' βουνοῦτ &, *be-nevoli*, cum editiones quas vidi omnes sic scriptum habeant. si quis tamen cum interprete malit εὐφρονέοντ &, haud equidem refrabor.

Seq. v. Aldina editio habet ψυχῆς σου, *animæ tuæ*. In additamento versu penultimo. Clemens Alexandrinus p. 258. habet πολλὰ πλανηθῆναι, i. *sæpe multumque in errorem inductum esse*, quæ notatio, cum tribus istis versibus, Davidis Hœschelii diligentiae à studiosis debetur.

IN SOLONE M.

Solonis ὑποθήκαι δι' ἐλεγείας si exstarent integræ, primum sibi locum antiquitatis jure vindicarent: quippe quod Solon xli. circiter olympiadibus ante Phocylidem & Theognidem floruisse perhibeatur. nunc cum pauca tantum fragmenta supersint, quar-

quartam eis sedem assignare libuit post Theognidem, præsertim cum multa legantur apud Theognidem quæ à Plutarcho, Basilio, & aliis, Soloni adscribuntur, ut partim supra in Theognide dictum est, partim in sequentibus suo loco indicabitur plenius. Ut porro notationis hujus institutum persequar, v. 1. pro ἀγλαὰ τέκνα quidam libri habent ἐννέα κούραι, *novem Jovis filiae*. Cum 5. versu aliqua ex parte consonat Theognidis versus 301. V. 27. fortasse rectius ὅ' π' λείληθε, *haud quaquam latet*. V. 30. q. μῦθος ἔπασσε κίχρι. sed verbum ἔπασσε activa forma usitatum non est. Seq. v. legi etiam posset, ἤλυθε πάντας αὐτὸν, ἀνὰ ἡμῶν δ' ἔργα λένουσι Παῖδες, ut αὐτὸν pro *exinde* seu *tandem* accipiatur: quod mox v. 104. τῷ χρόνῳ dicitur. Sed cum αὐτὸν & ὕστερον discrete opponantur. v. 29. convenientius hic ante αὐτὸν subaudiemus copulativam καί, ut alibi haud infrequenter. V. 42. forsan aptius κτήσεσθαι. fut. temp. V. 57. q. Παῖδων, usitatus. V. 69. inter Theognideos exstat, num. 589. sed verbis paulum mutatis. Itidemque v. 71 apud Theognidem est 227. cui Theognidi etiam à S. Basilio theologo adscribitur. V. 79. pro μὲν apud Diog. Laërt. est βίαι; qui Pisistratum hic notari scribit. V. 88. pro ἀμφοτέρους apud Plutarchum est ὁδὲτέρους, *neutros*; concinnius.

V. 99 vacabat hexametri spatium, ego igitur, cum hic versus in fine seorsum Soloni tribueretur à ceteris editionibus; hic potius eum inferendum existimavi: quippe quod & cum præcedentibus & cum sequentibus satis apte congruat. Non ignoro tamen & apud Theognidem eum legi v. 153. quamquam uno verbo mutato. Pindari Scholiastes Olympion ode 13 Homero eum tribuit. V. 104. forsan aptius ἀπὸ σοφῆς, fut. temp. Sequenti etiam versu legi posset ταύτη δὲ; *hæc igitur ratione, hæc igitur ex causa.* V. 120. q. τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις: ut sensus sit, *in congressibus cum amicis injuriam facientibus.* V. 123. pentameter talis quispiam deesse videtur, "Ἀλλος δ' ἐν ταῖς δαλοσώῃ κατέχῃ. Apud Plutarchum sane & apud Aristidem oratorem his jambis gloriatur Solon.

Πολλὰ δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκλειον
 Ἀνέλαρον πρᾶξεντας ἄλλον ἐκδίκως,
 "Ἄλλον δικαίως, τὰς δ' ἀναγκαίης ὑπο
 Χρησθὲν λείποντας, γλαῦσαν σκέτ' Ἀττικὴν
 ἴεντας, ὡς αὖ πολλαχῇ πηλασώμεν
 Τὰς δ' ἐν ταῖς ἀντιθέσιν δαλείω αἰεκέα
 ἔχοντας, ἥδη δεσπόζεις τρομοῦμεν,
 Εὐδόμενους ἔθηκε. quorum jamborum

restitutionem debemus Guilielmo Cantero Nov. lectionum lib. 5. cap. 9. V. 139. pro λυγρὰ apud Diog. Laërt. est δαινὰ, eodem sensu.

sensu. V. 141. q. τ' ἔποις, referentes ad participium δόντες, minus commode. Ibidem
 mox apud Plutarchum est ἡνυξήσατ' ἐρύμματα δόντες, *auxistis, datis tutaminibus*. Præcedenti versu apud eundem Plutarchum est
 μήσιν ἐπαμφέρετε, eo nomine iram adversus
Deos gerite. V. 143. apud Diogenem Laërtium ἵχνεσι βαίνει, (itemque apud Plutarchum) & seq. v. κρῖ φθινοῖσι νότον, ac rursus
 v. 145. εἰς ἔπη αἰμύλῃ ἀνδρὶς apud Plutarchum; nec non & apud Clementem Alexandrinum pag. 28. teste Hœschelio. in Pisistratum verò hæc quoque à Solone scripta esse, adnotant idem Diogenes Laërtius & Plutarchus. V. 147. & 148. leguntur apud Plutarchum, itemque 158. 159. & 162. Eisdem Soloni à Plutarcho tribuitur tetrastichon quod inter Theognidea legitur v. 315. & hexastichon quod apud eundem Theognidem est v. 719. item hexastichon, quod apud eundem. V. 227. quod ipsum etiam à S. Basilio ad Solonem referri, supra docui.

IN CETERA FRAGMENTA.

Pag. 131. EVENI. vers. 9. & 10, apud Aristotelem leguntur Eth. Nicom. l. 7. c. 10. & Eudem. 6. 10. Ultimus ab eodem Aristotele in Ethic. Eudem. 2. 7. eidem E-
veno.

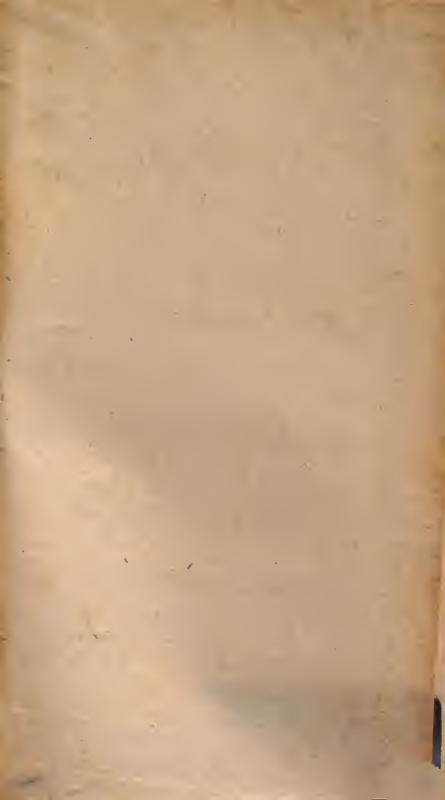
veno tribuitur: legitur tamen & inter Theognideos, v. 472, Apud eundem Aristotelem in libello de Virt. & Vit. Euenó tribuitur & hic pentameter, de ἀδικία seu Injustitia, ἥ τις κερδαίνειτ' ἔθ' ἐν, ὅμως ἀδικεῖ.

R H I A N I v. 16. rectius fortassis ἀθανάτοις ἐναείθμι. P. 135. L I N I v. 2. q. lib. πρὸ πάντων *omni de re*. V. 4. participium αἰτώται, Dorismo excusari potest, alioqui communis ratio postulat αἰσῶσαι, ut χρυσῶσαι, πληρῶσαι, & similia. V. 7. pro δικαίως metrillex postulat εὐσέπῳς πρὲ, ἐπιερέφως *observanter*, vel simile quid. Pro ὁσιώσαι, ut apud Plutarchum. De Deo Socrat. ἐξοσιώσαι τὰ θεῖα, cujus expiationis præceptum est etiam apud Pythagoram supra, v. 76.

F I N I S.

BIBLI
Vitt